

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎN E

Yıl: 11 / Sayı: 126 / Haziran 1992 / 4.- DM

GERİLLANIN YOĞUN SALDIRILARIYLA SAVAŞ ŞİDDETLENEREK BÜYÜYOR

Sömürgeci Türk devletinin tüm cephelerden yürüttüğü karşı-devrimci saldırılara, yine yaygınca sürdürülen psikolojik savaş politikalarına rağmen ulusal kurtuluş mücadelemizin askeri ve siyasi cephelerden başlattığı gelişme atağı devam ediyor. 15 Mayıs 1992 tarihinde, TC'nin beklemediği anda ve kapsamda Taşdelen-Işıkveren eylemleriyle büyük darbe alması ve dönemsel taktiğe bu eylemlerle atılan adımların kesintisiz bir çizgide geliştirilmesi, 1992 yılının savaş sonuçlarının rakip taraflardan hangisinin lehine olacağını gösteriyor.

1992 yılının başlarından bu yana altı ay gibi bir süre geçti. 1991 yılından 1992 yılına girişle birlikte, TC, sağını ve solunu bir araya getirip onlara yeni bir maske altında hükümet kurdurarak ve yeni misyonlar yükleyerek, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı başta bombalama saldırıları olmak üzere, birçok cepheden çok çeşitli saldırılara yöneldi. Çok amansızca ve şiddet dozajını kat be kat yükselterek yaptığı saldırı hamlelerinde hiçbir insani kural ve hiçbir demokratik yasa tanımadığı gibi, gözükaraca vahşet düzeyinde bir terörü uyguladı. Amaç, bahara ulaşmadan gerillaya hiçbir gelişme imkanı tanımayarak onu ezmek ve yine bu karşı-devrimci yönelim paralelinde zirvesini katliamın oluşturacağı çok kapsamlı saldırı yöntemleriyle halkı sindirip bir daha ayağa kalkmamacasına susturmaktı. Bu amacına ulaşmak için de önüne koyduğu süre asgari olarak bahar, azami olarak ise yaz mevsiminin başlangıcıydı.

Devamı 2. sayfada

Kapitalist-emperyalist sistemin tahripkarlığı karşısında insanlık ve doğanın tek kurtuluş yolu sosyalizmdedir

ABDULLAH ÖCALAN

"İnsan haklarını tam yittirenler, insan hakları silahını ortaya çıkarıyorlar; doğayı tam bitirenler, çevreciler adı altında bir sahtekarlığı ortaya çıkarıyorlar; uygarlığın kökünü kurutanlar, uygarlık koruyucusu kesiliyorlar; yeşili imha edenler yeşilci kesiliyorlar; dinlerin manevi etkisini yok edenler dinci kesiliyorlar. Bütün bunlar kapitalist canavarın belirtileridir. Dolayısıyla sosyalizm artık eski dar sosyalizm olmakla yetinemez. Salt ekonomik amaçlı sosyalizm, salt sınıf kurtuluşçusu, hatta ulus kurtuluşçusu sosyalizm olmaz."

18. sayfada

TAŞDELEN ZAFERİMİZ

halkımıza özgürlüğün ve düşmanla tarihi hesaplaşma gününün yakın olduğunu müjdeledi

Tarih 15-16 Mayıs 1992. Nirveh (Taşdelen) ve Billeh (Işıkveren) karakollarına karşı düzenlenen ve her iki karakolun da tamamen imha edilerek ortadan kaldırılmasıyla sonuçlanan Uludere taarruzumuz, halkımız ve halk ordumuz ARGK açısından kazanılmış tarihi ve görkemli bir zaferdir. 128 düşman askerinin öldürüldüğü, 13 kahraman ARGK savaşçısının da yiğitçe, destan yazarak şehit düştüğü taarruzda, çok sayıda silah, cephane ve askeri malzeme de ele geçirildi. İki düşman askeri ise esir alındı. Altı aydır "söndüreceğiz", "eziyoruz", "belini kırdık" edebiyatıyla ortalıkta nara atan Demirel-İnönü hükümetini siyasi şoka uğratan tarihi saldırının etkisi o kadar büyük oldu ki, yankısı uluslararası çapta halen devam etmektedir.

Devamı 3. sayfada

PKK'de yaşanan ulusal olduğu kadar uluslararası, demokratik olduğu kadar sosyalist gelişmedir

ABDULLAH ÖCALAN

Yaşanan günler hem devrimimiz ve hem de dayatılan karşı-devrim açısından hayatidir. Bu her bakımdan böyledir. Sadece sıradan bir askeri hazırlık çalışması yeterli değildir. Ulusal-ruhsal dönüşümden tutalım, çok derin bir siyasi-askeri gelişme ve örgütleşme kadar, tüm alanlarda bu yönlü çalışmalar yoğunca sürüp gidiyor. Düşman özel savaşını boyutlandırarak, bunu kendisi açısından bir varlık-yokluk sorunu biçiminde gündemleştirip uygulamak istiyor. Ve hatta denilebilir ki, uluslararası alanda reel sosyalizmin yaşanan çöküşü, emperyalizmin "yeni düzeni" adı altında oluşumların ortaya çıkışı ve buna karşı ise devrimden vazgeçmeyen, özellikle bunu daha da gündemleştirip başarmak isteyen parti öncülüğündeki ulusal kurtuluş hareketi, artan dikkatleri üzerine çekiyor. Emperyalizm Parti Önderliği'ni uluslararası alanda da tehlikeli olarak değerlendirmeye çalışıyor. Tabii ki bizim devrimci mücadelemiz aynı biçimde uluslararası alanda, baskıya karşı, haksızlığa karşı direnmeye devam etmek isteyen güçlerin de ilgisini topluyor. Bu her zamankinden daha fazla böyle oluyor. Dolayısıyla yürüttüğümüz çalışmalar, dikkate değer bir süreci yaşıyor.

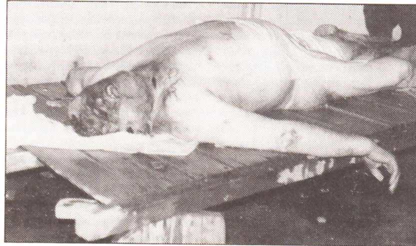
Gelişmelerin kişilere takılması dönemi bitmiştir

Buna bir de parti içindeki gelişmeleri eklemek gerekiyor. Parti içinde her türlü yüzeysel, yenilmiş düşünce ve alışkanlıklar ile hesaplaşılıyor. Parti içindeki gelişmelere doğru önderlik edilmezse, bu belki de düşmanın verdiği kayıplardan daha fazla kayıplara götürür. Parti bünyesindeki çözümleme ve yenileme dikkate değer bir aşamayı yaşıyor. Gelişmelerin kişilere takılması dönemi bitmiştir. Yine kaynağı belli olmayan tutum ve davranışlar teşhis edilmeden kendilerini sürdürmeleri değerlendirilmeye alınıyor. Her türlü davranışın neye nasıl hizmet ettiği, nereye götürdüğü biçiminde eskisiyle kıyaslanmayacak tarz-

Devamı 12. sayfada

Özel savaş hükümetinin kontr-gerilla ve hizbi-kontra cinayet şebekelerini tanıyalım ve ezelim!

Bağımsızlık ve özgürlük savaşımız kapsam ve nitelik olarak yeni bir aşamaya ulaşmış bulunuyor. Savaş geliştirip koruma sürecidir. Böyle anlamlı bir dönemden geçerken, ulusal kurtuluş mücadelesi açısından

TC vahşetinden bir örnek...

her düzeyde yoğunlaşarak devam ediyor. Savaşın gündemi ve güncel hedef, ülkede siyasal etkinliği sağlama ve varlığını ispata yönelik bir çabadan ziyade, ülke gerçekliğinin tüm gözeneklerinde yer edinme, basitten karmaşığa doğru ve tabandan tavana doğru halkın öz yönetimini savaş mevzilerini genişletme ya da var olanı sağlamlaştırma gerçekliği yaşanırken, düşman açısından tersi bir durum, askeri ve siyasal anlamda güçten düşme, daralma, dolayısıyla bir gerileme gerçekliği yaşanmaktadır.

Devamı 10. sayfada

Sahte seçim yöntemiyle Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük tutkusu engellenemez

"En ufak insani hak ve özgürlüğün olmadığı, kimliği ve gerçeği reddedilen bir ülkede yapılan seçimler neyi ifade eder ve halk kitlelerine ne kazandırır? Seçimler hangi koşullarda gündemleşti ve neye dayanılarak hayata geçirildi?.. Halkın iradesinin konuşturulmadığı, Çekiç Güç'ün silahlı gölgesi altında ve yine hem Saddam'a ve hem de emperyalizme bağımlılık ilişkileri içinde demokrasi mi olur? Bu demokrasi, olsa olsa Saddam için bir demokrasi, emperyalizm ve bir avuç işbirlikçi için demokrasi olur ki, buna da demokrasi denilmediği çok açıktır. ..."

16. sayfada

GERİLLANIN YOĞUN SALDIRILARIYLA SAVAŞ ŞİDDETLENEREK BÜYÜYOR

Baştarafı 1. sayfada

Geldiğimiz aşamada, TC'nin "teslim alma ya da ezme" planına biçilen sürenin sonuna ulaşılmıştır. Bu altı aylık süre içerisinde devrim ile karşıdevrim arasında yaşanan savaşta kazananın kim, kaybedenin kim olduğu sorusuna en kapsamlı ve objektif bir cevap vermek gerekirse kazananın ulusal kurtuluş mücadelemiz, kaybedenin ise karşı-devrimci özel savaş olduğu görülecektir. Kaldı ki, Kürdistan'da kış koşullarının bahar aylarında da hükmünü sürdürmesi gerilla için birçok zorluğu ortaya çıkardı. Bu nedenle, çok yönlü ve kapsamlı hedeflere ulaşma temelinde hazırlanan gerilla, zamanında harekete geçemedi. Sömürgeci işgal güçleri, bundan yararlandılar ve hava kuvvetleriyle Kürdistan dağlarını, gerillanın üslenebileceğini tahmin ettikleri ya da istihbaratını aldıkları hemen her yeri yoğun bombardımana tuttular. Aynı şekilde, gerillanın, büyük atılımının da bilinen nedenlerden dolayı gecikmeye uğramasını fırsat bilerek halkımıza yöneldiler ve yüzlerce masum Kürdistan yurtseverini katlettiler, bir o kadarını da tutuklayıp işkencelerden geçirerek zindanlara doldurdular.

Faşist TC askeri cephede, bu tek yanlı, uluslararası savaş kurallarını hiçe sayan, insan haklarını hatırlama gereğini bile duymayan kanlı gövde gösterisinde bulunurken; siyasi cephede ise, tüm bu insanlık dışı uygulamaları, dış ve iç kamuoyunu aldatmada çok alçakça politik malzeme yaptı. "Başarıyoruz", "sonları yakındır", "göz açtırmayacağız", "nerede olurlarsa olsunlar, balyoz gibi başlarına ineceğiz" vb. demagojilerle psikolojik çökertme kampanyası faaliyetleri hayatın hemen hemen bütün alanlarına yansıtıldı. İktidara geçen Demirel-İnönü hükümeti, geçen zaman içinde bırakalım demokrasi vaadlerine bağlı kalmayı, tam tersine özel savaşı daha fazla derinliğine ve genişliğine sürdürmekten öteye gitmedi. Yine kendi gündeminin baş maddesi olarak belirlediği "terörü" nasıl ezdiğini, olur olmaz her yerde anlatarak, hükümetin başarılı olduğu yönünde bir imaj yaymaya çalıştı. Bunu hükümetin icraatındaki başarının tek ölçütü olarak kamuoyuna yansıttı. Sözümona dış kaynaklar da (Bekaa gibi) bir bir kurutuluyor, gerilla görüldüğü yerde bombalanıyor, halk ise gözünün yaşına bakılmadan katliamla sindiriliyor! Kendilerince, işte zafer diye buna denilirdi!

Niteliği ne olursa olsun her sorunun şiddet temelinde çözüleceğine ya da yok edileceğine inanan TC'ye göre bu bir zaferdir ve sarhoşluğunu yaşamak gerekiyordu! Gerçekte ise bu, bir zafer değildi, zafer olması için de hiçbir neden yoktu. Gerilla fırtınası mı esmişti de onlar bıçakla keser gibi kesmişlerdi? Kendi kendilerine uydurdukları ve kamuoyunu da şartlandırmaya çalıştıkları toplu bir ayaklanma mı olmuştu da onlar ezmeyi başarmışlardı? Çok açık ki, bunlardan hiçbiri.

Belli ki, dostun da, düşmanın da ve hatta her partili ve her yurtseverin de bilmesi gereken bir gerçek vardır ki, bu da, "askeri eylemler gerçekleşiyorsa PKK başarıyor, askeri eylemler gerçekleşmiyorsa TC başarıyor" yanılgısına düşmemektir. Gerilla kimi koşullar ya da kimi taktikler gereği ortalıkta görünmeyebilir. Bunun ulusal kurtuluş mücadelemiz için başarının veya başarısızlığın bir ölçüsü olmadığı, gerçeğini görmek ve bunu bu temelde kavrayarak sonuçlara ulaşmak çok önemlidir. Düşman cephesinin dizginsiz psikolojik savaş politikasının devrim saflarındaki olası etkileri de ancak bu şekilde kırılarak önlenebilir. Asıl önemli olan, ulusal kurtuluş mücadelesinin yürütücü öncü güçlerinin savaşın bütün cephelerinde bir büyümeyi, bir gelişmeyi yaşamaları; savaşın bütün cephelerindeki örgütsel, siyasal ve eylemsel sorunlara çözüm gücünü geliştirmeleri; her şeyden önce de savaş içinde veya dışında da olunsa, onu, kişiliklerde doğru temelde yaşayıp beslemeleri, kendilerini başarmaya mahkum etmeleridir. İşte asıl ölçüyü, daha da sıralanabilecek bu noktalarda aramak en gerçekçi yaklaşımdır.

Nitekim 15 Mayıs zafer eylemleri ulusal kurtuluş mücadelemizde yeni bir siyasi ve askeri sürecin ne anlama sahip olduğunu, düşmanın zafer sarhoşluğunun ise ağır bir yanılgının sonuçlarından kaynaklandığını ve yine mücadelemizin geçici bir yenilgiyi bile yaşamayıp gelişimini sürdürdüğünü gözler önüne serdi. Yeni sürecin gerekli kıldığı taktiğin başarılı bir tarzda uygulandığı bu eylemi, özellikle Botan ve Serhed'de sömürgeci TC karakollarını yerle bir eden eylemler takip etti. Bu iki eyaletimizin yanısıra diğer eyaletlerimizde de ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişim düzeyi, yükselme yönünde seyrediyor.

Bu, gelişmeler neyi gösteriyor? "son çırpınışlar", "prestiji kurtarma mücadelesi", "kan kaybetmenin önüne geçme amaçlı eylemler" vb. demeçlerin doğru olduğunu mu gösteriyor? Yoksa, altı aylık süre biçilen "teslim alma ya da ezme" planının boşa çıkarıldığını ve öte yandan ise bunun mücadelemiz açısından bu yılda savaşı tırmandırmanın başlangıcını ifade ettiğini mi gösteriyor? Bunun cevabı çok açıktır; siyasi çevrelerin bu gelişmeyi görmekte hiç zorlanmayacağı kadar belirgindir. Mücadelemizin kesintisiz devam edeceği, kendi hata ve yetmezliklerimizle yenilgiye götürmezsek, ucunda bağımsız ve özgür bir Kürdistan'ın olduğu bir zaferi kazanacağımız bir kez daha ispatlanmıştır.

Ulusal kurtuluş mücadelemizde ulaşılan aşama, çok yönlü ve çok kapsamlı sonuçların alınacağı tarihsel önemde bir aşamadır. Dönem devrimin cephelerinde büyük saldırıların geliştirileceği, düşmanın siyasi ve askeri politikalarının felç edilerek işlenmez kılınacağı bir dönemdir. Düşmanın "teslim alma ya da ezme" politikasına karşı, tek seçenek direnmek olacaktır. Fakat bu direnme, salt karşıdevrimci şiddet saldırılarına karşı bir savunmayı içermeyecek, sonuç alıcı karşı-saldırıyı esas alacaktır. Bu, savaşın bütün Kürdistan'da tırmanacağını, dolayısıyla oldukça kızışacağını gösteriyor. Çok kanlı geçmesi beklenen bu savaşın tek sorumlusu faşist Türk sömürgecileri olacaktır. Partimizin tüm uyarılarına, mutlaka çözüme kavuşturulması gereken bu sorunu siyasi yöntemlerle çözme çabalarına rağmen, düşman buna hava ve kara kuvvetlerini harekete geçirerek karşılık veriyorsa, ona anladığı dille cevap vermek en dokunulmaz haklardan biridir. Kaybeden TC'nin kendisi olacak; partimiz açısından kazanmanın imkan ve fırsatları her dönemden daha fazladır. Abdullah ÖCALAN yoldaşın açıkladığı gibi, *"Gerilla ordusu, hiçbir dönemle karşılaştırılmayacak kadar savaş deneyimi ve eğitimle en iyi savaşabilecek bir duruma gelmiştir."*

Gerçeklerin dili böyle konuşurken, sömürgeci özel savaş cephesinde gerçeklerin dili susturuluyor. TC söz konusu olduğunda gerçeklerin neden dillendirilmediğinin, şiddetin kör politikasında ısrar edildiğinin, insan kanının akmasına bir hiç gözüyle bakıldığının daha net anlaşılır nedenleri vardır. Gerçeklerin niçin bu şekilde tersyüz edilerek kamuoyuna yansıtıldığına, işte bu noktada cevap aramak gerekiyor. TC'nin bu politikası, cumhuriyetin kuruluşundan günümüze kadar, dünyada benzeri görülmemiş bir tarzda değişmeden devam ediyor. Bu, politika adına bir politikasızlıkta ısrar etmektir, tutuculuğu felsefe haline getirmektir.

Geçen bir aylık süreçte, TC kendi savaş cephesindeki gerilemeyi gözlerden uzak tutmak ve devrimci savaş cephesindeki gelişmeyi ise olmamış gibi göstermek için, yine basın-yayın organlarında, panellerde, toplantılarda, kamuoyuna yönelik açıklamalarda organizeli bir çalışma yürüttü. Bu çalışması yolunda geliştirdiği demagojilerde ve ikiyüzlülükte sınır tanımadı.

İçişleri Bakanı İ. Sezgin, Kürdistan'da gerçekleştirdiği bir gezide basına izlenimlerini aktarırken, *"Gelecek yıl, Güneydoğu dağlarında piknik yapacağız"* sözlerine yer verdi. Gerçekte ise, Kürdistan'da en olmayacak bir şey varsa, o da, TC yetkililerinin ya da TC ordusunun gerilla olmazsa bile "Güneydoğu dağlarında piknik yapmaya" bir daha cesaret edemeyecekleridir. İ. Sezgin yine bu gezisinde halka yönelik yaptığı bir konuşmada, *"Devlet siyasal istikrarı sağlayamadı. Tüm gücünü teröre sarfetmiş, bu yüzden ekonomi çıkmaz sokaktan kurtulamadı. Terör biterse, yatırımlar gelir"* açıklamasında bulunuyordu. Bunun anlamı, halka "destek verin, PKK terörünü birlikte bitirelim, ardından devlet size sahip çıkacak" demektir. Bu sözler, niyetleri ve aynı zamanda gerçeklerin itirafını ortaya koyuyor. "Önce ez, sonra reform yap" planıdır bu. Yine bu, söz konusu planın başarı şartlarının yaratılmak istenmesidir.

Devlet yetkililerinin demeçleri, akıl hocası köşe yazarlarının yorumları, basın haberleri birbirlerini yalanlıyor; çelişkilerle dolu. Buna ilişkin birçok örnek bulunabilir. 19 Haziran 1992 tarihli Milliyet gazetesinde Yalçın Doğan, köşe yazısında olağanüstü Hal Bölge Valisi Ünal Erkan'ın şu sözlerini aktarıyor: *"Bölgede artık PKK'dan bir soyutlanma vardır. Halkımız eskiden güvenlik sorunları açıldığında pek konuşmak istemezdi... Şimdi her gittiğimiz yerde kendiliğinden kalabalıklar oluşuyor ve kendiliğinden bir diyalog başlıyor. Halk, devletle bütünleşiyor. Türkiye'nin bölünmezliğine ilişkin konulara büyük bir duyarlılık gösteriyor..."* Yalçın Doğan, bu açıklamayı kendi yorumuyla destekliyor: *"Gerçekten son üç ay içinde PKK'nın beli kırılıyor. Güneydoğu'da devletin etkinliği, her geçen gün artıyor. Buna dış beslenmedeki tıkanıklıklar eklenince, PKK son yıllardaki en güç günlerini yaşıyor..."*

Gerçekten, "Halk, şimdi Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olduğunu yeniden kavrıyor"sa bu hangi gelişmeler sonucu mümkün oldu? Demirel-İnönü hükümeti, kuruluşunda "Halka şefkat" vaadinde bulundu, ama bu da uygulanmadı ki, halk devlete bağlansın! Eğer "uygulanan vahşet düzeyindeki terör sonucu halk devletle bütünleşti" deniliyorsa, neden geçen yıllarda bu "başarı" sağlanamadı? Ne gerilla bu kadar büyüktü, ne de halk desteği bu kadar büyüktü? Her şeyden önce halka ne verildi? "Demokrasi paketi" mi sunuldu? Terörden başka hiçbir şey ve söylenenlerin hepsi yalan!

Dünyada hiçbir halk, kölelik statüsünden önemli bir ulusal uyanışı yaşama aşamasına ulaştıktan sonra bu şekilde terör ve katliamla başka bir "devletin bütünlüğü konusunda duyarlılık" yaklaşımı içine giremez. Kaldı ki, halkımız korku duvarını daha önceki yıllarda yıkmış durumda. Eskisinden daha fazla gerillalara sahip çıkıyor, yine eskisinden daha fazla sömürgeci terör uygulamalarını çeşitli eylem biçimleriyle protesto ediyor. Tankların, topların ve diğer silahların üzerine zafer işareti yaparak yürümekten çekinmiyor. Bu onun günlük yaşam biçimi oluyor. Çünkü, karşısında sömürgeci işgal güçlerinin de terör uygulamaları günlük yaşamla birlikte devam edip gidiyor.

Sömürgeci TC devletinin, gerilla savaşı ve halk direnişine karşı bir çıkmazı yaşadığı açıktır. Hükümetin iç ve dış politikasında bu durumun ezici bir etkisi vardır. İşte "faili meçhul olaylar" serisi devam ediyor. Son günlerde içinde Özgür Gündem gazetesi muhabiri Hafız Akdemir'in de olduğu çok sayıda yurtsever ve aydın katledildi. Tetik çeken ellerin kimliği yine meçhul! İçişleri Bakanı İ. Sezgin, halka yaptığı konuşmalarda PKK'nin masum insanları öldürdüğünü ve diğer tüm sorunların kaynağının PKK olduğunu söylüyor. Üstelik, Milliyet gazetesinden Özcan Ercan'ın kendisiyle yaptığı bir röportajda, bir soruya karşılık olarak kontr-gerillanın olmadığı, bunun başkalarının bir uydurması olduğu yönünde ikiyüzlüce açıklamada bulunuyor. Gerçekte ise devlet güçleri öne çıkan yurtsever ve aydınları katlederek sindirme psikolojisini egemen kılmak istiyorlar. Yine son günlerde Bitlis karayolunda durdurulan bir minibüsteki 13 kişi kurşuna dizildi. Muş'ta bir yolcu trenine yapılan saldırıda 1 İranlı çocuk öldürüldü, 6 yolcu da yaralandı. Bu saldırılar bayram günlerinde yapılarak partimize mal edildi. Basın da "Bayramda PKK katliamı", "Terör bayramda da vurdu" vb. şekilde haber yaparak özel savaşa hizmetine devam etti. Yine sözümona "İran'da PKK kampları var"; tren saldırısıyla, İran'ın PKK'ye karşı tavır almasını amaçladılar. Fakat bu basit oyunları tutmadı; İran bu olaydan dolayı TC'ye sert tepki gösterdi.

Haziran ayında yapılan belediye seçimlerinde, HEP'in desteklediği bağımsız adayların başarılı olmaması, basında yoğun çarpıtmalı yorum ve haberlerle işlendi. Bu durum PKK'nin başarısızlığı olarak gösterildi. HEP'in PKK olması mümkün değil. HEP yasal bir örgütlenme iken, PKK topyekün bir ulusal ve aynı zamanda sınıfsal kurtuluş hareketidir. HEP demokratik açılımları başardığı oranda partimizce desteklenebilir bir oluşumdur. Dolayısıyla Haziran seçimlerini "HEP-PKK'nin yediği vurgun" vb. biçimlerde yorumlamak, gerçekçi olmayan yanılgılı ve maksatlı bir yaklaşımdır. Kaldı ki HEP, yasal engellemelerden dolayı seçimlere girememiştir.

Yine Haziran ayının gelişmelerinden biri Avrupa Parlamentosu'nun Türkiye ve Kürtlere ilişkin hazırlanan kararı onaylaması oldu. "Kürt Halkının Hakları" ismiyle İtalyan Parlamenter Jas Gawronski'nin hazırladığı rapor, Türkiye'nin lehine bir içeriğe sahiptir. Bu rapor, Genel Kurul'a sunulurken önemli tartışmalara yol açtı. Alman Yeşil Parlamenter Claudia Roth, Korsikalı Milliyetçi Parlamenter Mak Simeoni, Belçikalı Flaman Milliyetçisi Jaak Vandemeule-Borucke ve Fransız sağcı Parlamenter Bernard Antony, raporda geçen "Bağımsız Kürt devleti ve self-determinasyon (kendi kaderini tayin etme) gerçek dışı. Kürtleri boşuna ümitlendirmekten kaçınmalıyız" tespitine karşı, "Self determinasyon hakkından Kürtler de yararlanmalı" şeklinde görüş belirterek değişiklik önergesini sundular. Ancak oylamada bu kabul edilmeyerek, rapor olduğu gibi karara dönüştürüldü. Bu raporda, Türkiye'nin kültürel ve ekonomik alanda yetersiz olmakla birlikte olumlu adımlar attığı belirtiliyor.

Avrupa'nın bu tutumu şaşırtıcı değil. Çok iyi biliniyor ki, emperyalizmin halklara dostluğu yoktur, olmaz da. Emperyalist politikalara yön veren çıkarlardır. Belki kimi zaman politik dengeler, tekeller arası çelişkiler sonucu, bu politika halkların lehine de işleyebilir, ama bu geçicidir, kalıcı değildir.

Yine Almanya'nın, Türkiye'ye karşı uyguladığı, ambargo bu döneme denk getirilerek kaldırıldı. Alman yetkililer, ambargoyu şartlı kaldırdıklarını açıkladılar, ancak bu ciddiye alınacak samimi bir yaklaşım değildir. Almanya'nın dünyanın etkin güçlerinden biri olma yönündeki politikası, onu zaman zaman böylesi manevralar yapmaya götürmektedir.

Herkes biliyor ki, Almanya, TC'nin en çok ilişkide olduğu ve bu ilişkiler sonucu en çok beslendiği bir devlettir. Almanya Newroz katliamında, TC'ye farklı amaçlarla verdiği silahları Kürtlere karşı kullandığı gerekçesiyle ambargo koydu. Alman silahlarının TC ordusu tarafından ilk defa Kürtlere karşı kullanılmadığını Almanya devleti bilmiyor değil. Fakat Türkiye'yi, ABD'den çok daha fazla kendisine bağlamak isteyen ya da Osmanlı İmparatorluğu döneminden bu yana yaptığı askeri ve siyasi yardımların bir gereği olarak böyle olması gerektiğini düşünen Almanya, politik hesapları için Newroz katliamını bir fırsat olarak değerlendirdi. Bu amacına ulaşmak için, çok hassas olduğu Kürdistan gibi bir sorunu olan Türkiye'ye, "iplerin benim elimde, gerektiğinde sıkarım" mesajını vermek istedi. Kısacası bunun, çıkar çelişkisinin gündeme getirdiği bir taktik manevra olduğu açıktır. Çıkarlar elverdikçe ne Türkiye Almanya'dan vazgeçer ve ne de Almanya Türkiye'den vazgeçer. En azından şimdiki siyasi ve ekonomik dengeler böyle bir süreci gerektiriyor.

Mücadelemiz, çıkışından günümüze kadar hiçbir dış güce dayanmadan ve kendi öz gücünü esas alarak günümüzdeki seviyeyi yakalamayı başardı. Bundan sonra da bu başarının devam etmesi önünde engelleyici güç olamaz. ABD'siz, Avrupasız yaşayamayacak bir güç varsa, o da TC'dir. Avrupa'nın çıkardığı bu karara Türkiye içten içe alkış tuttu. Ortaya çıkan, Avrupa'nın Kürt halkının dostu kesilmesinin ikiyüzlülüğüdür ve TC'nin ise ayakta kalışının emperyalizm sayesinde mümkün olduğunun ispatlanmasıdır. Aynı zamanda bu, TC'nin mi, yoksa PKK'nin mi dış kaynaklardan beslendiği konusunda bir aynadır.

Mücadelemizde bağımsız bir çizgide gelişme esastır. Her türden bağımlılığın reddi, bağımsız çizginin bir gereğidir. Daha da somuta indirgendiğinde, kişiliklerde de kendi öz gücüne güven temel bir anlayıştır. Bu anlamda partimizin değil, ABD ve Avrupa emperyalistleri gibi güçlerin partimize ihtiyacı olabilir. Emperyalist güçlerin Kürdistan'a ilgilenmeleri bu temel yaklaşımla izah edilebilir. Yoksa, ABD'nin Türkiye'deki üç konsolosunun Kürdistan'a gidip Cizre, Nusaybin ve Batman'da incelemelerde bulunması nasıl açıklanabilir?

Sonuç olarak; Abdullah ÖCALAN yoldaşın dile getirdiği gibi, yaz mevsiminin sıcaklığına; güneşin değil devrimin sıcaklığına giriyoruz. Düşman pişmanlık yasasına yeni kılıflar geçirip çekici kılsa da, yerinde infazları yaygınlaştırsa da, olağanüstü hal sistemini işler kılmak için yeniden düzenlemeye gitse de ve buna bağlı olarak kaymakam ve valiliklerine "teröre" karşı ek yetkiler verse de, bunların yanısıra daha birçok tedbir ve yönteme başvursa da, partimiz önderliğindeki halkımızın, ulaştığımız bu aşamada devrimin sıcaklığı içine girmesine engel olamaz. Çünkü partimiz, yeni dönem taktiklerini belirlerken, geçmiş mücadele deneyimlerimizi temel alarak ve düşmanın da olası karşı-devrimci taktiklerini hesaba katarak hazırlıklarını gerçekleştirmiştir.

TAŞDELEN ZAFERİMİZ,

halkımıza özgürlüğün ve düşmanla tarihi hesaplaşma gününün yakın olduğunu müjdeledi

Baştarafı 1. sayfada

Ulusal kurtuluş ve savaş tarihimizde birçok yönden müstesna, tarihi ve güncel özelliği olan bu saldırımız; bütün bu özelliklerinin yanısıra, aynı zamanda faşist TC'nin, onun takviyeli özel savaş rejiminin, yine onun altı aydır oldukça kapsamlı ve amansız bir şekilde sürdürdüğü askeri-siyasi saldırılarına ve bu arada şiddetlendirdiği özel savaşına da, halkımızın ve bütün ilerici-devrimci güçlerin beklediği en iyi cevap olmuştur. Bu yönüyle Nîrveh ve Billeh karakollarına karşı düzenlenen eylem, kutlanması ve daha büyük, daha sonuç alıcı, daha görkemli zaferler yaratacak yönelimlere temel basamak yapılması gereken bir eylemdir. 1992 yaz atılımının zafer gibi bir sonuçla açılışını yapan ve aynı zamanda döneme ilişkin askeri taktiğimizin de somut bir ifadesi ve başarılı bir örneği olan Nîrveh ve Billeh taarruzunu coşkuyla kutlarken, zaptedilmez fetih ruhu ve destansı kahramanlıkla; bu tarihi zaferi kanları ve canları ile yazan ölümsüz şehitlerimizi de saygı ve minnetle anıyoruz!

Nîrveh ve Billeh baskınının, sonuç itibarıyla zaferinin, ulusal kurtuluş savaşımız içindeki yeri, tarihi açıdan askeri ve siyasi önemi, yarattığı askeri ve siyasi sonuçları şüphesiz büyüktür; önümüzdeki dönemi zaferle kapatmak açısından da hayli öğreticidir. Üzerinde derinlemesine düşünmek ve oldukça kapsamlı dersler çıkarmak gerekmektedir. Nîrveh ve Billeh direnişimiz bu özelliğiyle bize zafere giden yolu göstermekte, PKK'nın vuruş tarzını dönemsel olarak ortaya koymaktadır. Artık gelinen aşamada, halk savaşımızın temel yöneliminin, düşmanı askeri ve siyasi olarak belli alanlardan söküp atmak olduğunu, bunun güncel-pratik, dolayısıyla acil taktiksel bir görev haline geldiğini çarpıcı ve canalıcı bir tarzda, altını kalın çizerek önümüze koymaktadır. Taarruzun askeri ve siyasi karakteri, yol açtığı sonuçlar, hiç şüphe yok ki, en fazla içinden geçmekte olduğumuz süreçle, askeri-siyasi konjünktürle çok yakından ilgilidir. TC'nin özel savaş rejiminin altı aylık icraatı, amansız saldırısı bu konuda bizi oldukça aydınlatmıştır.

Ulusal kurtuluş savaşımızda, özellikle gerillanın engellenemez yükselişi ve serîhildanların boyutlanıp politikleşmesi ve nitelik sıçraması yapması ile birlikte, topyekün ayağa kalkan, ruhta, bilinçte ve eylemde tam bir ayaklanmayı, dolayısıyla da "iktidara yürüyüş"ü yaşayan halkımız karşısında; yine halkımızın öncüsü partimiz karşısında tam bir acizliği, politika yoksunluğunu ve askeri-siyasi olarak derin krizi yaşayan özel savaş rejimi, Demirel-İnönü koalisyonu pozisyonunda bir çıkış yolu aradı. Bilinen o "Halka şefkat, PKK'ye rahmet" politikası, bu arayışın politik bir ifadesi olarak piyasaya sürüldü. Daha sonra bilinen o içi boş, tamamen halkı aldatma amacını güden sahte ve tamamen koca bir yalandan ibaret "demokrasi" ya da "reform paketi" dedikleri oyun da yine bu temelde tezgahlandı. Ki bu oyun, daha başlangıç aşamasında ruhta, bilinçte ve eylemde tümüyle devrimi, devrimci kabarışı yaşayan, hem de iliklerine kadar hissederek yaşayan halkımız tarafından açığa ve boşa çıkarıldı. Özellikle 1992 Newroz kutlamalarında silahsız, tamamen barışçıl gösteri pozisyonundaki halkımızın üzerine tank, top ve uçaklarla saldırarak Şirnex, Cizîra Botan, Nisêbîn ve daha birçok merkezde katliam yapmasıyla "Halka şefkat"in nasıl bir şefkat olduğu, bu politikanın aslında soykırımla, imhayla eşit olduğu, demokrasi ve reform paketinin de aynı şekilde adi bir yalandan ibaret olduğu daha iyi anlaşıldı.

Ancak, karşımızda inkar edemeyeceğimiz şöyle bir gerçek var: Emperyalizmin "yeni dünya düzeni"ni Ortadoğu'ya oturtmada ve bu politikasına karşı en etkili muhalefeti yürüten ve onun oturtulmasına karşı savaşan biricik politik-askeri güç olan parti hareketimizi tasfiyede umut bağladığı ve özel savaş odaklarının üzerinde milli mütabakata vardıkları Demirel-İnönü hükümeti, iktidara geldiği altı aydan beri, özel savaşı daha da amansız olarak uyguluyor. Bu hükümetin, bütün demokratlık edebiyatına rağmen, bu edebiyatı kendine perde yaparak, bütün savaş araçlarını devreye soktuğu ve özel savaşı diğer TC hükümetlerinden daha fazla şiddetlendirdiği gözleniyor. Altı aydır hem de vahşet düzeyinde yürüttüğü en bariz politikası, halkın devrime katılımını engelleme politikasıdır. Newroz'da Cizîra Botan, Şirnex ve Nisêbîn'i vurması bundan dolayıdır. Hizbi-kontra aracılığıyla da her gün yurtseverleri, silahsız insanlarımızı canice katlediyor. Ki, bunların hepsi de bir tehdittir ve aynı amaca hizmet ediyor: Halkımızın gözünü korkutmak, onun iktidar yürüyüşünü geri püskürtmek! Düşman halen de günlük olarak yoğun bir biçimde bu amacına ulaşmanın çabası ve yönelimi içindedir. Öyle ki gözü dönmüşcesine her şeyi tahrip ediyor. Bir gerillayı veya devrimden yana bir köylüyü ele geçirdi mi yakıyor, öldürüyor ve organlarını paramparça edip ortalığa atıyor.

Bu, halkı devrimden vazgeçirme vahşetidir!

Aslında TC çok korktuğu ve devrimin zaferi yakın olduğu için bunları yapıyor. Korkusunun büyüklüğü, devrimin yakınlığıdır. Bu, onun vahşetinin boyutunu çiziyor.

Bir yandan halkımıza karşı böylesine katliamcı yönelen, saldırısını tamamen halkımızı devrimden vazgeçirme hedefi üzerinde yoğunlaştıran ve bütün çirkin hesaplarını bu esasa göre yapan özel savaş rejimi; öte yandan ise, yine bu dönem boyunca, elindeki bütün teknik gücü daha da tahkim edip, zırhlı helikopterlerle de takviye ederek, gerilla gücümüze yönelik saldırılarını da son derece artırdı. 1992 yılbaşından beri aralıksız olarak TC savaş uçakları ve helikopterleri Kürdistan dağlarını bombalıyor. Özelikle ağır ve çetin geçen kış koşullarından da yararlanarak, kamplarımıza ve muhtemel üs bölgelerimize yönelik yoğun hava akınları ve bombardımanları düzenledi. Başta Botan-Behdînan eyaletlerimiz olmak üzere, Amed ve Dersim'e kadar birçok hava saldırısında bulundu. Açık bir şekilde anlaşılıyor ki düşman, Newroz dolayısıyla şehirlerimizde gerçekleştirdiği halk katliamlarını gerilla gücümüzün askeri olarak tasfiyesiyle tamamlamak amacındadır. Kış aylarının özellikle gerilla için bahar ve yaz atılımlarına hazırlık dönemi, eğitim ve donatım dönemi olduğunu tahmin eden düşman, ilk etapta imha, onu beceremezse atılım hazırlıklarımızı sabote etme ve engelleme çabasını aralıksız sürdürdü. Hava saldırılarını bugün de sürdürüyorlar. Buna paralel olarak Botan-Behdînan şeridine akıl almaz yoğunlukta asker de yığmış bulunmakta ve bu yığınağını her geçen gün daha da artırmaktadır. Bütün bunlar özel savaşın başarısı, özgürlük mücadelemizin boğulması içindir.

Bütün bu katliamlar ve kapsamlı saldırılar öz ve nitelik bakımından oldukça geniş çaplı diyebileceğimiz bir siyasal saldırı; buna bağlı olarak da iğrenç, ikiyüzlü bir propaganda, demagoji ve psikolojik savaş eşliğinde yürütüldü. Hükümet yeni iktidar olmanın verdiği hırs ve saldırganlıkla bir taraftan altı ayda, kendisi için bir yangın olarak gördüğü ulusal kurtuluş savaşımızı ezeceğini ve "yangın"ı söndüreceğini her gün avaz avaz bağırırken, buna dair ortalıkta nara atıp dolaşırken; öte taraftan hava saldırılarıyla da gerillayı her gün darbelediği, vurduğu, çökerttiği yalanını; yine Newroz katliamlarıyla da halkı ezip yendiğini ve yıldırdığını, elindeki propaganda araçlarını kullanarak sürekli bir biçimde yaydı. Çok belliydi ki, hedefi, halkımızı karamsarlığa ve umutsuzluğa sürüklemekti. Özellikle Newroz katliamıyla, sanki partimiz geniş bir ayaklanma planlamış ve uygulamak istemiş de başarılı olamamış gibi bir imaj yaratmak, bunu halk kitlelerine, hatta dünya kamuoyuna böyle lanse etmek istedi. Silahsız, barışçıl gösteri pozisyonundaki halkı katledişini, bu kara suçunu ve katilliğini bu şekilde perdelemek ve örtbas etmek istedi. Yine Newroz katliamıyla halk kitlelerinin, devrimci aydınların, özellikle de ara sosyal tabakaların kafasında umutsuzluklar, karamsarlıklar, devrimin zafere ulaşacağına dair inançsızlıklar yaratmak; bu kafalara, "gerilla başaramadı, ayaklanma ile de devrim zafere gidemiyor" dedirtmeye çalışarak, dağılan, yıkılan korku duvarlarını ve esaret karakollarını tekrar inşa etmek istedi.

Evet; Demirel-İnönü hükümetinin, 1992 saldırısıyla tamamen devrim ve ayaklanma psikolojisi içine girmiş, yüksek moralli, azimli ve coşkulu halkımızı korkutmayı, onu düşüncede, ruhta ve eylemde zayıf düşürmeyi hedeflediği kesindi. Yine bütün bu demagoji ve sahte edebiyata, Türk halkında şovenizmi daha da körüklemek, demoralize olmuş, ruhen çökmüş ve bir bakıma savaştan düşmüş asker ve polis güçlerine, sivil dalkavuklarına moral aşılamak için başvurduğu da ortadadır.

TC'nin, Demirel-İnönü hükümetiyle başlattığı atak ve karşı-devrimci saldırı, kuşkusuz salt bunlarla sınırlı değildir. Dünyanın neresinde olursa olsun, halkımızın ve partimizin çıkarına olan her şeye, toplu iğne ucu kadar bir olanağa dahi tahammül etmiyor. Bu olanak neredeyse, hangi ülkedeyse oraya yönelip onu ne pahasına olursa olsun yok etmeyi kendisi için esas politika sayıyor. Bunun sonucu olarak koalisyon hükümeti, uluslararası alanda var olan bütün diplomatik ilişkilerini, olanaklarını, hatta çirkinlikler üzerine kurdukları kişisel dostluklarını bile, bu politikanın hizmetine koşturuyor. Yani Kürdistan'da halkımıza ve partimize karşı uyguladıkları özel savaşın hizmetine koşarak, partimizi ve Parti Önderliğimizi, bu temelde de kutsal özgürlük hareketimizi tam bir uluslararası ve bölgesel kuşatma ve karşı-devrimci bir abluka altına almak için yoğun çaba sarfediyor. Bütün devletler, partiler, kuruluşlar ve hatta kişilerle ilişkilerini anti-PKK, anti-Kürt ilkesi esaslarına göre kurup geliştirmeyi biricik diplomasi olarak belliyor ve bu temelde hayata geçirmeye çalışıyor. Koalisyon hükümeti, yoğunlaştırdığı bu çabalarla sanki esas savaş gücümüz Kürdistan'da değilmiş ve temel eğitim alanımız vatan toprakları değilmiş gibi, ABD'yi de devreye sokarak Suriye'ye, Lübnan'a baskı uygulamaya çalıştı. Kendi politik çıkarları gereği, Newroz katliamlarını onaylamayan Almanya ve Avusturya'yı, sanki şimdiye kadar beslendiği odaklar onlar değilmiş gibi, partimizin destekçileri olmakla damgaladı. Hatta, mücadelemize ne olumlu ve ne de olumsuz bir etkisi olan, ancak kendi yaşam derdiyle uğraşan şekilsiz bir Romanya'ya bile, mücadelemizin aleyhine demeç verdirtti. Bütün bunlar gösteriyor ki, TC en ufak diplomatik bir dayanağı bile partimizin ve mücadelemizin aleyhine kullanmaya büyük özen göstermektedir.

TC'nin, Demirel-İnönü hükümetinin özellikle Güney Kürdistan'daki ilkel milliyetçi güçlerle ilişki ve işbirliğini daha da derinleştirerek, Kürdistani Cephe ile partimizi ezme ve tasfiye etme ilkesinde birleşip anlaşmalarını da yine bu çerçevede değerlendirmek gerekir. Bu güçleri Behdînan'dan saldırtarak, bizi iki ateş arasına almak istediler. Bunun için, Ankara'da, Avrupa başkentlerinde gizli-kapalı görüşmeler yaptılar. Ve bu ilkel milliyetçi, aşiretçi güruhların politik saldırılarını yoğunlaştırdıkları bir sırada "legal Kürt partisi" adı altında, Kürt işbirlikçilerine, ihanetin son kartını oynatma gereğini duydular. Bu gelişmelerle bağlantılı olarak, en azından Kürt küçük-burjuvazisini ve devrimle karşı-devrim arasında bocalayan, politik tereddüt içinde olan ara kesimleri etkilemek, onları reformistlik adı altında işbirlikçilik ve ihanetin girdabına çekmek, Demirel-İnönü hükümetinin politik cephede izlediği diğer bir taktik oluyor. Kürtçe radyo ve TV tartışmaları da tamamen bu temelde gündeme gelmiştir.

Görülüyor ki, Demirel-İnönü hükümetinin altı aylık iktidarı, özel savaşı tırmandırma ve şiddetlendirme açısından bir hayli yoğun geçmiştir. Demirel-İnönü hükümeti, ister askeri saldırıları, katliamları ile olsun, ister sahte demokrasi vaadleri ve reform paketleri ile olsun, partimize ve halkımıza karşı şiddetlendirdiği bu özel savaş ile, özgürlük hareketimizi adeta bahar karı gibi eritip yok etmek istedi, hatta istemekten de öteye bahar karı gibi eritebileceğini sandı.

İşte Nîrveh (Taşdelen) ve Billeh (Işıkveren) taarruzu tam da böylesi bir askeri-politik süreç sonunda gürleyerek, bahar karı gibi erimek bir yana, düşmanın yuvasına çığ gibi düşen bir eylem olmuştur. Bu niteliğiyle, düşmanın hesaplarının kökten yanlış olduğunu, ARGK'nın, gerek nicelik, gerekse nitelik olarak bir kaç kat büyüdüğünü bir kez daha ortaya koymuştur.

Nîrveh-Billeh zaferi, Demirel-İnönü hükümetinin, sürekli tekrarlayıp durduğu "yangını söndüreceğiz", "kökünü kazıyacağız" edebiyatına indirilmiş tarihi bir darbedir. Çünkü, avaz avaz bağırılan bu edebiyatın, aslında tersinin doğru olduğunu, sürecin artan bir hızla onların propagandalarının, söylediklerinin tersine işlediğini kanıtlamıştır.

Nîrveh-Billeh zaferi, TC'nin tarihi boyunca yediği en büyük darbe, ordumuz ARGK'nin ise savaş tarihi boyunca düşmana vurduğu en ağır darbedir. Bu niteliğiyle, TC'ye, onun ordusuna ve siyaset odaklarına karşı önemli bir moral üstünlüğümüzü ifade etmektedir. Başta hükümet olmak üzere, faşist ordu güçlerini moral olarak çökertirken, halkımıza, gerilla güçlerine, bütün devrimci, demokrat, ilerici dost güçlere de gerçek anlamda yüksek bir moral verdiğini, güven ve cesaret aşıladığını görüyoruz. TC'nin ara kesimlere dayanarak, yine bocalama ve tereddüt içinde olan çevreleri hesaba katarak geliştirmek istediği legal Kürt partisi projesine de etkili bir darbe teşkil etmiş, ara kesimlerin muhtemel kararsızlıklarını törpüleyerek, mücadele azimlerini bilemiştir. Bu gerçeği çok iyi gören TC, eylemin çapını ve başarı derecesini olduğundan küçük gösterme çabasına girerek, kendi kayıplarını 27 olarak açıklamıştır ki, kayıplarının doğrusu iki bölük askerdir. İki bölükten ancak 10-15 asker sağ kurtulabilmiştir. Özellikle Nîrveh karakolu, cephanenin havaya uçurulması sonucu yirmi dakikada tümden imha edilmiş, çok sayıda silah ve askeri malzeme ele geçirilmiştir. Eylemi tamamlayan gerilla kuvvetlerimiz, bunun üzerine bir de köylülerle toplantı düzenleyerek, onlara propaganda yapmış ve bilgi vermişlerdir. Aynı amaçla düşman bizim kayıplarımızı da olduğundan çok fazla göstererek 36 diye vermiştir ki, kaybımız 13 gerilladır. Düşman ağır bir darbe yemenin verdiği gözü dönmüşlükle, dağda hayvan otlatan ve bağda, bahçede çalışan köylüleri katlederek, fazla kayıp verdirdiklerini iddia etme beyhudeliğine düşmüştür.

Nîrveh-Billeh baskını, 1992'ye ilişkin gerilla taktiğimizin başarılı bir örneğidir. Esas itibarıyla '92 atılımı bu eylemlerle başlamıştır. Bu, başarılı ve zafer düzeyinde bir başlangıçtır. Bunun içindir ki, bu eylemler ön açıcı ve gerçek bir atılım kayde-

Devam 22. sayfada

1992 özgürlük yürüyüşü Botan-Behdînan birliği
Taşdelen direnişinin 13 kızıl gülü zaferimizin mayası olacaktır!

1992 özgürlük yürüyüşümüzün Botan-Behdînan Savaş Hükümeti adımında önemli bir başlangıç olan Nîrveh (Taşdelen) harekatı 15 Mayıs 1992 tarihinde başarıyla sonuçlanmış bulunmaktadır.

Tükenmekte olan işgalci TC gücünün, topraklarımızdan sökülüp atılarak kovulduğu özgürlük sürecini yaşamaktayız. Adımlar bu yönde sonuç getirici olmaktadır.

Düşmanın en yoğun askeri yığınak yaptığı, çetecilikle de sosyal zeminde geliştirdiği işbirlikçi-ajanlığı yaydırarak ulusal kurtuluş mücadelemize kapatmak istediği Qilaban (Uludere) mıntıkasında, hatta kendine en güvendiği bir noktada, en büyük darbeyi alıp felç olmuş, savaş gücünü tamamıyla kaybetmiştir.

Bu eylemde düşmana ait bir tek mevzi dahi sağlam bırakılmazken, ayrıca uçağından helikopterine, topundan her türlü savaş aracına kadar hiçbir silahın kullanılmasının sonuç getiremediği, bir gün boyu süren çarpışmada ARGK gerillaları kahramanca bir direniş örneği sergilemişlerdir. Düşmanın milyarlık savaş mekanizması parçalanıp bir kenara atılmıştır. Yüzleri bulan çapulcu askeri gücü tümden imha edilmiş; sığındığı mevzileri, binaları başlarına geçirilmiştir.

Elbette bu sonucun yaratılması Parti Önderliği'nin yol göstericiliği temelinde yürütülen PKK çizgisinin savaşa uygulanmasının ve bunun başarısı için hayatlarını fedakarca ortaya koyan şehitlerimizin eseridir.

Şehitler ayı Mayıs'ta şehitler kervanına 13 kızıl gülümüzü bu harekatta katmış olduk. Her biri ayrı bir kahramanlık abidesi olan şehitlerimiz yüksek bir saldırı ruhuyla düşman mevzilerine hücum etmişlerdir.

"Roketim biterse kendimi roket yapar, yine düşmanı vururum" sözü, yüksek bir saldırı ruhunun ifadesi olarak kısa ve özlü bir biçimde bu şehitlerimizin ağzından çıkmıştır.

Gundî (Cemal AKÇAKOYUN); düşmana büyük öfkenin, yüksek saldırı ruhuna dönüştürülmesinin;

Mervan (Özden Özgür ŞEREFOĞULLARI); olgun, disiplinli ve görev adamı olmanın;

Çirav (Maas OKTAY); fetihçi ve hücumda sınır tanımamanın;

Mahîr (Nidar İDO) arkadaş; her göreve her koşulda ve zamanda kendini hazır kılmanın,

Xûrşîd (Kamil KAPAR); sömürgeciliğe karşı boyun eğmeyen genç, cesur bir yürek olmanın;

Şernas (Şevket ÖZER); sürekli moral ve canlılık kaynağı olmanın;

Xebat (Cemal VELİ İSMAİL); yurtseverlik ve birlik kaynağı olmanın;

Mustafa (Zübeyir BEKTAŞ); sürekli hizmet ve çalışkanlık örneği olmanın;

Zinar (Mehmet KARA); konuşmayı değil iş yapmayı esas almanın;

Mahmut (Mahmut EROĞLU); yiğit, mert ve fedakar olmanın;

Azad (Ömer İMRAN); kalıbına sığmayan atılganlığın;

Cemşîd (Cemil EVİZ); hızlı devrimci dönüşüm sağlamanın;

Dijwar (Osman DEMİR); olgun, sade ve askeri disiplini kendine yedirmenin adıdırlar.

Başarımızın mayası olan bu kahraman şehitlerimizi, taşıdıkları yüksek olumlu özelliklerini atılımımızda kendimize örnek alacağız!

Nîrveh direniş kahramanlarımızın kanlarını yerde bırakmayacağız!

Anılarını her gün düşmana kahredici darbeler vurarak yaşatacağız! Onların saldırı emirlerini unutmayacağız. Uygulamak andımızdır!

Nîrveh direnişi kahramanları ölümsüzdür!

"Roketim biterse, kendimi roket yapar, yine düşmanı vururum"

Adı, soyadı: Cemal AKÇAKOYUN
Kod adı: Gundî
Doğum yeri ve tarihi: Nusaybin, Yardere köyü, 1965

Her halkın şehitleri vardır. Bugün özgür ve onurlu yaşama sahip olan halklar, en değerli evlatlarını vererek bu yaşamı kazanmışlardır. Kürdistan halkının da şehitleri vardır. Hatta bu, Kürdistan'da daha da çok böyledir. Halkımız şehitlerin halkıdır, diyebiliriz. Yine halkımızın tarihinde yaşamaya başlamanın ifadesi olan partimizin tarihi de şehitlerin tarihidir. Halkımız açısından özgürlüğü yakalamanın yeni bir dönemine girişte Nîrveh eyleminde şehit düşen **Gundî** yoldaş, ölümsüzleşerek halkımızın özgürlük mücadelesinde böyle bir rol oynamıştır.

1965 yılında Nisêbîn ilçesinde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Gundî yoldaş, yurtsever bir aile ortamında büyümüştür. Maddi zorluklardan dolayı okula gönderilmedi. Küçük yaşlardan itibaren çeşitli işlerde çalışmaya başladı. Saflara katılmadan önce Türkiye metropollerinde çeşitli işlerde çalıştı. Partimizin gelişen mücadelesinden ve ailesinden iki yoldaşın şehit düşüşünden etkilenerek 11 Ağustos 1991 tarihinde babasıyla birlikte saflara katıldı.

Kürtlüğün kirlenmemiş, tüm saf ve temiz özelliklerine sahip olan Gundî yoldaş, doğru yaklaşımı sonucu, kısa sürede büyük bir gelişim süreci içine girdi. Partiden aldığı güçle sorunların üzerine yürüyüp, çözüm gücü olan, faaliyetlerin her dalında üzerine düşen görevleri yerine getiren kararlı bir kişiliktir. Bu konuda mücadeleye sonuna kadar katkı sunmak için, eğitimini aksatmadan, yoldaşlarıyla uyumlu bir çalışma içinde yer aldı. Nîrveh bölüğü imha eylemine yönelirken de, PKK'nin vuruş tarzını en iyi şekilde kendisinde somutlaştırmasını bilmiştir. Düşmana karşı duyduğu ulusal ve sınıfsal kini, büyük bir saldırı ruhuyla birleştirerek, düşmanın üzerine yürüyen Gundî yoldaş, görevini fazlasıyla yerine getirdikten sonra düşman kurşunuyla ölümsüz şehitler kervanına katılmıştır.

Gundî yoldaş, Parti Önderliği tarafından terfilendirilerek Takım Komutanlığı'na getirildi.

"PKK şehitleri ölümsüzdür, doğru yaşam şehitlerin kendileridir"

Adı, soyadı: Özden Özgür ŞEREFOĞULLARI
Kod adı: Mervan
Doğum yeri ve tarihi: Mazıdağı, 1976
Partiye katılış tarihi: 20 Kasım 1991

Halkımız, PKK öncülüğünde, insanlık ailesi içinde yerini almanın onurlu kavgasında, her gün yeni mevziler kazanırken, ilk defa kendi tarihine bilinçli müdahale etme gücüne erişerek, barbar gelenekle tarihsel hesaplaşma gününü daha da yakınlaştırmaktadır. Halkımız açısından böyle tarihsel, stratejik bir aşamayı ifade eden an, halkımızın devrimci zor aygıtı olan ARGK'nin, düşmana öldürücü vuruşuyla kazanılacaktır. Tarihin önümüze koyduğu bu fırsatı zafere götürmek, yüzyılların kininin, öfkesinin boşaltılacağı hesap günlerini yakınlaştırmak için, halk ordumuz '92 baharıyla birlikte güçlü bir eylemlilik sürecine girmiştir. ARGK birlikleri 1992 baharına, geniş kapsamlı düşmanı imha, onu Kürdistan'da parça parça söküp atma, her alanda halk iktidarını inşa etme yönünde, Başkan APO'nun yol göstericiliğinde, daha savaşkan, daha kararlı eylemlerle giriyor.

1992 bahar atılımının güçlü bir eylemi olan ve dönemin eylem biçimini de ifade eden Nîrveh bölüğü imha eylemi, büyük bir başarı ve zaferle sonuçlanmıştır. PKK'nin vuruş tarzının sonuç alıcılığının bir ifadesi olan bu eylemde, düşmana, tüm gücünü kullanmasına rağmen, büyük darbeler vurulurken, büyük fedakarlık ve kahramanlıklar sergileyerek şahadet mertebesine ulaşan, ölümde yaşamı yakalayan yoldaşlarımız da oldu. Kürdistan'da yaratılan her değerin gerçek sahipleri olan şehitlerimiz, bir parça özgür vatan toprağı yaratmaya yönelik bu eylemde de, özgürlük fidanını kanlarıyla suladılar. Bu yoldaşlardan biri de **Mervan** yoldaştır.

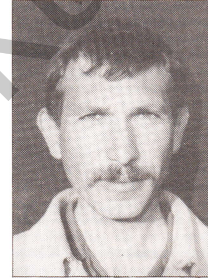
Mervan yoldaş, 1976 yılında Mazıdağı'nda, zengin bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Ailesinin maddi durumunun iyi olmasına rağmen, okul okumakla birlikte, üretimden kopuk kalmaz; inşaatlarda çalışır, şoförlük yapar, devrimci insanlarla yakın bağlar kurarak kaynaşmasını bilir. Özünde düşmana hizmet eden bir sınıf kökeni olmasına rağmen, güçlü yurtseverlik duygularına, saf ve temiz özelliklere sahip olan Mervan yoldaş, çevresi için her zaman moral kaynağıydı.

Böyle olumlu özelliklere sahip olan Mervan yoldaş, sömürgeciliğe karşı görkemli bir direniş geliştiren ve tüm dünyada yankı uyandıran Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve onun öncü gücü PKK'nin düşünceleriyle 1990'da tanışır ve sempati duymaya başlar. Devrimci düşüncelerle tanışmasıyla birlikte, kendi imkanları dahilinde, devrimin hizmetinde büyük bir çaba içine girer. Okul çevresi içinde, birkaç arkadaşıyla birlikte büyük bir faaliyetlilik içine girer. Gelişen mücadele karşısında yüreğindeki özgür vatan dağlarında savaşma arzusu, her geçen gün biraz daha büyür ve bu arzusunu Kasım 1991'de, okulu bırakıp saflara katılarak gerçekleştirir.

Saflara katıldığı ilk andan itibaren, birlik içerisinde olgunluk, fedakarlık ve çalışkanlığın sembolü durumuna ulaşan Mervan yoldaş, kısa sürede silahına hakim, cesaretli ve kararlı bir savaşçı haline gelir. Saflarda çok güçlü ve hızlı bir gelişim çizgisi izleyen Mervan yoldaş, kendini döneme güçlü hazırlama çabası içinde, Nîrveh bölüğünü imha eylemine ön saflarda katılır. Eylemde saldırı grubu içinde yer alır ve düşman mevzileri üzerine büyük bir cesaret ve saldırı ruhuyla yürür. Mevziler ele geçirdikten sonra, bu saldırı ruhu karşısında büyük bir korkuya kapılan düşmanın kurşunuyla ölümsüz şehitler kervanına katılır.

Mervan yoldaş, şahadetinden sonra gerek eylem öncesi devrimci yaşamında, gerekse eylem anında gösterdiği örnek kişilik ve kahramanlıktan dolayı, Parti Önderliği tarafından terfilendirilerek Takım Komutanlığı'na getirilir.

Nîrveh direnişinin ölümsüz kahramanı Çirav yoldaş

Adı, soyadı: Maas OKTAY
Kod adı: Çirav
Doğum yeri ve tarihi: Amed, 1963
Partiye katılış tarihi: 1989

1988-89 yıllarında partiyi tanıyan **Çirav** yoldaş, tüm uğraşına rağmen gerilla birliği ile ilişki kuramaz. Bunun sonucunda zorunlu olarak TC'ye askerlik yapar. Ardından Amed (Diyarbakır)'e döndüğünde ilişki kurmak için birçok yol dener. Sonunda tutuklu bulunan yoldaşlarla sağladığı ilişkiler sonucu, Amed ve çevresinde faaliyet yürütmeye başlar. Bu dönemde birçok genci örgütleyerek mücadeleye katar.

1990 yılında, TC'nin geliştirdiği operasyonlar ve yaygın tutuklamalar ardından yakalanma riski ortaya çıkınca, Çirav yoldaş inisiyatifini kullanarak Türkiye metropollerine gider. Metropol kentlerde kısa bir süre Kürdistanlı kitleler arasında faaliyet yürütür. Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitmek için çaba harcar ve eline geçirdiği bir ilişki kanalıyla yasal yollardan Lübnan sahasına gider. Parti ile ilişki kurup Akademi sahasına giden Çirav yoldaş, Akademi'ye gidiş amacını Parti Önderliği'ne yazdığı bir raporda şöyle dile getirir:

"Değişik bir pratik yaşamın içinde yanılgılı yaşayan ve değişik kişilerin etkisi altında kalan bir pratiğin sonucu bir anda kendimi yapayalnız ve çözümsüz buldum. Bu çözümsüzlük beni, elimde bulunan tek imkanı değerlendirmeye götürdü. Benim açımdan, partiyle olan tek kanalı kullanmak en iyi çözümdü. Bir yandan ortada kalmışlığa son vermek, diğer yandan düşmanın eritme politikasına karşı mücadele etmek için en iyi yol, mücadele etmekti."

Akademi sahasında eğitimin yoğunluğu karşısında zorlanan Çirav yoldaş, daha sonra yaşamla kaynaşıp, sürece ve eğitimin düzeyine ayak uydurmayı başardı. Uzun yıllar kaldığı değişik ortamlarda birçok zorluğun üstesinden gelmeyi başaran Çirav yoldaşta Amed kişiliği hakimdi, söyleneni yapan, zorluklar karşısında yılmayan, atik davranan ve sorunların üstesinden gelme kararlılığı gösteren bir kişiliğe sahipti.

Hemen her konuda yoldaşlarıyla uyuşan ve onlara yol gösteren Çirav yoldaş, gittiği Botan alanında sergilediği olumlu özellikleriyle yoldaşlarının sevgi ve güvenini kazandı. Ülkeye girişinden kısa bir süre sonra, TC'nin tarihinde yediği en büyük darbe olan, Nîrveh bölüğünü imha eylemine katıldı. Eylem esnasında büyük başarı gösteren Çirav yoldaş, *"Roketim biterse kendimi roket yapar, yine düşmanı vururum"* diyen Gundi yoldaşın yanında kahramanca çarpışarak 12 yoldaşıyla birlikte şehitler kervanına katıldı.

TC'ye vurulan en büyük darbe eyleminde şehit düşen Çirav yoldaşı her zaman saygıyla anacağız.

Kürdistan'ın kurtuluşunda büyük bir rol ifade eden Nîrveh eyleminde şehit düşen 13 yoldaşımızın kanı yerde kalmayacak ve dökülen kanların hesabı mutlaka sorulacaktır!

Kela Memê'nin ölümsüz kahramanı Xûrşîd yoldaş

Adı, soyadı: Kamil KAPAR
Kod adı: Xûrşîd
Doğum yeri ve tarihi: Uludere, Mijin köyü, 1976
Partiye katılış tarihi: 1989

Kürdistan ulusal kurtuluş davası, 1992 bahar atılımlarına düşmanı geniş kapsamlı imha eylemleri ile giriyor. Kürdistan'dan düşmanı adım adım sökerek halk iktidarını her alanda inşaya doğru ilerlerken, ARGK birlikleri Başkan APO'nun komutası altında daha savaşkan, daha kararlı eylemlerle düşmana vuruyor.

1992 bahar atılımının en kapsamlı eylemi olan ve sömürgeci devletin tüm güçlerini kullanarak sonuç alamadığı Nîrveh bölüğü imha eylemi, ARGK için büyük bir başarı temelinde zafer ile sonuçlandı. Nitelik

ve nicelikçe büyük ve kapsamlı bir savaş biçiminde gerçekleşen bu eylem içinde büyük fedakarlıklar ve kahramanlıklarla düşmana büyük darbeler vuruldu. Bu savaşım içinde güçlü kahramanlıklar sergileyenlerden biri de ölümsüz şehidimiz **Xûrşîd** yoldaştır.

Xûrşîd yoldaş, Kela Memê'nin eteğinde bulunan Mijîn köyünde 1976 yılında dünyaya geldi. Yoksul bir ailenin çocuğu olan Xûrşîd yoldaş, küçük olmasına rağmen gelişen kurtuluş davasından derinden etkilendi. Köyde bulunan şehit yoldaşların da etkisi ile 1989 yılında gönüllüce saflara katıldı. Saflara katıldığı zaman çok küçük olan Xûrşîd yoldaş, kısa sürede silahına hakim, cesaretli ve kararlı bir savaşçı haline geldi. Gelişen savaş Xûrşîd yoldaşı hızla silahına ve yoldaşlarına bağlı bir kararlığa ulaştırdı. Dört yıllık savaş deneyimi ve tecrübesi Xûrşîd yoldaşı güçlü bağlarla Kürdistan'a, partiye ve Parti Önderliği'ne bağladı. Xûrşîd yoldaş, bir yandan güçlü yurtseverlik ve savaşçılık özelliklerine ulaşırken, bir yandan da yeni döneme kendini hızla hazırlama çabası içindeydi. Xûrşit yoldaş alana yönelik planlamada cesaretli ve atak davranarak düşmana darbe vurulmasını, ilk eylemin çok kapsamlı olmasını ısrarla belirtiyordu. İlk eylem planını düzenleyen arkadaşlar arasında idi. Büyük bir sevinçle eyleme hazırlandı.

Parti Önderliği'nin döneme ilişkin talimatlarını bilince çıkarma ve yeni dönemin savaş çizgisini özümseme çalışmalarına, pratik görevlere atak bir tarzda katılımı ile gösteren Xûrşîd yoldaş, birlik içerisinde olgunluk, çalışkanlık ve cesaretin sembolü durumuna ulaşmıştı. Küçük yaşlarda savaşa katılıp pratik içinde pişmesi O'nu tümü ile partisine ve yoldaşlarına bağlamıştı. Yalnızca savaşçı ve görevlere sahip çıkan bir kişilik değildi, aynı zamanda yoldaşlarını büyük bir duyarlılık ve itina ile izleyen, yoldaşlarını en zor koşullarda bile yalnız bırakmayan bir kararlılığa da sahipti.

Düşmana ve parti içi düşmanlara karşı büyük bir kine sahip olan Xûrşîd yoldaş, yeni dönem pratiğine adım atarken, tecrübesini bu temelde kullandı. Ataklığı ve savaşçılığı ile emsallerinin çok ilerisinde bir pratik sergiledi.

Pratiğe yönelirken gözleri ışıl ışıl parlayan ve Kela Memê'nin hayranı olan Xûrşîd yoldaş Kela Memê'de direniş destanı yaratan yoldaşlarının saflarına kahramanca savaşımı ile katıldı. Düşmana yönelen ARGK birliklerinin her mevziyi ele geçirdiklerinde **"Bijî Serok APO!"** sloganları Nîrveh'de yankılanırken, Xûrşîd yoldaş ilk mevziye ulaşanlar arasındaydı. Kela Memê'nin ölümsüz kahramanı Xûrşîd yoldaş, Kürdistan'da PKK'nin şekillendirdiği savaşçı gençliğin seçkin bir temsilcisi ve yıldızı olarak katıldığı Nîrveh bölüğü imha eyleminde büyük bir cesaret sergiledi. Görevini başarıp geri çekilme anında düşman helikopterinin açtığı ateşle yaralandı. Kendini o anda kaybetmeden yoldaşlarını bırakmamaya çalıştı. Son nefesine kadar yoldaşlarına bağlılığını dile getirdi. Yoldaşlarının kendisini bırakmasını ve geri çekilmelerini istedi.

Kela Memê'nin ölümsüz savaşçısı, gençliğimizin seçkin temsilcisi Xûrşîd yoldaşın zamansız ayrılışı, düşmana olan savaş azmimizi ve kararlılığımızı daha da artırmaktadır.

– Ölümsüz kahramanımızın silahını yerde bırakmadan bağımsız ve özgür bir Kürdistan yaratıncaya kadar, O'nun izinde yürüyeceğiz!

Ölümsüz Nîrveh kahramanlarını saygı ile selamlıyoruz!

Nîrveh'in yetiştirdiği kızıl bir gül

Adı, soyadı: Şevket ÖZER
Kod adı: Şernas
Doğum yeri ve tarihi: Nîrveh, 1974
Partiye katılış tarihi: 1989

Şernas yoldaş, 1974 yılında Uludere'nin Nîrveh köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Yurtsever bir çevreden gelen Şernas yoldaş, Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş savaşının etkisiyle kısa sürede partimize sempati duydu ve derinden etkilendi. 1989 yılında köyde bir grup gençle birlikte gönüllüce saflara katıldı.

Saf ve temiz özelliklere sahip olan Şernas yoldaş, çevresinde sempatikliğiyle bir moral kaynağı oldu. Pratikte kendisine verilen görevleri büyük bir azimle yerine getiren Şernas yoldaş, defalarca girdiği çatışmalarda yaralandı, büyük bir istekle yeniden sıcak savaş içinde yer aldı.

Sömürgeciliğe ve çeteciliğe karşı güçlü bir kin ve savaşma azmi içinde olan Şernas yoldaş, yeni dönemin geniş kapsamlı eylemliliğine hazırlanırken birçok pratik göreve büyük istekle katıldı. Doğduğu köyde bulunan düşman birliğine ve çeteciliğe karşı geliştirilecek eylemi duyduğu zaman, daha azimli ve kararlı yönelinmesi gerektiğini büyük bir sevinçle dile getirdi.

Nîrveh bölüğü imha eylemine grubu ile birlikte katılan Şernas yoldaş, geri çekilme anına kadar büyük bir moralle düşmanın üzerine yürüdü. Geri çekilme anında son anda gelen bir düşman kurşunu ile şehitler kervanına katılan Şernas yoldaş, Nîrveh'de yankılanan ARGK'nin kahramanları içinde daima anılmaya hak kazandı.

Kaynağa dönüşün seçkin militanı: Dijwar yoldaş

Adı, soyadı: Osman DEMİR
Kod adı: Dijwar
Doğum yeri ve tarihi: Tarsus, 1973
Partiye katılış tarihi: 14 Ocak 1992

Dijwar yoldaş 1974 yılında Tarsus'ta yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Aslen Eruhlu olan Dijwar yoldaşın ailesi Kürdistan'da beyaz katliamdan geçirilen milyonlarca Kürdistanlı aileden biridir. Metropolde uzun yıllar kalmasına rağmen, Kürtlük ve yurtseverlik özelliklerini koruyan bir çevreden gelen Dijwar yoldaş, hiç görmediği Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş savaşından derin etkilendi. 1984 atılımının sürekli bir çekim kaynağı olarak Dijwar yoldaşı Kürdistan'a kopmaz bağlarla bağladı. Bu bağlılık kısa bir cephe ilişkisinden sonra bir grup arkadaşı ile 14 Ocak 1992 günü ARGK saflarında savaşma kararlılığına götürdü.

Dijwar yoldaşın Tarsus'ta başlayan, Nîrveh dağlarında devam eden yürüyüşü güçlü yurtseverlik ve parti bağları ile militan bir savaşçılığa ulaştı. Olgun ve yorulmak bilmez enerjik kişiliği ile kısa sürede dikkati çeken Dijwar yoldaş, zorlu kış koşulları içinde eğitimini tamamlayarak bahar atılımına kendini hazır hale getirdi.

1992 bahar atılımının güçlülüğünü ve önemini kavrayan Dijwar yoldaş bir yandan kendini eğitirken, diğer yandan da hızla pratiğe hazırlandı. Pratiğe büyük bir ciddiyet ve disiplinle hazırlanan Dijwar yoldaş, olgun ve yoldaşlarına olan bağlılığını kısa süren devrimci yaşamında her adımda temsil etti. İlk pratik adımını Nîrveh bölüğü imha eyleminde attı. Savaş içinde en başarılı yoldaşlardan biri olan Dijwar yoldaş, görevini büyük bir savaşçı ruhla başardı. Geri çekilme anında yaralanan Dijwar yoldaş, kısa süre sonra şehitler kervanına katıldı.

Metropolden hiç görmediği ülkesine geri dönerek özgürlük savaşına katılan Dijwar yoldaş, ARGK'nin seçkin bir savaşçısı olarak metropollerde yaşayan Kürdistanlı gençliğe kurtuluş yolunda yürüme çağrısını şahadeti ile yapmaktadır.

Kürdistan dağlarında yankılanan Nîrveh kahramanlarının uğruna kan döktükleri bağımsız ve özgür bir Kürdistan yaratana kadar savaşımız sürecektir.

Fedakarlıkta sınır tanımayan bir militan: Mahir yoldaş

Adı, soyadı: Nidar İDO
Kod adı: Mahir
Doğum yeri ve tarihi: Cizre, 1968
Partiye katılış tarihi: 1991

Halkımızın özgürlük ve bağımsızlık kalesi haline gelen ulusal başkaldırının şehri Cizre'de dünyaya gelen **Mahir** yoldaş, düşmana karşı direnişlerde çelikleşerek saflara katılmıştı. ARGK saflarına katılmadan önce de mücadele uğruna büyük bir fedakarlık sergileyen, kendisine verilen her türlü görevi büyük bir istekle yerine getiren, evini ve tüm imkanlarını devrimin hizmetine açan, serihildanlarda en başta yer alan Mahir yoldaş, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine daha fazla katkı sunmak için, 1991 yılının sonunda ARGK saflarına katılır. ARGK saflarında, kitle eylemliliklerinde edindiği direnişçi kişiliği sergileyen, görevler üzerine koparıcı bir tarzda yürüyen, fedakarlığı ve çalışkanlığıyla yoldaşları arasında saygı uyandıran Mahir yoldaş, saflarda aldığı eğitimle çelikleşmiş kişiliğine su katarak kırılmaz, kararlı bir hale geldi. Bu kişilikle düşmana duyduğu büyük kinle Nîrveh bölüğünü imha eyleminde en ön saflarda görevini yerine getirip, düşman mevzisini ele geçirdikten sonra, şahadete ulaşarak ölümsüzleşmiştir.

Cemşîd yoldaş Nîrveh'te kızıllaştırdı yaşamı

Adı, soyadı: Cemil EVİZ
Kod adı: Cemşîd / Bapîr
Doğum yeri ve tarihi: Kurtalan, 13.04.1972
Partiye katılış tarihi: 1989

Cemşîd yoldaş, sömürgeciliğin ülkemizde, üzerinde en çok oynadığı, özel savaş politikalarını en fazla hayata geçirmeye çalıştığı alanlardan biri olan Kurtalan'da 1972 yılında doğar. Yoksul bir ailenin çocuğu olan Cemşîd yoldaş, maddi imkansızlıklardan dolayı okulu bırakıp küçük yaşlardan itibaren, ailesini geçindirmek için çeşitli işlerde çalışır. Saflara katılmadan önce, sömürgeciliğin, alan gençliği üzerinde uyguladığı politikaların etkisini yaşayan Cemşîd yoldaş, devrimci düşüncelerle tanışmasıyla birlikte, büyük bir dönüşümün içine girer. Kısa süre içinde aktif mücadele sürdürmek için, ARGK saflarına katılır.

Devrimci kişilik ve proleter anlayışın Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine çok şeyler kazandıracağına inanan Cemşîd yoldaş, bu çizgiyi hayata geçirmenin büyük çabası içine girer.

Cemşîd yoldaş, kısa süren devrimci yaşamına çok şey sığdırarak, Nîrveh bölüğünü imha eylemine ön saflarda katılır ve büyük kahramanlık sergileyerek, diğer yoldaşlarıyla birlikte, şahadete ulaşarak ölümsüzleşir.

Nîrveh'ın ölümsüz şehidi, seni hep anacağız

Adı, soyadı: Zübeyir BEKTAŞ
Kod adı: Mustafa
Doğum yeri ve tarihi: Pervari-Erkent köyü, ...
Partiye katılış tarihi: 14.07.1991

Ulusal kurtuluş mücadelemizin kalbi Botan'ın, sömürgeciliğin kirliliğinden uzak, saf, temiz vb. özelliklerini kendinde taşıyan **Mustafa** yoldaş, Siirt'in Pervari ilçesine bağlı Erkent köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Yurtsever bir aile ortamında büyüyen Mustafa yoldaş, mücadeleyle çok küçük yaşlarda tanışır. Mücadelenin erken girdiği bir alanda büyüyen Mustafa yoldaş, ARGK gerillalarını ilk gördüğü andan itibaren, onlara karşı büyük bir sempati duymaya başlar. İleride mutlaka bir ARGK gerillası olmak isteyen Mustafa yoldaş, küçük yaşına rağmen, büyüklerinin bile göze alamadığı, katlanamadığı fedakarlıkları yapar. Yıllarca sırtında gerillalara erzak taşıyan, milislik yapan Mustafa yoldaş, sonunda yıllarca beslediği arzusuna kavuşur ve 1991'de ARGK saflarına katılır.

ARGK saflarında da sergilediği olgun, fedakar, çalışkan tavırlarıyla yoldaşları arasında saygı kazanır. Bu olumlu özelliklerini saflarda aldığı eğitimle perçinleyerek, yenilmez, düşmanı kahreden bir kişiliğe ulaşan Mustafa yoldaş, Nîrveh bölüğünü imha eyleminde büyük bir saldırı ruhuyla düşman mevzisinin üzerine yürürken, şahadete ulaşarak ölümsüzleşir.

Zinar yoldaşın direnişi, savaşta yol göstericimizdir

Adı, soyadı: Mehmet KARA
Kod adı: Zinar
Doğum yeri ve tarihi: Uludere, Hilal köyü, 1971
Partiye katılış tarihi: 1990

Zinar yoldaş, 1971 yılında Uludere'nin Hilal köyünde yoksul, yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş savaşının etkisiyle kısa sürede partimize sempati duydu ve 1990 yılının başında gönüllüce saflara katıldı.

Saf ve temiz özelliklere sahip olan Zinar yoldaş, son derece ağırbaşlı, fedakar ve çalışkan biriydi. Sömürgeciliğe ve faşizme karşı güçlü bir kin ve savaşma azmi içinde olan Zinar yoldaş, Nîrveh bölüğü imha eyleminde ilk mevziye ulaşanlar arasındaydı. Bu eylemde büyük bir kahramanlık sergileyen bu yoldaşımız, son anda gelen bir düşman kurşunuyla şehitler kervanına katıldı.

Nîrveh şehidimiz Azad yoldaş

Adı, soyadı: Ömer İMRAN
Kod adı: Azad
Doğum yeri ve tarihi: Cizre, 1974
Partiye katılış tarihi: 1989

Adı, soyadı: Cemal Veli İSMAİL
Kod adı: Xebat
Doğum yeri ve tarihi: Güney Kürdistan-Kobani, 1974
Partiye katılış tarihi: 1.1.1991 / Mart 1992 tarihinde ülkeye gitti.

Adı, soyadı: Mahmut EROĞLU
Kod adı: Mahmut
Doğum yeri ve tarihi: Eruh, 1963
Partiye katılış tarihi: 1989

"Eğer şehit düşersem, şiirlerimi Serxwebûn'a verin" diyen Çirav yoldaşın bir şiiri:

Bir güneş doğuyor
Şafakları kan kırmızı
Bir güneş doğuyor
Yakarak faşizmi

Bir direniş kalkıyor
Ta Kürdistan'dan
Nice mazlumlara rehber olan
Ağıtler, Hayriler doğuyor.
Kızıl güller, laleler,
karanfiller ellerde,
Mevzilerden fışkırıyor
Özgürlük çiçekleri
Berîwanlar yürüyor
Dehakların kalesine.
Emperyalizm kan ağlıyor
PKK'nin doğuşuna

Bu ne yürüyüştür
Kaleleri, duvarları sarsıyor
Sanki bin yıldır uyuyan
Açlığa
özgürlük açlığına hasret
Vatan hasretine susamış
Kana susamış
Canavarı dize getiriyor.

Bir halk yürüyor
Güneşin doğduğu yere
Mazlumlar, Hayriler, Kemaller,
Hakiler yürüyor
Zalimliğin üstüne
Kabarmış yürekler
Kasılmış bedenler
Sıkılmış yumruklar
Kısılmış gözler
Haykırıyor sesler
Merhaba diyor devrime
Merhaba.

TATVAN! ŞAHİTSİN SEN KÜRDÜN NAMUS KAVGASINA

Gurbet AYDIN yoldaş, elini dağlara, silahına verdi ama düşmana vermedi: "Düşmana teslim olmayacağım; ben ülkeme yar olacağım..."

Dersim'de düşman askerinin eline geçmektense, Kürt namusuna leke sürmemek için kendini uçurumlara atan Delal'lerin isyan geleneği Mizgîn yoldaşın direnişinde yaşıyor!

PKK mücadele tarihinde, **Haki'**-lerden başlayıp günümüze kadar süren şahadet olaylarının her biri, aynı zamanda mücadele ve halk gerçekliğimizin önemli bir yanını veya özelliğini de çarpıcı bir biçimde gözler önüne seren bir içeriğe sahiptir. Bu yönüyle de böylesi şahadetlerin anlam ve önemi bir kat daha artmaktadır. Partimiz önderliğinde yükselen savaşımı yalnız içinde bulunanlar değil, az-çok gözleyebilenlerin de rahatlıkla fark edebilecekleri gibi, kendi basit ve gerçekten anlaşılması güç hatalarımız yüzünden hiç de hak etmediğimiz şahadet olayları yaşanmaktadır. Bu tür nedenlerden dolayı verdiğimiz acılı kayıpların sayısı hiç de az değildir. Ama bunlar bile, yine halk gerçekliğimizde, sömürgecilerin halkımızı şekillendiriş tarzıyla yakından bağlantılı olduğundan, kendi gerçekliğimizi daha iyi kavramamız açısından derslerle doludur. Yine bu tür şahadetlerin her biri gerilla birliklerimizin nasıl hareket etmesi, neleri yapmaması gerektiğini ortaya koyan canlı örneklerdir; dolayısıyla da oldukça öğreticidir.

Ancak öylesi şahadetler de vardır ki, parti ve halk olarak nelere nasıl sahip çıkmamız gerektiğini adeta emredici bir tarzda ortaya koymaktadır. İşte geçtiğimiz Newroz sürecinde Wan (Van) ve Tûx (Tatvan) şehir merkezlerinde yaşanan direnişler ve şahadet olayları da, salt partililere değil, kadını ve erkeğiyle tüm halkımıza namuslu ve onurlu yaşamın ne anlama geldiğini çok somut bir tarzda; ve de yurtseverlikten, namuslu olmaktan hatta insani duygulara sahip olmaktan çok az da olsa nasibini alanların yüreklerini ve vicdanlarını titretecek biçimde göstermiş, ortaya koymuştur.

Bilindiği gibi Ocak 1992 tarihinde Norşîn merkezinde **Fatma ZEYTO (Roza)** adlı bayan yoldaşımız ve 2 Mart 1992 tarihinde de Wan şehir merkezinde **Zinnet KARAASLAN, Leyla KURAN** ve **Bawer** adlı üç yoldaşımız ve düşmana karşı son mermilerine kadar direnerek çatışmış ve düşmanın eline sağ geçmemek için en son kurşun ve bombalarıyla da şahadete ulaşarak ölümsüzleşirken, halkımıza sahip çıkılması gereken onurlu bir direniş mirası daha bırakmışlardır. Bu onurlu mirasın yaratıcılarından bir tanesi de, Tûx'daki direnişiyle sembolleşen **Mizgîn (Gurbet AYDIN)** yoldaştır.

11 Mayıs 1992 günü Tûx şehir merkezinde düşmanla girdiği çatışmada son mermisine kadar savaşan ve düşmanın eline sağ geçmemek için, en son mermisini de kendisine sıkarak şehit düşen Mizgîn yoldaş, böylece Kürt kadınının mertliğini, yiğitliğini, cesaretini ve fedakarlığını bir kez daha kanıtlamış oldu. O, Kürt kadınının geleneksel direnişçi özelliği ve ruhunun önemli bir halkası olarak tarihimizin övünülecek onurlu sayfalarında daha şimdiden yer almaya hak kazanmıştır.

Binlerce yıl devam eden yabancı işgal ve istilalar altında, hem de bunların en barbar ve vahşi biçimleri altında inim inim inletilen Kürdistan'da, direnişlerin tarihi de işgal ve istilaların tarihi kadar eskidir. Ve bu direnişlerde her zaman Kürdistan kadınının önemli bir yeri ve rolünün bulunduğu da bir gerçektir. Ve yine bilinmektedir ki, bu denli uzun bir tarihi süreci en barbar ve yıkıcı güçlerin istilası altında geçirmesine rağmen, halkımızın varlığını bugüne değin koruyabilmesi tamamen bu direnişler sayesinde olmuştur. Tarih boyunca önderlik adına ortaya çıkanlar işbirlikçi ve uşak karakterli de olsa, içlerinden en dürüstleri de çağdaş politika ve yöntemlerden yoksun ve ilkel olduğundan başkaldırılar hep yenilgi ve ezilmeyle de sonuçlansa, halkın ve özellikle de Kürt kadınının bu geleneksel direnişçi özelliğinin önemi büyüktür.

Tarihte Kürt kadınının sergilediği kahramanlık ve direniş örneklerinin yüzyıllar boyunca nasıl dilden dile, nesilden nesile aktarılarak günümüze kadar geldiği, nasıl türkülere konu olduğu ve özellikle tarihimizin en son direniş kalelerinden biri olan

Dersim'de Kürt kadınının namusunu ve onurunu kirletmemek için gözünü kırpmadan kendini ölümün kucağına atışının halkımız üzerinde yarattığı büyük etkinin halen de nasıl yaşadığı ve canlılığını koruduğu bilinmektedir.

Bu nedenle, düşmanın Kürdistan'da her şeyi betonladığını, bitirdiğini sandığı, sanmaktan da öteye ilan ettiği bir süreçte, PKK'nin öncülüğünde yaşanan görkemli direniş ne kadar önemli ise; PKK saflarında Kürdistan kadınının geleneksel direnişçi özelliklerinin yeniden canlandırılması da bir o kadar önemlidir. Parti saflarında yaratılan çok daha bilinçli ve kararlı özgür kadın tipi, **Hanım YAVERKAYA, Rahime KAHRAMAN, Sultan YAVUZ** ve **Binevş AGAL**'ların şahsında somutlaşmış ve etkisini çok kısa sürede tüm Kürdistanlı kadınlar üzerinde de hissettirmiştir. Toplumdan ve sosyal-siyasal yaşamdan neredeyse tümüyle dışlanan ve dayanılamaz bir katmerli köleliğe mahkum edilen Kürt kadınının bugün serîhildanlarda en önde yerlerini alması ve gerilla saflarına da akın akın yönelmesinde bu etkiyi en somut biçimiyle görmekteyiz. İşte Mizgîn yoldaş, bu soylu değerler zincirinin en parlak, en yeni ve önde gelen halkalarından bir tanesidir.

Mizgîn yoldaşın Tûx merkezinde sergilediği direniş, önemli bir gerçekliği daha gözler önüne sermektedir. Bu da, Türk sömürgecilerinin atalarından devraldıkları barbarlık ve vahşilikten henüz hiçbir şey yitirmedikleri; Osmanlının, İttihat-i Terakki'nin ve M. Kemal yönetimindeki cumhuriyet döneminin vahşi ve katliamcı karakterinin daha da geliştirilerek sürdürüldüğü, kendilerini dünyaya istedikleri kadar demokrasiye, insan haklarına vb. kavramlara saygılı bir rejim olarak lanse etmeye çalışsınlar, kirli suratlarının Kürdistan'da her gün açığa çıkarılarak barbarlık ünlerinin halen devam ettiği gerçekliğidir. Ayrıca şehir merkezindeki bir evde dörtbir yanı en modern silahlarla donatılmış it sürüsü gibi asker ve polisle kuşatılmış bir tek bayan militana bile boyun eğdiremeyen, onu teslim alıp sağ ele geçiremeyen bir düşmanın ne kadar vahşi ise, o kadar da çürümüş ve zavallı olduğu da en açık biçimde gözler önüne serilmiştir.

Tûx'da sergilediği direnişle tek başına TC sömürgeciliğine unutamayacağı bir yenilgiyi yaşatan Mizgîn yoldaş, Êlih (Batman)'da orta halli bir ailenin çocuğu olarak 1962 yılında dünyaya geldi. Aslen Qûbîn (Beşiri)'li olan ailesi 1957 yılında Êlih'e taşınıp oraya yerleşmiştir.

Kürdistanlı birçok kız çocuğu gibi Mizgîn yoldaş da ilkokulu bitirdikten sonra, çok istediği halde öğrenimine devam edemedi. Çevresi ve ailesi, kız olması nedeniyle öğrenimini sürdürmesine engel oldu. O, Êlih'de sıradan bir aile kızı olarak büyürken, PKK adıyla henüz şekillenmemiş de olsa partimizin ideolojik-teorik düşüncesi de Kürdistan'ı adım adım sarmaya; genç-yaşlı, kadın-erkek, kentli-köylü tüm halk kesimlerini etkilemeye başlamıştır. Mücadelenin en erken geliştiği ve en çok zemin bulduğu alanlardan bir tanesi, hatta denilebilir ki başta geleni de, bizzat **Haki, Mazlum** gibi önder yoldaşlarımızın da faaliyet yürüttüğü Batman alanı olmuştur.

Gurbet Aydın ve Ayfer Turhallı

Mizgîn yoldaş, Kürdistan'da işçi kesiminin en yoğun bulunduğu bu kentimizde parti düşüncesi ile 1980 yılında tanışır; tanışması ile profesyonel devrimciliğe adım atması bir olur. İlk çalışmalar grup eğitimi biçiminde olur. Daha sonra semt komite üyeliği, semt sorumluluğu ve giderek Êlih genel faaliyetlerine katılma biçiminde gelişir. Mizgîn yoldaşın şehir faaliyetleri 7 ay sürer. 6 ay kadar da Gercews (Gerçüş) ve Midyad alanında kırsal faaliyetlerde propaganda ve eğitim faaliyetlerinde bulunduktan sonra, 1981 yılında Lübnan alanına geçer. burada siyasi ve askeri eğitim görür. 1982 yılı sonlarında **Sefkan (Celal ERCAN)** yoldaşla beraber Avrupa'ya kültürel faaliyetleri yönlendirmek için gider. Mizgîn yoldaş, Sefkan yoldaş ile birlikte Hunerkom'un kuruluşuna katılır. Çeşitli müzik çalışmaları olur. Kaset yapar. 1984 yılından itibaren giderek ağırlıklı biçimde siyasal faaliyetlere katılmaya başlayan Mizgîn yoldaş, bu çalışmalarında sırasıyla bölge komitesi üyeliği, bölge sekreterliği, Avrupa Parti Örgütü Merkezi ve İrtibat Bürosu üyeliklerinde bulunur. Yine bu süreç içinde tarihimizde önemli bir sürecin başlangıcını teşkil eden 3. Kongre'nin delegeleri arasındadır.

1988 yılı Ağustos'unda Mahsum Korkmaz Akademisi'ne giden Mizgîn yoldaş, burada iki devre eğitim görür. Kısa bir süre Güney Kürdistan parçasında faaliyet yürütür. 1989 yılında Mardin Eyaleti birim üyesi olarak ülke pratiğine yönelen Mizgîn yoldaş, daha sonra Mardin Eyalet Koordinatörlüğü'ne atanır. 1990 yılındaki ilk serîhildanların örgütlenmesinde yer alır.

1990 yılının sonunda yapılan PKK 4. Kongresi'ne katılan Mizgîn yoldaş, Mêrdîn pratiği nedeniyle sert eleştirilere maruz kalır. Yoğun bir eleştiri ve özeleştiri sürecini yaşar.

Yeni döneme Garzan Eyaleti şehir faaliyetleri ile başlar. Tûx, Bêdlîs (Bitlis), Norşîn alanları, Mizgîn yoldaşın başarılı çalışmaları ile mücadelemize açılır ve Garzan Eyaleti'ndeki başarılı çalışmaları ile kendini kısa sürede yeniden yaratmayı başarır. **Hayri** ve **Mervan** arkadaşların şahadetleri ile boşalan eyalet sekreterliği, Mizgîn arkadaşa verilir. Bu görevi şahadetine kadar başarıyla yürütür.

Mizgîn yoldaşın şahadeti hiç şüphesiz sadece Kürt kadınının değil, tüm halkımızın onur kaynağıdır. Mizgîn yoldaş, yaşamı ve mücadelesiyle sömürgeci ve feodal komprador düzen tarafından tüm insanlık değerlerinin iğdiş edildiği, ek olarak da erkek baskısının hüküm sürdüğü bir toplum içinde Kürt kadınının inisiyatif tanındığı ve yol gösterildiği zaman nasıl kahramanlık destanları yaratabileceğinin en seçkin örneklerinden biridir. O, böylece **Zekiye'**lerin, **Bêrîvan'**ların, **Rahşan'**ların kavgasının bir tesadüf olmadığı, tersine Kürt kadınının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde en önde yürüdüğünün, yürüyeceğinin bir kez daha çağrısı olmuştur.

Mizgîn yoldaşın yaşamı ve mücadelesinden çıkarmamız gereken en önemli ders ise, bir militan ne kadar yetmez ve hatalı bir pratik sergilerse sergilesin, eğer istenirse, iradeye yüklenilirse kendini yeniden yaratmanın mümkün olduğunu ispatlamasıdır. Bu daha düne kadar kimliğini inkar eden, düşürülmüş bir halktan serîhildanlara ulaştırılan bir halk gerçeğindeki PKK'nin insan ve yaşam felsefesinin bir kez daha doğrulanmasıdır.

Mizgîn yoldaş şahadete ulaşırken Başkan APO'nun "Özgürleşen Kürt kadını özgürleşen Kürdistan'dır" gerçeğinin temsilcisi olmayı bilmiştir. Düşmanın elinde esir yaşamaktansa halkının kalbinde namuslu ve özgür yaşamayı seçmiştir!

O şahadetiyle "VURUN KÜRT İNSANI, NAMUS GÜNÜDÜR" mesajını bizlere bıraktı!

O halkımız ve ülkemizin namusu uğruna özgürlüğü seçti!

Anısı kalbimizde, dağlarımızda sonsuza dek yaşayacaktır!

Mizgîn yoldaş sen "özgürleşen Kürt kadını, özgürleşen Kürdistandır" şiarını bize miras bıraktın. Söz olsun sana: Kürdistan özgür olacaktır! Kavganı mutlaka zafere ulaştırarak hayatınla koruduğun Kürt namusu taahhüt altından kurtarılarak özgür olacaktır!

PKK'de yaratılan arı ve özgür kadın kişiliğinin seçkin örneği:

Zinnet yoldaş

Adı, soyadı: Zinnet KARAASLAN
Kod adı: Bêrîvan
Doğum yeri, tarihi: Varto Teknedürü köyü, 1960
Şahadet tarihi ve yeri: 2 Mart 1992, wan şehir merkezi

Kürdistan devriminin öncüsü PKK, ideolojik-politik mücadele alanına çıktığı, bu sahaya ilk adımını attığı günden bu yana yeni bir Kürt insanı, başı dik ve özgür bir insan tipi yaratmayı esas almış ve henüz devrim sürecinde iken yarının toplumunu, düzenini adım adım inşa etmeye ve bunun önemli bir ögesi olarak yarının insanını bugünden şekillendirmeye büyük önem vermiştir. Bu temelde Kürdistan gibi geri ve kişiliklerin en çok düşürüldüğü bir zeminden, şehitlerimizin şahsında somutlaşan çok sayıda yüce kişilikler ortaya çıkarmıştır. Bu gerçeklik toplumumuzun en çok horlanan, aşağılanan ve en ağır köle koşullara mahkum edilegelen kadın kesimi için de geçerlidir. Kürdistan'ın özgürleşmesinin Kürt kadınının özgürleşmesiyle yakın bağları bulunduğunu tespit eden partimiz, kadın ve aile konusu üzerinde de ciddiyetle durmuş ve bu alanda örnek kişilikler ortaya çıkarmıştır.

İşte bu kişiliklerden bir tanesi de **Zinnet KARAASLAN** yoldaştır. PKK'de yaratılan arı ve özgür kadın kişiliğinin seçkin örneklerinden biri olan Zinnet yoldaş, 2 Mart 1992 tarihinde Van şehir merkezinde barbar Türk sömürgeci güçleri tarafından kuşatılmış, yanındaki iki yoldaşıyla birlikte kahramanca bir direniş sergileyerek şehit düşmüş ve şahadetiyle düşmanı bir kez daha kahretmiştir. Düşman güçleriyle girilen çatışmada son mermilerine kadar savaşan Zinnet yoldaş ve arkadaşlarının, düşmanın eline sağ geçmemek için son bombalarını kendi vücutlarında patlatarak şahadete ulaşmalarının anlamı büyüktür. Güncel kadar tarihsel gerçekliğimizi az çok bilenlere çok şey anlatır. Buna geçmeden önce, kısaca da olsa yoldaşımızın yaşamı ve kişiliği üzerine bilgiler vermek istiyoruz.

Zinnet yoldaş, 1960 yılında Muş'un Gümgum (Varto) ilçesine bağlı Teknedürü köyünde, geçimini hayvancılıkla sağlayan ortahalli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Yaşı geldiğinde köylerindeki ilkokula gider ve ilkokulu 1973 yılında bitirir. Köylerindeki erkek-kız birçok akranı gibi Zinnet yoldaş da, okumayı, öğrenimini sürdürmeyi çok ister ama, bu istemi gerçekleşmez. Köylerinde ortaokul bulunmamakta ve kız olduğu için de ailesi tarafından ilçeye gitmesi uygun bulunmamaktadır. Bu doğrultudaki ısrarları bir sonuç getirmez. Oysa Zinnet yoldaşın daha o küçücük yaşlarında kocaman hayalleri vardır. Partiye sunduğu özgeçmiş raporunda bu güzel hayallerini şöyle dile getirir:

"İlkokuldayken orta ve liseyi bitirip üniversiteye gitmek, o günkü düşüncemdi. O koşullarda bir üniversite öğrencisi olmak istiyordum. Olamamamın nedeni, ailenin beni okula göndermemesiydi."

Okullara gitme olanağı bulamazsa da Zinnet yoldaşın okuma sevgisi ve şevki hep canlı kalır. Eline geçtikçe klasik romanlar okur. Ve çocukluktan ilk gençlik yıllarına adım attığı süreçte devrimci düşüncelerle tanışır. Çevresinde çokça konuşulan bu düşünceler, O'nun ilgisini de çeker ve devrimci yaşama ilk adımlarını partimizle birlikte atar. O, partiye sunduğu bir raporunda bu süreci şöyle anlatıyordu:

"1977-78 yıllarında bölgemizde yürütülen faaliyetlerden ve bununla birlikte gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinden etkilenerek partiye sempati duydum. O dönemde bölgemize sorumlu olarak gelen ***Hüseyin DURMUŞ*** *yoldaşla tanıştıktan sonra, O'nun şahsında gördüğüm partinin yüceliğine ulaşmak, parti militan kişiliğini kendi kişiliğimde somutlaştırmak en büyük hedefim oldu. Bana insanca yaşamanın ne demek olduğunu, O'nun düşüncesi ve yaşamı öğretti. Parti ideolojisini benim düzeyime göre anlatıyor ve ben de kavrıyordum. Kürt gerçeğini kaba da olsa kişiliğimde yaşatmam ve aileden aldığım düşmana karşı kin duygularım, beni bu düşüncelerle daha çabuk bütünleşmeye götürdü. Bu düşünce doğrultusunda bana düşen görev, kendimi geliştirmek, en samimi ve içten bir tarzda bağlı kalmak ve var olan gücümü seferber ederek o yüceliğe ulaşmaktı."*

Parti ile tanışması böyle olur. Ve olanakları ölçüsünde katkıda bulunmaya başlar. Kendisine verilen bazı küçük görevleri var gücüyle ve bütün olanaklarını seferber ederek yerine getirmeye çalışır. Kuryelik, bildiri dağıtmak, randevu noktaları tespitinde arkadaşlara yardımcı olmak vb. görevlerle başlar ve giderek daha aktif ve ileri görevler için kendini hazırlar. 1984-85'lere gelindiğinde ilişkileri daha da ilerlemiştir. Artık profesyonel olarak saflara katılmak ister ve bu talebini, *"Beni Akademi alanına gönderin"* biçiminde yöredeki arkadaşlara bildirir. Ve onlardan, kısa süre içerisinde gönderileceği doğrultusunda söz alır.

Ancak bu süreçte bir şanssızlık yaşanır; yöredeki tutuklamalar sonucu adı deşifre olan Zinnet arkadaş da gözaltına alınır. İki ay kadar Muş emniyeti ile Elazığ 1800 Evler'de yoğun işkenceler görür. Evlerinde Serxwebûn gazetesi ve bazı parti bildirileri de ele geçmiş olmasına rağmen, O işkencede direnir ve en küçük bir bilgiyi dahi düşmana vermez. Bu nedenle de işkenceciler onu daha fazla tutamaz, ilk mahkemede bırakmak zorunda kalırlar.

Zinnet yoldaş, cezaevinden çıktıktan sonra, parti ile bir süre ilişki kuramaz. Bu sırada ailesi ve akraba çevreleri tarafından mücadeleden koparılmak, kölece bir özel "yaşam"a bağlı kılınmak için yoğun çaba sarfedilir. Ancak O, bütün bu dayatmaları reddeder ve bir an önce parti ile ilişkiye geçmek için uğraşır. Dışarda bu olanağı bulamayınca Malatya, Aydın ve Diyarbakır cezaevleriyle ilişkiye geçer ve bu ilişkisini 1988'e dek sürdürür. Bu arada 1988 Mayıs'ında düşüncesini paylaştığı bir arkadaşıyla evlenir. Aynı yılın Temmuz ayında eşiyle birlikte Yunanistan alanına çıkarlar ve burada, aradıkları yakın ilişkiler gerçekleşir. Zinnet yoldaş artık eşiyle birlikte parti saflarındadır. Bu alanda iki aylık bir siyasi eğitim devresine katılarak düşünce ve bağlılığını daha da pekiştirir. Ancak O'nun asıl amacı Mahsum Korkmaz Akademisi'ne giderek kendisini her açıdan güçlendirmek ve sıcak savaş ortamına ulaşmaktır.

Öteden beri içini yakan bu yüce özlemi nihayet gerçekleşir ve Zinnet yoldaş, 1989 Şubat'ında Akademi alanına gider. Bu alanda karşılaştığı Parti Önderliği'nin kişiliğinden ve çözümlemelerinden son derece etkilenir. Akademi alanında siyasi ve askeri eğitimini başarıyla tamamlayarak diploma alır. Parti Önderliği'nin elinden diplomayı aldığı gün, O'nun için unutamayacağı bir mutlu gün olur.

Akademi'de eğitimini sürdürdüğü dönemde Tabur Komutanlığı'na sunduğu her raporunda, ülkedeki sıcak savaş ortamına gitme istemini kararlı bir biçimde dile getirir. Ve 1989 yazında ülkeye yöneldiğinde, Akademi'deki yoldaşlarının huzurunda verdiği son sözünde kararlılığını şöyle dile getirir:

"... Ülke pratiğine yönelirken, bugün kendini çok mutlu ve gerçekten dünyanın en şanslı insanı ve çok gururlu hissediyorum. Partiyle tanışmam uzun bir süreyi kapsıyor, ancak parti ortamına gelişim '89 yılında gerçekleşti. Parti ortamına geldiğimde bir sürü yanılgı ve proletarya dışı sınıf anlayışlarını beraberimde getirdim. Partinin bize sunmuş olduğu imkanlardan her yoldaş gibi ben de yararlandım. Ülke pratiğine yönelirken elbette bu yetersizliklerimin tümünü gidermiş değilim. Ama şunu söyleyebilirim ki, bunlar hiçbir zaman benim önümde engel teşkil etmeyecektir.

Buradan aldığım yüce destekle ülke pratiğine yönelirken en yetkin bir şekilde, şiarımız olan ikili iktidarın gereklerini yerine getirmek için onun militan kişiliğine ulaşmak için başta Parti Önderliği'ne, partiye, devrim şehitlerine, dağ ve zindan direnişçilerine ve siz yoldaşlarıma söz veriyor ve and içiyorum."

Belki yukardakilere benzer sözler verip gereğini yerine getirmeyenler de olmuştur. Ama Zinnet yoldaş, sözüne ve andına nasıl bağlı kaldığını sergilediği direnişle kanıtlamış ve sözünü kutsallaştırmıştır.

Evet, Zinnet yoldaş, özlemini duyduğu ülke toprağına ve savaş ortamına '89 yazında ulaşmış ve o günden şehit düştüğü 2 Mart 1992 tarihine kadar ülkenin çeşitli alanlarında faaliyet yürütmüştür.

Ayaktakiler: Gabbar (2.), Erdal (4.)
Oturanlar: Şadi Batmaz, Fethi Sincar, Zinnet Karaaslan

Yukarıda da dikkat çekmeye çalıştığımız gibi, kuşatıldıkları evde düşmana karşı sonuna kadar direnip, son bombalarıyla şahadete ulaşmaları, Zinnet yoldaş ile iki arkadaşının bu tarzda şahadete ulaşmalarının anlamı büyüktür.

Vahşi Türk sömürgecilerinin tarih boyunca pekçok halk gibi, Kürt halkını da nasıl düşürüp köleleştirdiği bilinmektedir. Partimiz PKK'nin saflarında yaratılan özgür kadın kişiliğinin bir temsilcisi olan Zinnet yoldaşın bu direnişi, sadece bulunduğu evin çevresini saran sömürgeci kolluk kuvvetlerine değil, yüzlerce yıllık bir barbar sömürgeciliğe ve onun en son temsilcisi TC'ye meydan okumaktır. Bu direniş, kendisini Dersim dağlarının sarp kayalarından uçurumlara atan Kürdistan kadınının soylu direniş mirasıyla yoğrulmuş ve onun da ötesinde devrimci-sosyalist bir bilinçle ve muazzam bir yurtseverlikle bezenmiş parlak bir direniştir. Parti Önderliği'ne, partiye, halka ve devrime bağlılığın soylu bir örneğidir. Düşmanın çokça çamur atarak kirletmeye çalıştığı bayan yoldaşlarımıza, partimizin nasıl arı-duru ve alnı ak olduğu kadar, özgür bir kişilik kazandırdığının da en somut bir göstergesidir.

Zinnet'in ve Zinnet'lerin sömürgeciliğe bu tarzda meydan okuyuşu bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizde zaferin ne denli yakın olduğunu müjdelemektedir.

Onların anılarını ordulaşarak ayaklanan halk gerçekliğimizde yaşatacağız!

ÖZGÜRLÜK İÇİN

Savaş
kendine doğru

önce
bir aydınlık göreceksin
önünde

sonra
karanlığın çok derin
olduğunu

Ama
yitirme ilk gördüğün ışığı
O, belki küçük bir
umuttur
coşkudur
azimdir

İZLE!
izcisi ol
kendi umudunun

Bekleme
Durma
Yorulma
Yürü
Hep yürü
Ve gücün yeterse
Koş
Yetsin gücün
Koş

Savaşın
en çok kendinledir
Savaş
kendine doğru

Özgürlük
bir savaşsa eğer
sen bir savaşsın
bil bunu

UNUTMA!
soğuk
tutma ellerini
hele de
yüreğini
yoldaşında ısıt

BİL!
en çok da şunu bil
yalnız varılmaz
varacağın yere
soğumasın ellerin
yoldaşında ısıt.

Necla Çelik yoldaşı, silahlı halk ayaklanması sürecinde partimizin Kürdistan kadınına atfettiği role sahip çıkarak yaşatacağız!

Değerli yaşamını Kürdistan'ın bağımsızlık mücadelesine adayan ve bu uğurda uzun yıllar savaşan Kürdistan kadınının özgürlük savaşçılarından **Necla ÇELİK (Cahide)** yoldaşı beklenmeyen, ani bir hastalık (kan kanseri) sonucu kaybettik.

1992 yılı Herekol'un eteklerinde amansız kış koşullarını, yoldaşlığın sıcaklığıyla karşılayan Cahide yoldaş, halkımız ve mücadelemiz açısından yaşanan tarihi sürecin bilinci içindeydi. Kışın zorluklarına aldırmadan 1992 yılının bahara açılmanın, zaferi yakalamanın yılı olduğunu biliyor ve yoldaşlarıyla birlikte yeni bir sürecin hazırlıkları içerisinde bulunuyordu. Hiçbir zaman sorun etmediği hastalığına aldırmadan, bahar atılımıyla gelecek günlerin ayaklanan ve kazanan Kürdistan halkının olacağı düşüncesiyle çalışıyordu. Geleceğin zaferlerle dolu olduğunu gören ve öngörü sahibi olan Cahide yoldaş, mücadelemizin zorlu, çetin aşamalarından geçmişti. Bu açıdan, yaşanan sürecin tarihi anlamını derinden duyuyor ve bu temelde katılım sağlıyordu. Hastalığa, zorluğa yenilmeyecek kadar güçlü ve direngendi. Cahide yoldaşın amansız bir hastalık sonucu aramızdan ayrılacağını kabullenemedik ve inanamadık. Çünkü O, yılların mücadelemize ve bizlere kazandırdığı bir yoldaştı.

Partimizin politik bir güç haline geldiği 1979 yılının tüm sıcaklığıyla Elih (Batman)'de kitleleri kapsadığı bir ortamda gençlik içerisinde faal olarak çalışan Cahide yoldaş, mücadelemiz açısından yaşanan tarihi süreçleri yaşayarak ve birçok zorluğu aşarak 1992 yılına ulaşmıştı. Partiyi ilk tanımaya başladığı ve adım attığı yıllarda, düşman yoğun baskı ve terörle gençliğin şahsında dile gelen gerçekleri boğmak istiyordu. Tutuklama, işkencelerden geçirme, teslim alma, pişmanlık duygusunu geliştirme gibi yönelim ve uygulamaların doruğa çıkarıldığı bir ortamda, gençlik doğru düşüncelerin ilk kıvılcımlarıyla hareketteydi. Önü alınamaz duygu ve düşüncelerle partiye akıyor ve partinin açtığı özgürlük ve bağımsızlık bayrağı altında toplanıyordu. Parti tarafından yapılan ilk çağrılar yankısını bularak, her kesimden katılımları sağlamış ve kadın kesimini de kurtuluş savaşına katmayı başarmıştı. O dönemlerde her bakımdan zorlu, sancılı bir süreç yaşanıyordu. Düşmanın, partimizin çağrılarını boşa çıkarmak için başvurduğu tüm uygulamalarına boyun eğmeden partiye ulaşma, çok yönlü çemberleri kırmayı gerektiriyordu. En başta da aile çemberinin kırılması gerekliydi ve yine yüzyıllardır kadına biçilen değer yargılarının parçalanması ve aşılması başlı başına ciddi bir sorundu.

İşte tüm bu engelleri aşarak partiye ulaşan Cahide yoldaş, silah elde Lübnan sahasında askeri-siyasi eğitimini gördüğü bir ortama kavuştu. Birçok yoldaşı gibi Cahide yoldaş da, partinin, Kürdistan kadınına biçtiği değere layık olmanın çabasıyla, kadının devrimdeki yerinin doğru temsili için verilen eğitim sürecini yaşadı. İlk silah atışlarını **Hanım YAVERKAYA, Çiçek SELCAN, Rahime KAHRAMAN** ve **Sultan YAVUZ** gibi yoldaşlarla birlikte yaptı. Örgüt ve savaş sorunlarını tartıştı. Kurtuluş savaşının zorlu süreçlerine hazırlandı. Kaynağa dönüş hareketinin gerçekleştiği 1982 yılında, bütün yoldaşlar topluluğu gibi, O'da ülkeye dönmenin sabırsızlığı ve bekleyişi içerisindeydi. Parti Önderliği'nin yakın eğitiminden geçerek önemli süreçler yaşadı. Cahide yoldaşla birlikte, diğer bayan arkadaşlar da bu süreci, bu tarzda yaşadılar. Çünkü onların şahsında temsilini bulan özgürlük anlayışı, ülkeye taşırılacak ve topluma mal edilecekti. Bu amaçla parti tarafından verilen eğitim ve sunulan yakın yardım-destek çok önemliydi. Partinin beklentilerine cevap verebilmek için amaçlanan tarzda süreç tamamlanmıştı. Artık bundan sonrası güçlü bir ruh ve büyük bir azimle pratiğe yönelmekti. Ve nitekim böyle oldu. Bu yoldaşlarımız, partinin verdiği görevlerin bilinç ve sorumluluğuyla çeşitli faaliyet alanlarına ulaştılar.

Kaynağa dönüş hareketi gerçekleşir ve yeni bir süreç içerisine girilir. Vatan özlemiyle dopdolu olan Cahide yoldaş, bu özlemini uzun süre Güney-Kürdistan'da yürütülen faaliyetler içerisinde gidermeye çalışır. Kürdistan'da parçalanmışlığın yarattığı farklı ayrılık noktalarında birleştirici olan yurtseverlik duygularını işleyerek, ulusal birliğin yaratılmasının ve bütünleşmenin bilinci içinde propaganda-ajitasyon faaliyetlerini yürütür. Halk arasında olgun, özverili ve kaynaşmayı bilen özellikleriyle sevilen ve saygı duyulan bir konumda olur. Aynı tarzda halka değer biçen ve saygı duyan Cahide yoldaş, partinin kitle politikasına hakim ve doğru olanın taşıyıcısı, uygulayıcısıdır. Partimizin bağımsızlık ve özgürlük düşüncesinin bu parçada yaygınlaşmasında ve kitlelere ulaştırılmasında önemli rol oynar.

15 Ağustos 1984 tarihi atılımının sıcak dalgasının Güney Kürdistan kitlesini sardığı bir ortamda Cahide yoldaş, ülkenin sıcak savaş alanlarına ulaşmanın dayatıcılığını daha derinden hisseder ve dağlara ulaşmak ister. Partiye sunduğu her raporda bu istemini dile getirir. Bu istemi parti tarafından değerlendirilerek, 1984'ün sonlarına doğru karşılık bulur. Karların hiç erimediği Zağroslar'ın zirvelerini kışın amansız koşullarında aşar. Sultan YAVUZ yoldaşla birlikte gerçekleştirdikleri kar-kış koşullarındaki ilk zorlu yürüyüş, doğaya karşı bir direngenlik olarak gelişse de, aslında ilk bayan gruplarının gerillaya katılımı ve gerillalaşmanın savaşımı olarak da ifadesini bulur. Birçok yanlış yaklaşım ve tutumun etkisi olsa da, asıl askerleşmenin, savaş gerçekliğine ulaşmanın savaşımının verildiği süreçler yaşanır. Partinin doğru yaklaşımı ve anlayışı temelinde verilen savaşım zorlu, ama kazandırıcı ve çözüm gücü olur.

Parti doğrularına bağlı ve bunlar uğruna ölüme hazır olan Cahide yoldaş, doğru yaklaşımı esas alarak birçok zorlu süreç ve sınavdan geçer. Bu süreç içerisinde ülke zemininde çıkarılan PÊŞMERGE dergisi faaliyetleri içinde yer alır. 1989'un sonlarına kadar basın-yayın faaliyetleri içerisinde yer alan Cahide yoldaş, savaş ve örgüt sorunlarının işlendiği PÊŞMERGE dergisinin çıkarılmasında önemli katkıları olur. Savaş ortamında taktik sorunları işleyerek kadro ve savaşçı yapısının önünü açmak ve aydınlatmak amacıyla yayınlanan dergide birçok savaş ve örgüt sorunlarını içeren makale ve yazı hazırlar. Aynı zamanda böyle bir faaliyetlilik içerisinde savaş sorunlarını yakınen yaşar ve bu tarzda savaş pratiğini yoldaşlarıyla birlikte paylaşmış olur.

1989 yılının sonlarına doğru parti tarafından Akademi sahasına alınan Cahide yoldaş, yılların deney ve tecrübelerinden çıkardığı dersler ışığında yeni bir sürecin başlangıç adımı içine girer. Akademi sahasında 1982 yılında onlarca yoldaşıyla birlikte ülkeye dönüş hareketinin hazırlıklarının yapıldığı günleri yaşar ve geçmişi değerlendirir. Ülkede atılan her adımın nasıl atıldığını ve kazanılan her mevzinin nasıl kazanıldığını ve bu gerçekler temelinde 1990'lara nasıl ulaşıldığını düşünür. Her yoldaşının, mücadeleye ne kadar değer kattığını ve hep kazanmanın inanç ve kararlılığı içinde nasıl yürüyerek gösterdiği büyük fedakarlığı ve sergilediği büyük kahrmaanlığı değerlendirir. Büyük zorluklar ve fedakarlıklar pahasına kazanılan 1990 yılına büyük bir inanç ve bilinçle girer. Ve bu temelde hazırlanır. II. Ulusal Konferans hazırlık çalışmalarında yer alır ve konferansın aldığı karar ve sonuçlardan önemli sonuçlara ulaşır. Konferanstan aldığı güç ve azimle yeniden ülke pratiğine yönelir. Parti Önderliği'nin talimatıyla, ordumuzun yayın organının, "Dengê Artêşa Gel" ismiyle örgütlenip geliştirilmesi için yeni yapılan düzenlemede, Cahide yoldaş da komite üyesi olarak basın-yayın faaliyetleri içinde yer alır. Kendisine verilen görevin bilinci içinde 1991 yılının yaz aylarına kadar çalışır. Karşı karşıya olduğu görev ve sorumluluğun bilincini hep taşır ve yararlı hizmetlerde bulunur. Özellikle IV. Ulusal Kongre'nin hemen ardından yapılan yeni düzenleme ve görevlendirmelerde tekrar basın-yayın komitesi içinde görevlendirilmesi, kendisinde bu yönlü faaliyetlere karşı sorumluluk duygusunu geliştirir ve bu temelde çalışır.

1991 yılının yazından itibaren kendi istemi üzerine ülke içerisinde faaliyetlere katılır. Böylece Botan Eyaleti 4. Bölge'de savaş birlikleri içerisinde yer alır. Sıcak savaş koşullarında yoldaşlarıyla aynı zorluk ve güzellikleri paylaşarak oldukça özverili bir katılımı sağlar.

Cahide yoldaş, içerisinde yer aldığı birliklerin eğitimiyle uğraşır. Ağırlıklı olarak yazı vd. işlerde birliği içinde yer alan yoldaşlarına yardımcı olmaya çalışır. 1991 yılının yoğun eylemlilik sürecini, bölgede gerçekleşen birçok eylemde çeşitli düzeylerde yer alarak yaşar. Uzun yıllar savaş ve örgüt sorunlarıyla yakınen ilgilenme durumunda olsa da, eylem ve çatışmalarda mevzi tutma, düşmana karşı olan kinini, yoldaşlarıyla omuz omuza vererek kusma ve silahını ateşlemenin arzusu içinde olur. Buna ulaşır da. En son Avyan bölüğüne yönelik gerçekleştirilen eylemde yer alan Cahide yoldaş, hücum birlikleri içinde yer almak için dayatıcı olur. Ancak, ülke topraklarını düşmandan temizleme harekatına hücum düzeyinde bir katılım sağlama durumunda olmazsa da, eylem içerisinde yerini alır ve yoldaşlarıyla birlikte eylemden başarılı çıkmanın sevinç ve coşkusunu derinden yaşar. Sıcak savaş alanlarında zafere yakın günlere doğru ilerlerken oldukça coşkulu olan Cahide yoldaş, ani ve beklenmeyen bir anda hastalanarak, olanaklar dahilinde yapılan müdahalelere rağmen kurtarılamayarak şahadete ulaşır.

Cahide yoldaş, olgun, sade ve uyumlu özellikleriyle kaldığı her ortamda kaynaşmasını bilen ve katılım sağlayan bir yoldaştı. Parti gerçekliğini yaşayarak kavrayan, partinin teorik-siyasal birikimine ve devrimci yaşamın yüklü deney-tecrübelerine sahip olan Cahide yoldaş, mücadelemize çok şey kattı ve daha da katmanın özverili bir çabası içindeydi. Özellikle özgür kadın kişiliğine ulaşma savaşımındaki kararlılığı ve partinin beklentilerine cevap verme yönündeki çabaları örnek alınması gereken bir özelliğini teşkil ediyordu. Partiye layık olmanın çaba ve bilinci içinde görevlerine sahip çıkan ve bu doğrultuda çalışan Cahide yoldaş, mücadelemize gelinen aşamada, deneyim-tecrübeleriyle bir kadro olarak önemli hizmetler sunmanın çabasındaydı. O, uzun yıllar mücadele saflarında önemli hizmetlerde bulundu ve daha fazlasını vermeye ve verimli olmaya yönelik tüm gücünü sarfediyordu.

Cahide yoldaşı, yoldaşlığın derin bilincinde olan bir yoldaş olarak anacağız. Çünkü O, yılların mücadelemize ve yoldaşlığa kazandırdığı bir kişilikti. Kendisinde olanı, çevresinde olanlara da veren ve karşılık beklemeyen doğru bir yaklaşımın sahibiydi. O, hiçbir karşılık beklemeden her şeyi yoldaşlarıyla paylaşan, her şeyi partinin çıkarları doğrultusunda yapan ve bunun bilinci içinde hareket eden bir yoldaştı. Özellikle partinin beklentilerine her yönüyle cevap vermenin çabasını göstererek buna ulaşmanın mücadelesi içindeydi. Böylesi bir çaba ve uğraş içindeyken şahadete ulaşan Cahide yoldaşı, silahlı halk ayaklanması sürecini yaşayan Kürdistan halkı içerisinde, partimizin Kürdistan kadınına tanıdığı role sahip çıkarak, öz savunma birliklerini yaratarak yaşatacağız!

Militan kişiliğin, fedakarlık ve saldırı ruhunun sembolü:

Selcan yoldaş

Adı, soyadı: Meryem CAN
Kod adı: Selcan
Doğum yeri: Elbistan-Çiftlik köyü
Şahadet tarihi, yeri: 14 Mayıs 1991, Elbistan-Kafirparmak mıntıkası

İlk devrim şehidimiz **Haki** yoldaştan bu yana, Mayıs ayının her günü kahramanlıkla yazılan kızıl bir şerit haline geldi. Mayıs ayının şehitlerle anılmayan tek bir günü bile kalmadı. Gerçekte bu, yılın bütün günleri için böyledir. Ancak Mayıs ayının mücadelemiz içinde özgün bir yeri vardır. Bütün direniş şehitlerimizin anılarına bağlılık temelinde gelişen mücadelede sergilenen direnişler Mayıs ayını, direniş ayı olarak sembolleştirmiştir. Mayıs ayında Kürdistan halkının en yiğit, en fedakar ve en yetkin militanları döktükleri kanlarla, direnişi bu ayda daha da yüceleştirmişlerdir.

Mayıs ayında şehit verdiğimiz yoldaşlardan biri de **Meryem CAN (Selcan)** yoldaştır. Selcan yoldaş, Elbistan'ın çiftlik köyünde yoksul bir ailenin kızı olarak dünyaya geldi. Babası köyde çalışarak çocuklarını büyüttü. Selcan yoldaş ilkokulu kendi köyünde okudu, ailesinin maddi durumu elvermediğinden dolayı, ilkokuldan sonra öğrenimini sürdüremedi. Ulusal kurtuluş mücadelemizin Elbistan alanında gelişmesiyle beraber, mücadeleyle ilk tanışan ve saflara katılan bayanlardan ilkidir Selcan yoldaş. O, sömürgeciliğin, alanda insansızlaştırmayı geliştirdiği bir süreçte mücadeleye katıldı.

Mahsum Korkmaz Akademisi'nin Engizek şubesinde kısa bir eğitim devresine katılan Selcan yoldaş, eğitim boyunca ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişim tarihi, mücadelemizin strateji ve taktiği, Kürdistan kadınının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi içindeki yeri ve önemi vs. konular üzerinde eğitimini tamamladı ve özgür kadın kişiliğinin yaratılmasının önemini kavradı. Eğitim boyunca, olgun yoldaşlık ilişkileriyle, fedakarlığı ve canlılığıyla yoldaşları arasında sevgi ve saygı uyandırdı, örnek bir kişilik olarak pratik faaliyetlere aktif katıldı.

Selcan yoldaş, sömürgeciliğin kişilik ve yaşamda yarattığı tahribatları, kısa bir süre katıldığı eğitim devresinde özverili bir çaba sergileyerek aşmayı önemli oranda başardı, eğitimsizliğini önemli derecede gidererek, partinin ideoloji ve politikasını kavradı. Bununla birlikte Selcan yoldaş, boynundaki kölelik zincirlerini bu sırada kırmayı başardı. Şehit **Besey ANUŞ** yoldaşın yolunda yürüyerek, Mardin'de, Botan'da ve hemen hemen Kürdistan'ın her alanında kahramanca direnerek şehit düşen bayan yoldaşlarının özeliklerini kişiliğinde temsil etmenin büyük çabasını gösterdi.

Selcan yoldaş, 14 Mayıs 1991 tarihinde altı yoldaşıyla birlikte Elbistan'ın Kafirparmak mıntıkasında, yani Yılan Ovası'nın üstünde şehit düştü. Selcan ve altı yoldaşımızın daha şahadetine yol açan olay şöyle gelişir: 13 Mayıs 1991 günü, Selcan yoldaşın köylüleri yaylaya giderler. Çatışma alanına yakın olan bir yerde köylülere yönelik toplantı yapılır. Toplantıya katılan köylüler arasında, ajan olan ve ancak 1989 yılında gerilla birliğimiz tarafından ajanlıktan vazgeçmeleri için uyarılan Duran Ateş ve eşi Hatun Ateş de bulunur. Toplantı sonrasında eş olan bu ajanlar, durumu düşmana ihbar ederler.

İhbar sonucu, yoldaşlarımızın bulunduğu alan, yeni takviyelerle kalabalıklaştırılan düşman güçleri tarafından ge-

ce vakti çevrilir. Yoldaşlarımızın kaldığı nokta düşman tarafından tespit edilir. İkibin kişilik ordu gücüyle yoldaşlarımızın etrafını saran düşman, 14 Mayıs günü saldırıya geçer. Çatışma yaklaşık dört saat sürer. Çatışmada düşmana ağır kayıplar verdirilir, ancak çevre düşman güçleri tarafından kuşatıldığından kurtulma imkanı zayıflar.

Selcan yoldaş, düşmanla çatışmaya tabancasıyla girer. Yanında bir yoldaşının şehit düşmesiyle, yoldaşının silahını alır ve çatışmayı bir müddet sürdürür. Çatışma esnasında yaralanır. Fakat bir yoldaşıyla birlikte düşman çemberi dışına çıkmayı başarır. Yılan Ovası'nın Keklikler mezrasına ulaşmayı başaran Selcan yoldaş, burada kayalar arasında gizlenmeye çalışır. Bu arada bir sivil görür, özel tim sanarak etrafının sarıldığını düşünür. Bunun sonucunda Selcan yoldaş, düşmanın eline sağ geçmemek için son mermisini kendi bedenine sıkar ve böylelikle şehitler kervanına katılır.

Yoldaşlarımızın şahadetine neden olan Duran ve Hatun Ateş adındaki insanlık düşmanı ajanlar, daha sonra ARGK intikam grubu tarafından ölümle cezalandırılır. Bu olayla bir kez daha şu gerçeklik kavratılmaya çalışılmıştır: Yoldaşlarımızın kanına bulaşanlar, mutlaka bir gün hesabını canlarıyla ödeyeceklerdir.

14 Mayıs 1991 tarihinde 6 yoldaşıyla birlikte şehit düşen Selcan yoldaş ve diğer şehitlerimizi saygıyla anıyoruz!

Devrimimizin nadide çiçeği ve özgürlük savaşımızın ölümsüz direniş abidesi Halise yoldaşı yaşatacağız!

Adı, soyadı: Halise YILDIRIM
Kod adı: Rojîn
Doğum yeri ve tarihi: Nisêbîn-Serêkaniye köyü, 1972
Şahadet tarihi: 1991

Devrimimizin nadide çiçeği, özgür Kürdistan kadınının yaratılması ve bağımsız Kürdistan'ın inşa mücadelesinin yiğit, fedakar, genç temsilcisi ve özgürlük savaşımızın ölümsüz direniş abidesi **Halise YILDIRIM** yoldaş, akranlarının atlıkarıncalarla oynayarak, dünyadan bihaber olarak yaşadıkları çocukluk çağında; halkımıza sıradan bir yaşamı bile reva görmeyen faşist TC sömürgeciliğinin vahşi, barbar ve insanlık dışı baskı, zulüm ve işkenceleri altında, ülke, halk ve mücadele gerçekliğimizi tanıyarak, her gün düşmana duyduğu kin, öfke ve intikam yemininin "küçücük" yüreğinde derin izler bırakmasıyla büyüdü. Halise yoldaş, mücadele aşkı, ülke ve halk sevgisiyle büyüyüp bezenmişti. Düşmanın ülkemiz üzerindeki sömürgeci egemenliğine karşı kararlı savaşım ruhu içinde büyüyen Halise yoldaş, 1972 yılında Nisêbîn'in Serêkaniye köyünde, yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi.

İlkokul mezunu olan Halise yoldaş, 1980 öncesi mücadelemizin bulunduğu alanda gelişmesiyle daha küçük yaşlarda, devrimin düşüncesiyle tanıştı. Yurtsever olan ailesinin mücadelemizi desteklemesi ve aile bireylerinin fiili olarak ulusal kurtuluş mücadelesi saflarında yer alması nedeniyle denilebilir ki, Halise yoldaş, gözlerini mücadele içinde açtı. Halise yoldaşın mücadele içinde büyümesi, O'na devrimimizin çocuğu olma özelliğini kazandırmıştı. Halise yodaş, henüz ilkokul sıralarındayken, düşmanın halkımız üzerinde pervasızca uyguladığı insanlıkdışı baskı ve işkencelerin canlı tanığıydı. Halise yoldaş, neden devrimci olmak istediğini şu satırlarda çok iyi ifade ediyor: *"Ben okulda iken devrimci olmak istiyordum. Çünkü düşman haftada bir kez köye baskın yapar, gece-gündüz okulda kalırdı. Zübeyir adında bir amcam vardı. İşkence gördükten on beş gün sonra öldü. Düşman köye baskın yaptığında çok baskı yapar, zulüm ederdi. Köylülerin çoğunu işkenceye alırdı. Düşmanın, halkımıza yaptığı zulüm ve işkencenin son bulması, özgür ve bağımsız bir vatanın kurulması için mücadeleye katılma kararımı o zaman verdim."* Bu, O'nda küçük yaşta yeşeren mücadele kararlılığının gerçek ifadesidir.

Böylesine yüce ve kutsal bir ideal sahibi olan Halise yoldaş, o dönemde okuduğu Serxwebûn ve Berxwedan gazeteleri sayesinde, siyasal olarak kendisini yetkinleştirmeye çalıştı. Yakın çevresinden oluşan köyünün yurtsever olması ve mücadelemizi desteklemesi, sömürgeciliğin boy hedefi haline gelmesine neden oldu. Akrabalarından birçoğu ulusal kurtuluş saflarında savaşmakta olan Halise yoldaş, mücadele içinde üç yakınının (ikisi amcası, biri amca oğluydu) şehit olması sonucu, mücadele içinde fiili olarak yer almak istedi.

1988 yılında ailesinin de rızasıyla devrim saflarına katılan Halise yoldaş, akademi sahasına gittiği 1989 yılının başlarına kadar yürüttüğü pratik faaliyetlerinde başarılı sonuçlara ulaşır. Tek özlemi gerilla olup dağlara çıkmaktır. Kendi ifadesi ile, ancak düşmanla o zaman gerçek tarihsel hesaplaşmanın içine girebilecektir.

Akademinin çözümleyici ortamında uzun süre gördüğü siyasi-askeri eğitimle büyük bir dönüşüm sağlayan Halise yoldaş, olgun, fedakar ve dayanıklı özellikleriyle, diğer gerilla adayı yoldaşlarına örnek olur. Eğitime karşı duyarlı ve ilgi ile doludur. Kavrama düzeyi gelişkindir. Eğitim devresi sonunda yazdığı bir raporunda; *"Aldığım eğitimle kişiliğimde derin dönüşüm sağladım. Ülke, halk, parti ve savaş gerçekliğimizi önemli düzeyde bilince çıkardığıma inanıyorum. Bu yaşımla, partinin bana vereceği görevleri başaracağıma inanıyorum. Kanımın son damlasına kadar şehitlerin yolunda yürüyeceğime inancım sonsuzdur"* diyerek, ülke pratiğine kararlı ve inançlı yürümeye hazır olduğunu belirtir. Haziran 1989 tarihinde Mardin Eyaleti alanına gider. Üstlendiği kitle faaliyetlerinde başarılı bir pratik sergiler. Kitle eylemlerinin serihildanlaşmasında önemli rol oynar. 1990 serihildanında aktif yer alır. Ve 1991 yılında serihildanlaşarak, kanıyla suladığı kutsal vatan topraklarında, ölümlerde özgür, yeni yaşamların yaratıcısı olur.

Halise YILDIRIM yoldaş, mücadele yaşamı boyunca örnek kişiliği, örgütleyici sonuç alıcı çalışma tarzı ve kadınların mücadele saflarına kazandırılmasına yönelik özlü faaliyetleriyle, ulusal kurtuluş mücadelemizde kadınların oynaması gereken rolün ve görevlerin nasıl başarılması gerektiğinin, özgür, millitan kadın savaşçı kişiliğinin sembolüdür. Zafer yürüyüşümüzde vatan topraklarını kanı ile kızıllaştıran Halise yoldaşın anısı, mücadelemizde sürekli yaşayacaktır!

"Kürdistan devriminde her türlü tehlikeyi tereddütsüz göğüsleyeceğime ilişkin kararım net ve kesindir..."

Adı, soyadı: Hatice KESER
Kod adı: Xelat
Doğum yeri, tarihi: Çewlik-Karlıova-Kızılçubuk köyü, 1963
Şahadet tarihi, yeri: 2 Nisan 1991, Haruna

Xelat yoldaş, 1963 yılında, Çewlik (Bingöl)'in Kanireş (Karlıova) ilçesine bağlı Kızılçubuk köyünde dünyaya gelir. Kemalizmin kendini yaşama egemen kılıp, ağır sömürgeci tahribatlar yarattığı bir ortamda büyüyen Xelat yoldaş, ilkokulu bulunduğu yerde okuduktan sonra, daha sonraki öğrenimini sürdürmek üzere Türkiye metropollerinden Aydın'a gider.

Aydın'da öğrenimini sürdürürken, bir yandan da okul dışındaki zamanlarında çeşitli mevsimlik işlerde çalışarak, hem okul masraflarını karşılar ve hem de ailesine katkıda bulunur. Burada farklı bir ortamda bulunmanın yoğun çelişkilerini yaşayan Xelat yoldaş, gerek bölgenin yapısından kaynaklanan göç olayı sonucu yoğun bir Kürdistanlı nüfusun oluşması ve gerekse partimiz önderliğinde gelişen ulusal kurtuluşçu düşüncelerin bu yıllarda Türkiye metropollerinde de sarması dolayısıyla ilk kez ülke gerçekliğiyle tanışma olanağını bu sıralarda yakalar.

1978 yılında, okuduğu lisedeyken partimizle ilişkiye geçen Xelat yoldaş, bu tarihten sonra kendisini artık tümüyle mücadeleye adayacaktır. Partiyle ilişkiye geçtikten sonra, bulunduğu alanda partinin kitle faaliyetlerini yürütmede görev alır. Alanda bulunan Kürdistanlı potansiyeline ülke gerçekliğini kavratmada yoğun bir çaba içine girer ve bölgede sorumluluk düzeyinde görev alır.

12 Eylül askeri-faşist darbesinden kısa bir süre sonra, 1981'de faaliyet içindeyken yakalanan Xelat yoldaş, 1986'ya kadar sömürgeciliğin zindanlarında kalır. Yakalandığı dönemde belirli zorlukları yaşasa da, temelde partiye bağlı kalarak gerek sorguda, gerekse sömürgeci mahkemelerde partiye ve Parti Önderliği'ne inanç ve bağlılığını haykırarak kararlılığını ifade eder.

1986'da serbest bırakılan Xelat yoldaş, ilk iş olarak partiyle ilişki kurmak için yoğun bir çaba içine girer. 1987'de partiyle yeniden ilişki sağlayan Xelat yoldaş, bir süre Aydın'da kitle faaliyetlerini yürütür. Bu süre içinde gerek deşifre olması ve gerekse kendisinin istemi üzerine 1988 Mart ayında Mêrdîn 2. Bölge Ana Gerilla Birliği'ne katılır. Yaklaşık 6 aylık gerilla yaşamında başta Bagok Direnişi olmak üzere, birçok eylemde yer alır. Bu süre zarfında, uzun yıllar cezaevinde kalmanın getirdiği partiden uzak kalma durumunu ve diğer eksikliklerini aşmak, gerekli kişilik dönüşümünü yaparak daha güçlü temelde yeniden mücadeleye katılım sağlamak yönündeki isteminin parti tarafından kabul edilmesiyle, 1988'in Eylül ayında partinin merkezi eğitim sahası olan Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gider.

Akademi sahasına gittikten sonra eksik, zaaflı ve sınıf dışı kişilik özelliklerini dönüştürmede ve bu temelde kendine yönelmede kararlı bir tutum sergileyen Xelat yoldaş, gerekli devrimci dönüşümü sağlamak ve dönemin kişiliğini yakalamak için yoğun çabaya girer. Parti Önderliği'ne yazdığı bir raporda, sınıf dışı özelliklere yönelme kararlılığını şu şekilde ifade ediyor:

"Sömürgeciliğin şekillendirdiği kişiliğ, yüce parti kişiliği, karşısında yerden yere vurup parçalamam lazım. Ve bundan tiksinti ile nefret edip kin duymam lazım. Bu gerçeği öze indirgemeyip bünyeyi parti ruhu ile beslemedikten sonra düşmandan nefret edip, kin duymak mümkün değil. Çünkü sömürgeciliğin kazandırdığı kişilik ile parti kişiliği birbirinin zıddıdır ve dıştalayıcıdır. Dolayısıyla bünyeyi zehirler. Bu zehiri zamanla söküp atmadıktan sonra vücudun, beynin ve kişiliğin hayat bulması mümkün değil. Olsa olsa düşmana hizmet etmekten öteye gitmez...

"Bu anlamda, şimdiye kadar ve üstelik partinin bu yüce ortamına kadar taşıyıp getirdiğim tüm sınıf dışı gerici özellikleri ve yine şimdiye kadar sergilediğim olumsuz pratiğimden dolayı, bundan sonraki süreci kendim için bir özeleştiri süreci olarak kabul ediyorum."

8 aylık Akademi yaşamında eksikliklerini aşmada ve bir an önce özlemini duyduğu sıcak savaşım alanlarına yönelmede yoğun bir çaba içine giren Xelat yoldaş, kendisinin ısrarlı istemi ve partinin uygun görmesiyle, 1989 yılının sonbaharına doğru, Botan alanına gider.

Önce Güney Kürdistan faaliyetlerinde yer alan Xelat yoldaş, daha sonra geçtiği Qilaban (Uludere) alanında yürüttüğü faaliyetlerde Sinath Kamp Yönetimi'nde yer alır. Son olarak faaliyet yürüttüğü Haruna alanında 2 Nisan 1991 tarihinde Dilopkê köyü çetecileri tarafından düzenlenen bir komploda 5 yoldaşıyla birlikte şehit düşer.

Xelat yoldaş, devrimci yaşamı boyunca oldukça canlı, girişken ve atak bir yapıya sahipti. Mücadeleye ve halka bağlılıkta sarsılmaz bir inançla doluydu. Olgun, fedakar ve çalışkan yapısıyla, gerçekten mücadeleye daha fazla katabileceği değer çoktu. O'nu mücadele içinde bir komploda şehit vermemizi halkımız ve mücadelemiz açısından ciddi bir kayıp olarak değerlendiriyoruz. Xelat yoldaşın mücadelede yarattığı boşluğu dolduracağımızı belirterek, O'na ve tüm şehitlerimize layık olacağımıza dair sözümüzü tekrarlıyoruz.

Özel savaş hükümetinin kontr-gerilla ve hizbi-kontra cinayet şebekelerini tanıyalım ve ezelim!

Baştarafı 1. sayfada

Savaşın keskinleşen amansız gelişimine bağlı olarak, taktiklerde ve yöntemlerde yenilenme ve aşama yaptırma zorunluluğu ortaya çıkıyor. Düşman, iktidarı gaye edinen özgürlük yürüyüşümüzün yaşadığı süreci, havadan destekli bir imha savaşıyla boşa çıkarmaya ya da uzatmaya çalışırken, bu maksatla eskiye oranla daha fazla çeşitlilik arzeden savaş taktik ve yöntemlerine başvuruyor. En genel özetiyle içte özel savaşın şiddet boyutunu vurgulanan askeri yöntemle tırmandırma -Newroz katliamında sahnelendiği gibi- ve yine kontr-gerilla aracılığıyla cinayetleri süreklileştirerek halkın direngen potansiyelini ezme, reformlarla halk kitlelerini devrimden uzaklaştırma ya da çözme, bunu psikolojik savaşla besleme, diplomatik dış şantaj ve tavizlerle halk hareketimizi kuşatmayı amaçlıyor.

Böyle hassas bir süreçte rejim özel savaşa daha fazla yüklenmekte ve emperyalizmin özel savaş deneyimlerine daha çok sarılmaktadır. Her halkın savaş tarihinde bu tür anlar vardır. Bu süreçler, nihai hedefe doğru hızla sonuç alma momentleri olup, duraksama ve yine geriye adım atmanın imha ve ölüm olduğu gerçekliğinden hareketle daha fazla yüklenmeyi ve başarmak iddiasıyla düşmanın üzerine saldırarak sonuç almayı gerektirir.

Daha önce yapılan kapsamlı parti tespitlerinde de yer aldığı gibi mevcut iktidar bir özel savaş iktidarı olup, hükümetin tüm icraatları bu özel savaşa hizmet eder niteliktedir. Çünkü rejimin en temel sorunu Kürdistan'da yükselen halk savaşıdır. Rejimin ana hedefi ise, kendisi için yaşamsal öneme sahip olan bu devrimci savaşın gelişimine göre kendisini biçimlendirme, düzenleme ve hazırlama oluyor. Elbette bundan, geçmişteki TC hükümetlerinin özel savaşın dışındaki yönetimler olduğu sonucu çıkarılmamalıdır. Özel savaşın tanımı, Türk burjuvazisinin karakterine ve tarihsel gelişim ve icraatına uygunluk göstermesinden dolayıdır ki, TC hükümetleri entrika ve hileye dayalı bu savaş tarzını esas almış ve onu muhaliflerini tasfiye etmede ve ezmede esas araç olarak kullanmıştır. Değişiklik gösteren şey, onun geleneksel karakteri olmayıp, muhaliflerinin güçlülüğü ve dolayısıyla, TC'yi zorlama düzeyidir. Özel savaşın yoğunlaştırılması, iç muhalefetin gelişimine göre öne çıkarılmış ya da dönem dönem sınırlandırılarak maskelenmiştir. Bu dönemlerde adına demokrasi denen asma yaprağı ise, açığı kapatmaya yönelik bir özel savaş taktiği olarak benimsenerek kullanılmıştır. Oysa gerçekten Türk rejimi demokrasi geleneğinden yoksun ve bundan uzak kalmış bir rejimdir.

Kürdistan'da düşmanın yürüttüğü savaşın karakteri açımlanmış ve doğru izahına kavuşturulmuştur. burada uygulanan özel savaş genel bir imha stratejisi olup, ülkemizde de yüksek dozajda uygulanmaktadır. Tanım olarak özel savaş, emperyalizmin, gelişen anti-emperyalist, ulusal kurtuluş ve halk savaşlarına karşı geliştirdiği karşı-savaş stratejisidir. Bu strateji, şiddet unsuru ağırlıkta olmak üzere, çok yönlü siyasi, ekonomik, kültürel, diplomatik, sosyal ve psikolojik boyutu da içerir. Özel savaşın hedefi olan muhalefetin gelişim seviyesine göre bu unsurların bazıları öne çıkar ya da bunların hepsi topyekün ve iç içe yoğunlaştırılarak uygulanır. Günümüzde de TC'nin de yoğunlaşmış bir özel savaş stratejisini uyguladığına başta değinmiştik. Kuşkusuz bunu ortaya çıkaran, devrimci halk savaşının ulaştığı boyutun düşman cephesinde yarattığı korku ve kaybetme psikolojisidir.

Son dönemlerde düşmanın kontr-gerilla birliklerinin ve Hizbi-kontra elemanlarının artan cinayetlerini de dikkate alarak, özel savaşta giderek artan emperyalizm faktörüne; kontr-gerillanın oluşum gerekçeleri ve uygulama yöntemlerine, bu bağlamda Hizbi-kontra taktiğiyle amaçlanan ve hedeflenenlere değinmekte yarar görüyoruz.

TC'nin özel savaşında emperyalizm faktörü

Sömürgeci-faşist TC devleti kuruluşundan bu yana iç dinamikleri zayıf olan ve dış güçlere yaslanan, dış güçler nezdindeki konumunu pazarlık konusu eden ve daha fazla taviz koparmanın aracı yapan bir rejimdir. TC, İkinci Dünya Savaşı'yla birlikte giderek yeni-sömürge bağlarıyla tümden emperyalizmin yörüngesine oturan, buradan aldığı sermaye ve destekle kendi varlığını sürdürmeye çalışan bir güçtür. O, emperyalizme tam bağımlıdır. Bu öylesine bir bağımlılıktır ki, emperyalizm, TC'nin tüm gözeneklerine yerleşmekte ve böylece Türkiye'deki süreçlere de damgasını vurmakta ve yön vermektedir. Emperyalizm tüm bunları Türkiye'deki resmi ya da gayri-resmi özel örgütlenmesine dayanarak yapmaktadır. Emperyalizm bölgedeki çıkarları ve hassas güç dengelerinden dolayı, TC'ye atfettiği ileri karakol görevi kapsamında politik nabzı elinde tutuyor, genel gidişata göre güçlerini devreye koyuyor. Özellikle Türkiye tarihinde devrimci hareketin gelişimine ve bunalımlı gidişata karşılık olarak sahnelenen 12 Mart ve 12 Eylül müdahaleleri özenerek hazırlanmış ve uygulanmıştır.

Bu bağımlılık her düzeydedir ve özel savaş ile kontr-gerilla bağlamında daha da açımlanabilir. 1990 yılının sonlarına doğru reel sosyalizmin hüküm sürdüğü Doğu Bloku devletlerindeki çözülmenin ardından, İtalya'dan başlayarak Batı Avrupa emperyalist ülkelerinde ve özellikle NATO üyesi devletlerde "Gladio" ya da diğer adıyla "süper NATO" tartışması başladı. Bu tartışmanın ortaya çıkmasının farklı sebepleri olsa da, NATO şebekesinin gizli bazı yanları deşifre oldu ve NATO "yeni süreç" adı altında tartıştırıldı. Bu örgütler, emperyalizmin hareket serbestisinin daraldığı İkinci Dünya Savaşı sonrası gizli savaş örgütleri olarak inşa edilmişti. Gladio tipi örgütlerin amacı, içteki halk muhalefetinin gelişimini önlemek ve müttefik kukla yönetimleri ayakta tutmak ve kollamaktır. Bunlar, CIA'ya bağlıdır ve hatta tüm ödenekleri CIA tarafından karşılanmakta, çalışma programları ni CIA hazırlamaktadır.

Gladio'nun Türkiye kolu ise, Özel Harp Dairesi (ÖHD) ve ona bağlı kontr-gerilla birlikleridir. Gladio tartışmasının Avrupa'da geliştiği günlerde, TC Özel Harp Dairesi'nin varlığını övgüyle itiraf etmiş, bunun yurt savunmasının önemli bir kurumu olduğunu ve yurt savunmasında önemli hizmetlerde bulunduğunu açıklamış ve somut operasyon sahalarının geçmişte Kıbrıs ve günümüzde ise, "Güneydoğu ve PKK" olduğunu açıkça belirtmiştir. Bu dönemde Güneş gazetesi başlığa çıkarttığı "Özel Harp PKK'ya karşı" şeklindeki haberinde, Özel Harp Dairesi'nde görevli olan bir subayın anlatımlarına yer veriyordu. Özel Harp Dairesi'nin özellikle Kıbrıs'ta çok yararlı olduğunu vurgulayan bir subay, bu dairenin yasadışı eylemlere karışmasının söz konusu olmadığını belirterek, *"Mesela Güneydoğu'da halen son derece faydalı bir görev yerine getirmekte, ayrılıkçı ve bölücü örgütlerle mücadeleyi bu daireye bağlı birimler yürütmektedir"* diyor. (25.11.1990)

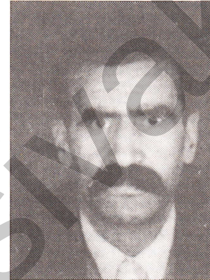
"Yasadışı eylemlere karışmadığı" yanlışını bir yana bırakırsak, Özel Harp Dairesi'nin ismine layık(!) olarak PKK'ye ve Kürdistan halkına karşı mücadele ettiği çok iyi bilinen bir gerçektir. Suni olarak çizilmiş bulunan sınırlarda boş koridorlar, askeri bölgeler oluşturmak, tampon bölgeler kurmak, halkın malına-mülküne el koymak, evini yakmak, taciz altında tutmak, operasyonlar düzenleyerek canından bezdirmek, zor kullanarak yurdundan etmek, savaşı Vietnamlılaştırmak örneğinde olduğu gibi, savaşı Kürdistanlılaştırmak, bu bağlamda Kürdü Kürde kırdırtma politikası gütmek, toplu mezarlar oluşturmak, vurulan gerillaları insana saygıdan tümüyle uzak bir tarzda halka teşhir etmek, bu anlamıyla halka gözdağı vermek, kelle başına milyonlarca lira dökmek, ülkeyi silah deposuna çevirmek, bu silahları direkt halka karşı kullanmak, halkın açık, legal ve sivil konumda olan değerli temsilcilerini kurşuna dizmek, vahşice katletmek vb.'lerinin hepsi özel savaş taktiklerinin, yöntemlerinin tamamlayıcı parçasıdır.

Psikolojik harbin gereği olarak tanımlanan sabotajlar, katliamlar, ırza geçme vb.'ni gerçekleştirip, bunları özgürlük mücadelesi verenlere mal etmek, hatta özgürlük mücadelesini yürütenleri "Ermeni", "gavur", "dinsiz", "namus anlayışı olmayan" kişiler biçiminde ilan ederek gözden düşürme çabaları özel harbin psikolojik yıpratma boyutuna tekabül eder. Devlet, basını da yedeğine alarak tek sesli, koro biçiminde karmaşık psikolojik yöntemlerle moral savaşı yürütmektedir.

Halk arasında kontr-gerilla olarak tabir edilen oluşumun Türkiye'de 1953 yılında STK (Seferberlik Tetkik Kurulu) adıyla ABD'nin finansmanı, planlaması ve örgütlenmesi çerçevesinde kurulduğu bilinir. 1965 yılında ise Özel Harp Dairesi ismini aldı. Seferberlik Tetkik Kurulu isim olarak ortadan kaldırılmadı. Özel Harp Dairesi'ne bağlı bölge başkanları ve şubeleriyle Özel Harp Dairesi'nin işlevini gören birim örgütlenmeleri oldu. ABD'nin ikili antlaşmalar ve "dolaylı saldırı" politikasının TC tarafından kabul edilmesiyle gerek askeri darbelere, gerekse de özel savaş örgütünün ve özel savaş eğitiminin hazırlıklarına giden yollar iyice açıldı.

Metin Elekçi

Mikail Bayru

Necim Yarıcı

Özel Harp Dairesi, özel savaşı planlayan, yürüten güç olurken, kontr-gerilla ise özel savaş taktiklerini uygulayan birlikler ya da yöntemler toplamıdır. ABD emperyalizmi Uzak Asya ve Latin Amerika'da halk ayaklanmalarını bastırmaya yönelik kontr-gerilla birliklerini bazen ordu ya da kolordu düzeyinde örgütlemektedir. Buna bakıldığında 15 Ağustos 1984'te başlattığımız gerilla savaşına karşı TC'nin "özel tim" ya da "mavi bereliler" diye adlandırılan özel askeri güçleri geliştirdiğini görüyoruz. İşte bugün de hala TC'nin vurucu gücünü oluşturan bu birlikler kontr-gerilla birlikleridir ve uyguladıkları yöntemler, gördükleri özel eğitimler genel kontra taktik ve eğitimleridir.

Emperyalist patentli olan kontr-gerilla ve amaçları

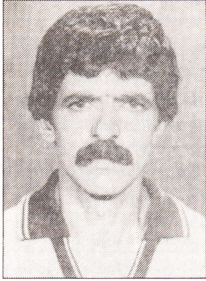
Genelde Kürdistan'da yürütülen savaşta ve özelde ise son dönemlerde yaygınca harekete geçirilen kontr-gerilla, emperyalizm patentlidir. ABD kara kuvvetleri tarafından 1986'da çıkarılan "Kontr-gerilla Operasyonları" adlı kitapta, kontr-gerillanın nasıl geliştirildiği, hedef ve taktiklerinin neler olduğu konusu kapsamlı olarak sıralanırken, yapıtın kendisi ders kitabı olarak bu eğitimlerde işlenmektedir. Bu yapıtta en fazla ABD kara kuvvetlerinin, başka bir ülke toprakları üzerindeki ayaklanmayı, karşı ayaklanmayla bastırmanın nasıl gerçekleştirildiği yönünde çeşitli perspektifler sıralanmaktadır.

Tüm özel savaşlarda ABD ve diğer bazı emperyalist devletlerin fiili desteğinin olduğu açıktır. Nitekim adı geçen kitapta şunlar aktarılmaktadır: *"Bir hükümetin, ev sahibi bir hükümete yardım etmek ve söz konusu hükümeti, kanunsuzluk, yıkıcılık ve ayaklanmadan korumak, ona standart bir düzey kazandırmak amacıyla giriştiği tüm sivil-askeri faaliyete yabancı iç savunma (FID) denir. Bu çerçevede, ABD'nin ulusal çıkarlarını destekleyen belirli ülkelere askeri yardım sağlanması doğrultusunda, ABD ordusu önemli bir rol üstlenmiştir. ABD ordusunun katılım düzeyi, ABD politikalarına, çıkarlarına, ayaklanma tehditinin boyutuna, ev sahibi ülke hükümetinin yeteneklerine ve isteklerine göre belirlenir... Savaşçı güçleri en son gönderilecek birimlerdir. Bunlardan önce danışmanları, güvenlik yardımı güçleri, seyyar eğitim timleri, savaş hizmet ve savaş destek birimleri devreye sokulur."*

TC ordusunun kurmay kademesinin tümünün ABD'de eğitilerek yetiştirildiğini bir kenara bırakırsak, son yıllarda belli bir program çerçevesinde yürütülen kontr-gerilla faaliyetlerinde emperyalist devletlerin desteği alenidir. Bu birliklerin ABD'de, Almanya'nın Bonn kenti ile Bavyera eyaletinde düzenli eğitim gördükleri ve yine bu devletlerin gelişkin teknikleriyle donatıldıkları belgelidir. Ayrıca ABD ve Alman subayları, TC'nin sınır birliklerinin eğitiminde, özel timlerin "kontr-gerilla operasyonları" doğrultusunda yerinde eğitilmelerinde aktif rol almaktadır. TC'nin vahşi cinayetlerine rağmen, ABD emperyalizminin onu açıkça destekleyen demeçleri, belirtilenleri doğrulamaktadır. Ayrıca Diyarbakır, Malatya ve Batman'daki askeri üslerde geniş yetkilerle donatılmış ABD'li danışman ve eğitmen subaylar bulunuyor. CIA'nın başkan yardımcısının, Newroz ayaklanması akabinde Türkiye ve özellikle de Kürdistan ziyareti yabana atılamaz.

Ayrıca, Güney'deki işbirlikçileri koruma savıyla Kürdistan'a yerleştirilen "Çekiç Güç"e bağlı birlikler gerilla güçlerimize karşı kullanılmaktadır. Bunlar, Botan ve Behdinan bölgelerinde yüksek tekniğe dayalı olarak elde ettikleri istihbaratları TC'ye aktarmakta ve kendilerine ait olan helikopterleri TC'nin yaralılarını taşımaktadır. Tabii ki ABD emperyalizminin, TC eliyle savaşımızı ezmek için uyguladığı yöntemler çok yönlüdür. Bu çerçevede Güney Kürdistan'da işbirlikçi güçlerin yedek güçler olarak kullanılması, genel destek dahilinde ele alınmalıdır. Bizzat Güney sahasında ABD'nin resmi büroları dışında Türk MİT'inin de büroları açtırılmıştır.

Kontr-gerilla birlikleri çok yönlü yöntem ve taktiklerle çalışır. Kontrgerilla biçimde gerilla yöntemleriyle gerillaya karşı savaşıyor, ancak özündeyse hile ve entrikalar yoluyla işlediği alçakça cinayetlerle kirli bir savaş yürütmektedir. Özel savaş gü-

Seyfettin Oktan

dümlü basın-yayın da bu kirli savaşın hizmetindedir. Açık bir hedef olan manevra kabiliyeti sınırlı ve hantal olan ordunun yıprandığı, sonuç alamadığı noktada kontr-gerilla birlikleri yoğun tarzda devreye konulur. Bunların görevi ise, savaş hatlarının içlerine kadar girme, sabotaj düzenleme, darbe vurma, zarar verme ve çekilmedir.

Kontr-gerilla geçen yılın yaz aylarından bu yana, çok amaçlı olarak iki unsuru hedeflemektedir. Birincisi; pusu, tuzak, sıcak temas ile silahlı güçlerimizin üzerine gitme. İkincisi ise; hareketimizin halk dayanağına şiddetle saldırma. Zaten ABD'nin kontr-gerilla taktiklerinde yönelimin üç hedefi vardır: "Halk, isyancılar ve dış faktör." TC birincisinde gerilla güçlerimizin etkin bir karşı koyuşuna maruz kalırken, sivil halka yönelik kontr-gerilla saldırılarına da alabildiğine ağırlık vermiş durumdadır.

Vedat Aydın'ın ve Hilal Belediye Başkanı'nın katledilmesinde sonraki bir yılı aşkın sürede yüzün üzerinde Kürdistanlı yurtsever ve halk temsilcisi katledildi. Bizde uygulanan yöntemler, kontr-gerillanın Latin Amerika'da Ölüm Mangaları ya da başka adlarla yaptıkları cinayetlerin bir benzerini teşkil ediyor. Bu ülkelerde savaş sürecinde binlerce insan kaçırıldı ve kurşuna dizildi. Gerek TC'nin ve gerekse emperyalizmin kontr-gerilla taktiğiyle ulaşmayı amaçladıkları sonuçları kısaca şöyle sıralayabiliriz:

Birincisi; TC, kontr-gerilla ile ordusunun yıpranmasını önlemeyi ve dıştaki sözde "demokrasi imajını" korumaya çalışıyor. Dolayısıyla bu cinayetler özünde bizzat ordu içinde eğitilmiş özel elemanlar eliyle gerçekleştirilmesine rağmen, adeta bunları kim vurduyu getirmekte ve "faili meçhul cinayetler" biçiminde dışa yansıtmaktadır. Oysa bunların bizzat subaylar ya da parayla satın alınmış serseriler olduğu Kerboran, Nusaybin, Midyat ve Diyarbakır'da halkın yakaladığı katiller şahsında tespit edilmiştir; fakat TC polisi, bunları halkın elinden kurtarıp, daha sonra serbest bırakmıştır. Ayrıca bunların kullandığı tabanca, otomatik silahlar ve patlayıcıların ordu malı MKE (Makine Kimya Endüstrisi) markalı ve seri nolu oldukları Diyarbakır ve Batman'da değişik esnaf, gazete büroları ve derneklere atılan patlayıcılarla tespit edilmiştir.

Kontr-gerillanın saldırılarıyla ulaşmak istediği diğer önemli bir amaç ise, kitleselleşen halk tabanımıza yönelerek sindirmektir. 1990 baharında boyutlanarak gelişen serihildan, son Newroz'da da tanık olduğumuz gibi ulusal bir boyut kazanmıştır. Kürdistan'ın birçok il ve ilçelerini de kapsayan Newroz kutlamaları yaşanmıştır. Hem genel seçim sürecinde ve hem de Newroz ayaklanmalarında ulusal irade ortaya konulmuştur. TC, Kürdistan'da siyasal etkinliğini ve halk tabanını yitirmiş ve ancak askeri zor güçleriyle ayakta durabilmektedir. İşte savaşımızın bu gelişimi karşısında kontr-gerillaya yüklenmek tesadüf değildir.

Kontr-gerilla direkt gerillaya yönelimden sonuç alamayınca, onunla et ve tırnak gibi bütünleşen halk tabanını hedefler. *"Halk desteği, belirli bir zaman ve bölgede girişilecek gerilla harekatı açısından, var olması gereken bir koşul olarak değerlendirilmelidir. Gerillanın, halk desteğinin yokluğu veya çekilmesi halinde, başarılı faaliyet gösterme olanağı kalmayacaktır. Bu nedenle kontr-gerilla gücünün temel hedeflerinden biri de, halk desteğinin kazanılması ve korunmasıdır. Gerillaya aktif destek veren bölgeler, psikolojik faaliyet açısından mükemmel hedeflerdir. Halkın ve kaynağın denetimi, desteğin gerilla aleyhine çevrilmesinde hayati bir rol oynamaktadır. Gerillaya sadece pasif destek verilen bölgelerde, psikolojik faaliyet, halkla ilişkiler ve güvenlik faaliyetleri gibi hükümet çalışmalarıyla, halkın aktif desteği kazanılıp hükümete güveni artırmaktadır."*

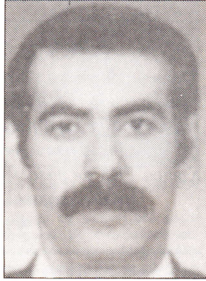
Kontr-gerilla saldırılarının önemli bir hedefi de halk ögesi olmaktadır. Bu alanda denge bizim lehimizedir, TC bunu dağıtmak istiyor. Kontr-gerilla saldırıları halkın arasında öne

Murat Özsat

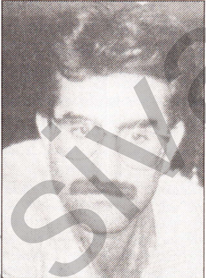
çıkan dürüst aydınları, halk temsilcilerini ve değişik mesleklere mensup ERNK üyelerini hedeflemektedir. Amaç öne çıkan bu halk önderlerini katlederek kitlelerin gözünü korkutmak, sindirmek, ürkütmek ve pasifleştirmektir. Aynı zamanda bu saldırıların psikolojik bir boyutu da, moralmen çökertmek, yıldırmak ve giderek öncüye karşı halkta güvensizliği körüklemektir.

Latin Amerika'da kontr-gerilla, toplumda öne çıkan kesimleri ortalıktan kaybettirirdi. Sadece Arjantin'de 30 bin kayıp insan vardır. Bunların bazılarının sonradan toplu olarak gömüldükleri mezarları ortaya çıkmıştır. TC'nin kontr-gerilla uygulaması bu anlamda farklılıklar göstermektedir. Kaçırıyor, kurşuna diziyor; kaçırıp kurşuna dizdiklerini büyük yerleşim yerlerine ve yol kenarlarına bırakıyor; kimi zaman da infazları yerinde gerçekleştiriyor. Bundaki amaç, halka gözdağı vermektir. Böylelikle halkımıza karşı tarih boyunca uyguladıkları barbarlıklarını hatırlatmaya ve onu psikolojikmen etkilemeye çalışıyorlar. Latin Amerika'da insanlar her sabah kalktıklarında mahallelerinde insan cesetleriyle karşılaşıyorlar. Böylece kontr-gerilla rejimine karşı direnmenin imkansız olduğu ve halkı çaresiz bir ortama sürükleme egemen kılınmaya çalışılıyor.

TC'nin yaratmak istediği diğer bir sonuç ise; öncüyü, gerillayı halkın nezdinde küçük düşürmektir. TC, cinayetlerin ardından yaydığı gizli propagandalarla "işte PKK intikam alıyor; her gün insanlar öldürülü-

A. Rahman Söğüt

yor, bunun hesabı sorulmuyor" biçiminde hedef şaşırtıyor. Diğer bir taktik ise, gerilla adına cinayet işleme ve bunu gerillaya, partiye mal etmedir. Nihayet son dönemlerde birçok katliam ve cinayette bunlar görülmüş, kontr-gerilla cinayetleri "PKK'nin iç hesaplaşmasıdır" tarzında basına ve resmi açıklamalara yansıtılmıştır. Son olarak değerli gazeteci **Hafız Akdemir**'in katledilmesinin ardından rejimin başı Erdal İnönü kontr-gerillayı savunarak, PKK'yi, bu alçakça cinayet için suçlamıştır. Eski kontr-gerilla şefi Tüm-

Hafız Akdemir

general Cihat Akyol bu konuda şu tavsiyelerde bulunuyor: *"Halkı mukavemetçilerden ayırmak için sanki ayaklanma kuvvetleri tarafından yapılıyormuş gibi, mücadele kuvvetlerince zulme kadar varan haksız muamele örnekleriyle sahte operasyonlara başvurulması tavsiye edilir."*

TC, tüm bu kontr-gerilla saldırılarıyla halklaşan, iktidara doğru yürüyen mücadelemizi yıpratmayı, geriletmeyi ve imha etmeyi amaçlıyor. Kör terör politikasıyla karmaşık, bulanık, sisli bir ortam yaratma ve karşı-devrimci reformlarını da bu ortamda şekillendirme çalışmasını yürütüyor. Yani sindirilip, pasifleştirilmiş halkı mantıklarına göre düzene kanalize etmeye çalışıyor. Kürt partisi tartışması ve hazırlıklarını bu katliamların üzerinde inşa etmek istiyor. Kontr-gerilla şiddet ve terörle halkımızın üzerine saldırıyor, sindirilen ve korkutulan kesimleri, kurmak istediği bu işbirlikçi oluşumda toparlamayı amaçlıyor. Bu bağlamda cinayetlerin hedefi genellikle mücadele gerçekliğimize inanan aydın kesimler olmaktadır. Daha önce de partimizin yaptığı tespitlerle birlikte, işbirlikçi "Kürt Partisi planı"nın özel savaşın bir icazeti olduğu, figüranları kim olursa olsun, bunların ipinin TC'nin elinde olduğu ortaya konulmuştur.

Hizbi-kontranın ortaya çıkış koşulları ve bu oluşumun "faili meçhul" olayları

Geçen yılın sonundan bu yana TC, kontr-gerilla cinayet ve saldırılarına farklı bir maske takmaktadır. Hizbi-kontra olarak halkın deyimine yerleşen bu çeteler, bizzat Özel Harp Dairesi tarafından yönlendirilmekte ve bunlar kontr-gerilla operasyonunun bir parçasını oluşturmaktadırlar. Kontr-gerillanın din kisvesiyle cinayet işlemesindeki amacı, Kürdistan'ın bazı özgün toplumsal, kültürel özelliklerinden hareketle sonuca ulaşmaktır.

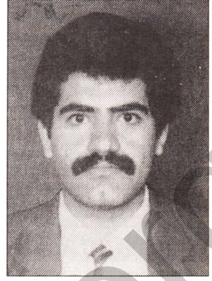
Ortadoğu halklarının yaşam ve kültürlerinde dine karşı önemli bir bağlılık vardır. Bu bağlılık belirgin olarak yerleşik bir düzene de kavuşmuştur. Feodalizm ve burjuvazi yıllardır dini zırha sığınarak kendi baskı ve adaletsizliğini, sömürgeci egemenliğini bir kadermiş gibi sürdürmeye çalışıyor. Ülkemizde de TC, Türk-İslam Sentezi temelinde zorunlu bir egemenliği sürdürmek istiyor, ancak bunu başaramıyor. Çünkü Türk-İslam Sentezi din kisvesi altında koyu bir şovenizm ve Türk milliyetçiliğini amaçlıyor. Kürdistan toplumu genelinde görülen ulusal uyanış, dini çevrelerde de yaşanmakta ve bu alanda da bir ayrışma gelişmektedir. Bunun bir sonucu olarak Kür-

Dr. M. Emin Ayhan

distan Dindarlar Birliği biçiminde bir kurumlaşma gelişmekte, dinin doğru özü, sömürgeci zulme ve adaletsizliğe karşı direnişe dönüşmektedir.

Partimiz gerçek dinin üzerine kapsamlı değerlendirmelerde bulunmuş ve bu doğru yaklaşım çok önemli sonuçlar vermiştir. Öyle ki örnek ve sade bir kişiliğe sahip olan **Melle Abdullah** gibi dinin gerçek temsilcileri de saflarımızda yer almıştır. Gerçeklik böyle iken, 1980'lerden bu yana CIA ve TC'nin Özel Harp Dairesi din olayına ve dini örgütlenmelere özel bir önem vermektedir. Bunların Ortadoğu'da giderek azalan etkinliğini korumak için "dinin birleştirici olduğu, müslümanlıkta tüm milletlerin bir olduğu" biçiminde tezlerle hareket edilmiş ve kendi kontrollerinde Müslüman Kardeşler gibi değişik dini örgütler geliştirilmiştir. Özellikle 1979 İran devrimi karşısında ürken emperyalizm, İran'daki değişimin diğer ülkelere taşınmaması için bu tür tedbirlerini artırmaya başlamıştır.

Bu bağlamda 12 Eylül faşist darbesinin ardından cuntacı generaller, "İran ve komünizm tehlikesine karşı" kendi denetimlerinde dinciliğin geliştirilmesine özel önem vermişlerdir. Bu vesileyle okullarda din dersi saatleri artırılmış, İmam Hatip Liseleri'nin sayısı fazlalaştırılmış, basın da bu alanda kullanılmış, Kuran kursları açılmış ve bizzat devlet içindeki bürokratların başında olduğu tarikatlar örgütlendirilmiştir. Ayrıca Rabıta olayında da görüldüğü gibi, Türkiye ve Kürdistan'daki tüm din adam-

Cengiz Altun

larının maaşlarının önemli bir kesimini Suudi Arabistan'daki fonlar ödemiştir. Böylelikle TC'ye bağlı sahte bir dini akımın geliştirilmesi 12 Eylül eğitiminde yer almıştır.

Bu süreçte İran İslam Cumhuriyeti'nin de bölgeyi dini ideolojiyle etkileme yönünde yoğun bir çabası vardır. Bu çabaları Türkiye'ye yönelik de olmuştur. Türkiye'deki değişik gençlik kesimleri rejimin istihbarat örgütlerinin bilgisi dahilinde gruplar şeklinde İran'daki dini okullara alınmıştır. Yine devlete ve kemalizme karşı olan bu dini eğilime, polisin önemli oranda sızması da vardır. Bu örgütlerden biri de Hizbullah adıyla bilinen örgütlenmedir. Hizbullah (Allahın Partisi) adıyla bilinen bu örgüt, esas olarak 1982 yılında Lübnan'da kuruldu. İran'ın ve kısmen de Suriye'nin desteğini alan bu örgüt anti-emperyalist ve anti-siyonist bir karaktere sahip radikal bir örgütlenmedir. Lübnan'da bulunan gerçek Hizbullahçılar merkezi olarak açıkladıkları gibi, Lübnan sahasında yıllardır güçlerimizi tanımakta ve güçlerimize karşı düşmanca ve saldırgan bir emelleri bulunmamaktadır.

Türkiye ve Kürdistan'da ise, Hizbullah'ın bir polis örgütlenmesi biçiminde geliştirildiği görülüyor. PKK Genel Sekreteri **Abdullah ÖCALAN** yoldaş, 14 Nisan tarihli değerlendirmesinde bu kesime ilişkin şu açıklamaları yapmıştır:

"Burjuva milliyetçisi değerlendirmeler boş! İslami çizginin bazı çabaları var; özellikle gelişen Kürdistan devriminde yükselen potansiyeli çeşitli yöntemlerle eritmek istiyorlar. Son Hizbullah olayını ve RP'nin Kürdistan'daki artan faaliyetlerini böyle değerlendirmek lazım. Geleneksel islami etkiyi gerek ulusal kurtuluşçu özelliğe ve gerekse sosyalist özelliğe ve hatta demokratik özelliğe dayatarak, gerici bir karşıdevrimci –hem de devlete dayanarak– özel savaşla çok sıkı bağlantılar içerisinde egemen kılmaya çalışıyorlar. Görünüşte islami çizgidir. Ama Türkiye somutu söz konusu olduğunda, özel savaşın islami Hizbullah çizgisi ve Refah Partisi maskesi altında –ki çeşitli tarikatlar da var– devrimin gelişmesini saptırma olarak anlamak gerekiyor. Böylece kemalist etkinin kırılmasıyla doğan ideolojik-politik boşluğu, ucuz bir islamlıkla doldurmak istiyorlar. Aslında islamlıkla fazla alakaları olmayan bu çevreler, geleneksel Osmanlı yaklaşımı olan o Pan-İslamizm biçimindeki yaklaşımı çok açık yazıyorlar. Ki bu, özel savaş politikasının bir uzantısı şeklindedir. Bu şekilde ulusal kurtuluşçu gelişmeyi –ki, kendileri

Devamı 22. sayfada

PKK'de yaşanan, ulusal olduğu kadar uluslararası demokratik olduğu kadar sosyalist gelişmedir

Baştarafı 1. sayfada

da ve her zamankinden daha da fazla değerlendirme konusu ediliyor. Uluslararası sosyalizmin de biçimsel yönünün aşılmasına en çok kendimizde yaşayan bir örnek olarak cevap veriyoruz; hem kendimizi çözümlüyoruz, hem de sosyalizmin tıkanıklığının nedenlerini göstermeye çalışıyoruz. Bütün bunlar parti içi netleşmeyi ileri bir düzeyde yaşamamıza yol açıyor. Bizde yaşanan ulusal olduğu kadar uluslararası, demokratik olduğu kadar sosyalist gelişmedir. Tarihsel olduğu kadar günceldir, bireysel olduğu kadar toplumsaldır. Bu çalışmalarımızı böyle götürüyoruz. Fakat, kişi olarak partileşme sürecini yaşayanların, yine savaş sürecini yaşayanların olup biteni çok sağlam yakaladıklarını, sonuç aldıklarını belirtmek zor.

Bizim için hayli sorun olan durum, gelişmeleri çok geriden takip etmek, devrim için çok önemli olan anın görevlerine layık olmamak, buna cevap teşkil etmemektir. Taktiği yakalama dediğimiz sorun, onu temsil etme dediğimiz kadro yaklaşımı çok geride ve yüzeysel olduğu için bu, başarı yerine birçok başarısızlığı yaşatmaya el veriyor. Kısaca PKK'de yaşatılmak istenen devrimcilik ne kadar ileri açılımlara, günlük siyasal düzeye imkan verse de, kadrosal yaklaşım o denli sancılı, geriden-ağır oluyor. Bu bir çelişkidir. Çözmeye çalışıyoruz. Yanılgılı yaklaşımlar had düzeyde ve hatta sahte yaklaşımlarda, alışkanlık denilen en büyük bir gericilikle karşı karşıyayız. Kişilik dediğimiz ve çok çeşitli koşullar altında şekillenen oluşumun büyük bir kısmı, düşmanın düzen içi yaşamından kaynaklanmıştır. Düzen içi yaşamdan etkilenme en büyük düşman olarak şu an karşımızdadır. Düzen içi etkilenmeleri temsil eden kişilikler söz konusudur. "Vazgeçmem" diyor. Onu yıkma yerine, ölümüne "ondan vazgeçmem" diyor. Büyük inat buradadır. Bunun yerine militan yaşamı geçirmeye yanaşmıyor. Bizim karşımızda bir diğer önemli özellik de budur.

Bütün çabalarımıza rağmen gelişmeler sınırlıdır. Bunun nedenlerini sıkça ortaya koymaya çalışıyoruz. Bu durumun aşılması üzerinde çokça duruyoruz. Fakat yine inat ediyor; "inadımdır" deyip duruyor. Ve bunda ısrar ediyor. Bilemiyorum, esas itibarıyla biz bunların aşılması için çalışmalara bütün gücümüzü verdik; her hazırlık devresine baştan sona ve giderek derinleşen bir biçimde, gerçeğimizi tanımasına ve onun ileri kazanma doğrultusunda yol almasına, çözüm bulmasına büyük katkılar sunmaya çalıştık. Almayan kim? Neden alınmadı? Bilerek veya bilmeyerek neyle yetinildi; neden böyle oluyor? En çok kendimize sormamız gereken sorudur ve bir takım cevapları da artık verilmelidir.

"...Bizim için hayli sorun olan durum, gelişmeleri çok geriden takip etmek, devrim için çok önemli olan anın görevlerine layık olmamak, buna cevap teşkil etmemektir. Taktiği yakalama dediğimiz sorun, onu temsil etme dediğimiz kadro yaklaşımı çok geride ve yüzeysel olduğu için bu, başarı yerine birçok başarısızlığı yaşatmaya el veriyor. Kısaca PKK'de yaşatılmak istenen devrimcilik ne kadar ileri açılımlara, günlük siyasal düzeye imkan verse de, kadrosal yaklaşım o denli sancılı, geriden ağır oluyor..."

Bizde çok kötü bir ölüm çizgisi ya da çok esef edilecek bir yaşam çizgisi kabul edilmiyor

Son zamanlarda düşmanın buraya Bekaa Vadisi'ne fazla yüklenmesinin bir nedeni de budur. Buradaki çözümlemeler, esas itibarıyla mücadelenin beyni olmakla kalmıyor, yüreği ve hatta yürütücü kuvveti durumundadır. Gerçekten gerek sayı olarak ve gerekse uzun süre itibarıyla buradaki kalışımız, artık uluslararası baskıyı, bu somut alan üzerinde yoğunlaştırıyor. Bu durum, bizim bazı yeni düzenlemelere gitme gereğini ortaya çıkarmıştır. Bırakalım uluslararası baskıyı, buranın siyasal etkisini, kendinizin böyle devam edemeyeceğinizi artık anlamanız gerekiyor. Uzun yıllardan beri iyi hizmet ederek, bu hizmete layık olmaya ve ona biraz hayat buldurabilecek bir biçimde çalıştık. Şimdi bu temelde sizin yönünüzü devrime, gelişmeye doğrultmak istiyoruz. Büyük bir inadınız var; ölüme büyük bir hızla koşuyorsunuz, fakat gelişmeye gelmiyorsunuz. Nedir bunlar? Büyük gerici alışkanlıklar, tutuculuk, inat dediğimiz bu kendi yaramazlıklarınıza sarılış neden? Bununla ne yapacaksınız, ne kazanacaksınız? Kişi inisiyatifinin fazla kullanılmadığı açık. Biz her zaman, insana güveni esas aldığımızı vurguladık. Bunun anlamı; eğer kişi devrimcileşmişse, bu devrim için her şeye cevap verebilecek bir nitelikte olmayı ifade ediyor demektir. Özellikle deneyim ve tecrübeleri ileri boyutta olanların, çeşitli nedenlere sığınması affedici olamaz, bu bir bahane olarak ileri sürülemez. Halen nedir bu çözümsüzlük? Zamanında bütün parti yapısını çok uyardık; yaşama saygı için, hatta biraz özlemler varsa onlara bağlı kalmak için kendini bir yoluna koymanın, bu tutumu almanın şart olduğunu belirttik.

Politikada başka türlü kimsenin kimseyi yaşatmayacağı, bu konuda tam affedilmez bir durumun, yabancı ellerde kölece yaşamanın aşağılık bir olay olduğunun hiçbir zaman göz ardı edilmemesi gerektiğini söyledik. Alışmışsınız her türlü yaşamı, kendinize reva görmeye. Her türlü davranışı kendine layık görmek gibi tutumlar doğru değildir. Bu sahte kişiliği atalım. Bu nokta önemli. Ama biraz da yerinde olsun, şereflice olsun, bir şeyler yapma anlamında olsun. Bizde çok kötü bir ölüm çizgisi ya da çok esef edilecek, lanetlenecek bir yaşam çizgisi kabul edilmiyor. Bırakın bu sahtelikleri, doğrusu ortaya konulmuştur. Biraz kendinizi ona verin; "vay kişiliğimiz, vay irademiz" diyorsunuz, peki ne var onlarda! Şimdiye kadar onlarla neyi yaşadınız, neyi kazandınız? Vatan mı, özgürlük mü kazandırdı? Şeref, gururu mu bahşetti size? Hiçbir şey! İflas etmiş kişilik, her şeye razı; kölelikte sınır tanımayan, düşmekte sınır tanımayan tutum ve davranışların sahipleri kimlerdir? Ne kadar önlemeye çalıştınız, bunu ne kadar başardınız? Bu sorular yakıcıdır, mutlak cevap ister. Ben bunları çok kapsamlı ortaya koymaya çalıştım.

"...Büyük bir inadınız var; ölüme büyük bir hızla koşuyorsunuz, fakat gelişmeye gelmiyorsunuz. Nedir bunlar? Büyük gerici alışkanlıklar, tutuculuk, inat dediğimiz bu kendi yaramazlıklarınıza sarılış neden? Bununla ne yapacaksınız, ne kazanacaksınız? Kişi inisiyatifinin fazla kullanılmadığı açık. Biz her zaman, insana güveni esas aldığımızı vurguladık. Bunun anlamı; eğer kişi devrimcileşmişse, bu devrim için her şeye cevap verebilecek bir nitelikte olmayı ifade ediyor..."

Halen "inadım inattır, inadım keçi inadıdır" deyip açılamamanın, çözülememenin, başarıya yürümemenin izahı olamaz. Saflarda, kimseyi de böyle yaşatmayız. Benim son dönem yaşadığım ruh hali, düşünce hali, siyasi tavrın böyle yaşanılmayacağı ve benim de buna sorumluluk etmemem gerektiği biçimindeydi. Hatta kendime saygım varsa, bunu böyle sürdürmemem gerektiği; insanlara böyle yönetimin, böyle önderliğin sağlıklı olmayacağı biçimindeydi. Ve bu, halk için de böyledir, yaşanan güncelliğin hatırı için de böyle olması gerekir. Kürdistan tarihinden her şeyin nasıl beş paraya satıldığını, bu yapılırken nasıl ardına bile bakılmadığını, değerlerin nasıl ihanete uğradığını, hatta herkesin temel değer dediklerinin bizim için beş para etmez durumda olduğunu çok iyi biliyoruz. Bizim hareket bu konuda iddia ve pratiğiyle, doğruya ve insana yaraşır olanı esas alarak bu konuda epey yol da aldı. Daha önce belirttiğim gibi yaramaz-yetmez davranışlar bu doğrultuya karşı kendisini dayatıyor ve çoğu zaman da bilinmeden bunlar böyle oluyor.

"...Bırakın bu sahtelikleri, doğrusu ortaya konulmuştur. Biraz kendinizi ona verin; "vay kişiliğimiz, vay irademiz" diyorsunuz, peki ne var onlarda! Şimdiye kadar onlarla neyi yaşadınız, neyi kazandınız? Vatan mı, özgürlük mü kazandırdı? Şeref, gururu mu bahşetti size?.."

Artan savaş olanakları başıboşluğa, sorumsuzluğa götürmemeli

Savaş kızıştıkça taraflar netleşir, bilinçlenir. Taraflar her şeylerini ortaya koyarlar. Eğer düşman tarafı tarihin büyük tecrübesine, savaş tecrübesine, imkan ve fırsatlarına sahipse; bundan çıkaracağımız sonuç herhalde kendini koyuvermek, kendini ölüme yatırmak değil, artan bilinci, artan militan gerçeklik ve artan her türlü güncel savaş sorunlarına cevap vermektir. Çıkarılması gereken tek sonuç budur. Niye aldatalım kendimizi? Çok hazır örgüt imkanlarını değerlendirmeyen kim? Savaş imkanlarını değerlendirmeyen kim? Ve bunu bir yığın kendini aldatma tutum ve davranışlarıyla sergileyen kim? Bu durum karşısında hala neye "varım" diyebilirsiniz? Gençsiniz, enerjiksiniz, bu imkanları niye kullanmıyorsunuz? Bu soruları niye kendinize sormuyorsunuz? Sonuca bir türlü gidememektir sorununuz. Biraz "namusluyum ve devrime karşı sorumluyum" diyen, birçok şeyi, çok kısa sürede gündemleştirip çözüme kavuşturabilir. Benim burada belirtmek istediğim, kötü niyetli gelişiniz ve fedakarlıktaki noksanlığınız falan değildir. Devrim bir sanattır, bu sanatın incelikleri, hususiyetleri vardır, buna ulaşabilme gücünü göstermektir; çok ağır olan sorunlara çözüm gücü olmayı anında, yerinde sağlayabilmektir.

"...Ben akıllı adamlarla çalışmak, iyi savaşmayı bilenlerle savaşmak zorundayım. Diyelim ki, deliler topluluğundan, düşkünler topluluğundan geldiniz. Kabul ama, ilk sözü aldıktan sonra, ilk emri aldıktan sonra, herhalde bu işe bir son demeniz gerekiyor. Başka türlü adam olunamaz..."

Şimdi size çok zaman da tanınsa, çok imkan da tanınsa, elinizdeki malzeme böyle olduktan sonra, neye yarar, neyi ifade eder? Şu ortaya çıkmıştır ki, artan savaş imkanları başıboşluğa, sorumsuzluğa götürmüştür. Her gün ilgisizlikten dolayı onlarca değerli halk evladı, daha savaşa ilk adımı atmadan devriliyor. Sınırlı bir örgüt görevine, bir ilişkiye, bir koordinasyona el atmayanların yüzünden oluyor. Bunlar en büyük namusuz değil de nedir, alçak ve savaş suçluları değil de nedir? Bu kadar eğitim, imkan ve olanaklar sunmuşuz, ülkenin içinde bunu kullanmamak sorumsuzluk değil de, nedir? Uluslararası alan bize ne versin? Dünya tarihinde bir halkın, hem de bizim gibi bir halkın pratiğinde görülmemiş bir pratiği burada gerçekleştireceksin, ama kendi koşullarına -asgari düzeyde de olsa- uygulamayacaksın. Bunun adı büyük sorumsuzluk, suçluluk değil de nedir? Benim bunun sorumluluğunu habire böyle sürdürmem aptalca veya bir anlamda sorumsuzca bir tavır değil de nedir?

Artan savaş olanakları, artan örgüt olanakları vardır. Bir halk tümüyle ayağa kalkmak istiyor. Ve yine öncülük için de işin teorisi, işin çözüm yönleri bu kadar geliştirilecek, sen ilgi bile duymayacaksın ya da sen yine bildiğini okuyacaksın. Bu nerede görülmüş, hazır olana bile kollarını uzatmama! Hazır elma bile ağaçtan düşüşte kovuğa girmez ki! Arkadaşlar siyasi ürün toplamaya "armut pış, ağzıma düş" tarzı kadar bile bir ilgiyle yaklaşmıyorlar. Böyle siyaset yapılır mı? Evet, tamam, biz kendi sorumluluğumuzda bir şeyler olgunlaştırıyoruz, gündemleştiriyoruz, fakat buna karşılık olarak bu kadar sorumsuzca yaklaşmanın ne gereği vardır.

Anladık, siyaset diye, savaş diye bir olayın kenarından geçmemişsiniz şimdiye kadar. Bu böyle devam etmemeli; öğrenmesini bilin hiç olmazsa. Bir olaya doğru yaklaşarak onun doğru kokusunu çekmeyi bilin. Bir gün bebek, on gün bebek, on yıl bebek olmaz ki! Yaşınız ortalama otuzu geçiyor. Haydi 1970'ler için öyle, 1980'ler için öyle, ama 1990'lar için artık öyle olmaz! Hiçbir bahaneye sığınmadan-savunmadan ve kendiniz için bir gerekçe de yaratmadan, asgari de olsa bu devrimin içinde yer almak istiyorsanız, her zamankinden daha fazla sağduyulu,

gerçeklere saygıyı esas alın! Yürümede irade gücü, mümkünse öncülük gücü olabilmeyi başarmak zorundasınız. Başka seçenekleriniz bile olsa, tennezül etmeyerek devrimci yürüyüşün görkemini, büyüklüğünü hiçbir şeyle değiştirmemelisiniz. Bu yol, şimdiden toplumun temel çekimidir. Zorunluluktan öteye, bir gönüllülük olarak bu tutumun içinde olma, artık bizdeki bir yaşam ölçütüdür. Üstelik bu ahım-şahım bir devrimci ölçüt de değildir. Ayrıca ekmek de, özgürlük de ancak bu tür bir yaşamla mümkündür. Aksi halde yerlerde sürünülür. Uşaklık da yapmak isteseniz, bundan daha kötü. Çünkü devrim hesap soruyor.

"... Bizdeki kişi, dünyalar kendisine verilse de, fazla tennezül etmeyen kahraman kişidir. Bizim alanımız; yaşama büyük saygıyı ifade eden ve bu anlamda yaşamı yeniden yakalamanın ocağı olan, sonuçta kendi şahsında bir halka başarı kazandırmayı sağlayan bir alandır..."

Durumları biraz gerçekçi anlayın. Bu, parti için de geçerli. Parti içindeki savaşımı, zaferi mümkün kılacak ölçülerde götürelim. Nerede eksiklik ve saptırma varsa, onu çözme gücüne ulaşalım. Çünkü verilen parti dersi, fazlasıyla bunu sağlıyor. Neden böyle ağırsınız? Neden bu kadar alışkanlıklara, zor devrimcileşen tutumlara sahipsiniz? Bunu kendinize sormalısınız. Çünkü sizin üslup ve tarzınız sonuç almıyor. Bazıları belki parti içinde yaşadıklarını ve hatta savaştıklarını sanabilirler. Fakat bu savaşın, bizim tarafımızdan belli bir yönlendirmesi olmadan sanmıyorum ki, en benim diyen komutan ya da karargah, bir çalışma komitesi bile, kendi başına partiyi yenilesin, partiyi başarıdan başarıya koştursun. Aksine çoğunun ömrü günlerle sınırlıdır, aylarla bile değil. Bu durumda olan sizlersiniz, ben değilim. Biraz bu konuda sağduyulu olalım, ölçü sahibi olalım diyorum. Kendimizi kandırmayalım; namusumuzla, onurumuzla kendimizi yaşatalım. Ayrıca bunun da az-çok başarılı bir yürüyüşle, savaşımla mümkün olduğunu da unutmayalım.

Devrim işi, hayatın en dolu ve en sorumluluk isteyen işidir

Bu tür işler çocuk işi değil. Bu işler yaşamda infilak etmiş olanların sandığı gibi boş işlerden değil; hayatın en dolu ve en sorumluluk isteyen işidir. Şimdiye kadar her şeyi biz bunun için ortaya koyduk. Yaşamların en katlanılmazı, en tahammül edilemezi bunun için esas alındı. Umarım artık sizler de bu temelde yaklaşırsınız. Yalnız bu dış sahada değil, her sahadaki partililer bundan sonra böyle yaklaşmalıdır. Başka türlü ben sorumluluk üstlenemem. Herhalde bir tek kişinin nefesi, bütün yeri-göğü dolduramaz; sınırlıdır. Etkinlik sahası, güç gösterisi belli çerçevededir. Yanlış anlamayın, fakat öyle anlaşılıyor ki, bir önderlik psikozu ortaya çıkmış. Düşman başka türlü, sizler başka türlü anlıyorsunuz. Aslında çoğu büyük yanılgılarla yüklü. Sanıyorum, önderliğe bağlılık büyük oranda kendi zayıflıklarını kapatmanın bir aracı yapılıyor. Bu, çok tehlikeli. Zaten bu yüzden kendimi sürekli gözden geçiriyorum. Ve yanlış anlamaya, uygulamaya tabi tutulmaktan korunmak istiyorum.

Eğer önderlik, büyük zaaflarını örtbas edici gücü olursa, hem halk için, hem parti için böyle olursa o hareket büyük tehlikelerle yüz yüze gelmiş demektir. Elbette önderlik gereklidir. Zaten bu gereklere dayanarak biz bir şeyler yapmak istiyoruz. Fakat kişi kalkıp da bunu yetmezliğinin ya da kendini sahtece güçlü kılmasının, hatta sınıf eğilimlerini bile buna dayandırarak ifade etmenin aracı yapması haline getirirse, bu kabul edilemez. Buna müsaade etmemeliyiz. Önderliğin haddi-hudutu bellidir, yerine getirmesi gereken görevleri bellidir. Bunu sonsuzlaştırmayalım, sembolik olarak bu anlama gelse de pratikte gerçekleşme gücünü doğru kavrayalım.

Bu işi çocuk işi olmaktan ve kendini habire aldatmanın aracı olmakta çıkarmak istiyoruz. Bu temelde ilk defa dostun, düşmanın saygı duyabileceği bir çalışmaya güç yetirmek istiyoruz. Bunu anlamalısınız. Hayat sizin için dalgadan da ibaret olsa, sürekli alay edilen, sürekli beş paralık duruma getirilen kişiler de olsanız artık saygınlıklı bir yol almayı bilmelisiniz. Bu konuda artık kendinizden duyduğunuz utancı veya sahte böbürlenmeyi bırakmalısınız. İşte bu, PKK'de ifadesini bulan, başarıya götüren çizgi devrimciliği çalışmasına doğru yaklaşımıdır. Biz bunu ispatlamak istedik ve ispatlamayı başardık. Üstelik bu, öyle kolay başarılacak iş de değildi.

Şimdi siz sarsıntı bile geçirmiyorsunuz. Ben hala bu kadar tecrübe ve güce rağmen, değerler karşısında oldukça ilgili ve pür-dikkat bir durumdayım. Ya siz? Kendi kendinize doğru-dürüst bir posizyonu bile tutturamıyorsunuz. Bu ayyaşlıktır, tek kelimeyle düşkünlüktür. Hele "asker" ya da "komutan olacağım" diyeceksiniz, ama kılınızı da birçok şey karşısında kıpırdatmayacaksınız! Böyle komutanlık, askerlik mümkün mü? Nasıl yakıştırıyorsunuz kendinize? Diyelim ki aldatıldınız, kötü yetiştirildiniz ya da evde, sokakta -nerede olursa olsun- size söylenmedik şey kalmadı. Bütün bunlar düşmanın bir dayatması. Ama, siz buna rağmen karşı-devrimci bir ayağa kalkışı ifade ediyorsunuz. Eğer bu iradeye bağlıysanız, bütün yaşamınız 180 derece değişmiş demektir. Dolayısıyla "kafam almıyor, yüreğim taşımıyor" diyecek durumda olamazsınız. Bunu ben söylesem belki hakkım olur, ama sizin asla olamaz. Yenisiniz, gençsiniz, öyle fazla yıpranmışlık durumunuz da yok. Neyi başardınız da yıprandınız? Neyi çözdünüz de tıkandınız? Hangi temel soruna el attınız da imkan bulamadınız? Diyelim ki, eskiden bunun bahanesi vardı, peki ya şimdi de var mı? Dolayısıyla, burada kendinize soracağınız çok önemli ve mutlaka cevabı verilmesi gereken sorular var. Başka türlü kimse sizi taşımaz.

"... Beni yanlış anlamayın. Ben kişisel bir meseleyi kutarmak istemiyorum. Ama sizi öyle sırt üstü koyvermek de istemiyorum. Şunu hiçbir zaman unutmayın; her şey düşman tarafından "ya teslim ya ezme" biçiminde halledilmek istenildiği bir dönemde, sizin vereceğiniz tek karşılık, kendi başarınızdır. Sadece ayakta kalmak değil, düşmanı başarısızlığa uğratmaktır. Baş sorunumuz budur. Teslim alınmak istenen PKK gerçeğidir, PKK savaşçılığıdır. Siz bir hiçsiniz ve ezilmekten kurtulamazsınız. Bunu niye anlamıyorsunuz ki! "Biz ölürüz" demek, PKK çizgisine layık değildir; onu da size söyleyeyim. Dışımızda teslim olanlar oluyor, hem de en lanetli biçimde. Ölenler ölüyor; fakat PKK, bunu kendine yakıştırmayan bir harekettir..."

Ben akıllı adamlarla çalışmak, iyi savaşmayı bilenlerle savaşmak zorundayım. Diyelim ki, deliler topluluğundan, düşkünler topluluğundan geldiniz. Kabul ama, ilk sözü aldıktan sonra, ilk emri aldıktan sonra, herhalde bu işe bir son demeniz gerekiyor. Başka türlü adam olunamaz. Bazen adeta kendime saygıyı bile yitirecek duruma geliyorum. Neden? Bir insanı yüceltmek uğruna bu kadar düşkünlüklere sahipleniyorum da ondan. Birçok kişiliğin yemediği, yutmadığı, bulaşmadığı kötü şeyler kalmamıştır. Bununla nereye, nasıl gidilir? Ne nasıl karşılanır? Bütün bunlar bir çözümlemeydi, kişiyi arındırmak içindi. Çünkü başka türlü bize değer biçilmiyor. Bir düşman düşünün, halen senin adınla dalga geçiyor, "vardır-yoktur", "konuşsun-konuşmasın" tartışmasını yapıyor. Üstelik bunlar sizin mensup olduğunuz insanlara yapılıyor.

Şu garip duyguya kendinizi kaptırmış gidiyorsunuz: Çalıştırılmışsınız şimdiye kadar. On saat, onaltı saat çalıştırılmışsınız, karşılığında size küçücük bir ücret verilmiş. Adeta partiden de beklediğiniz bu. "Veriyoruz ama parti de bizi biraz yaşatsın" düşüncesi hakim. Bu, son tahlilde düzen içi bir ücret anlayışıdır, dolayısıyla devrimcilik değildir. Bu küçük-burjuvazinin ücret anlayışıdır ya da köylünün, düzen içi emekçinin anlayışıdır. Aslında çabayı, devrimi başarılı kılacak düzeye çıkarmamanın nedeni budur. Bu anlamda siz bir küçük-burjuvasınız. Yani düzen içi "bu kadar çalışmanın karşılığı, bu kadar yaşanılır" anlayışının çok ağır etkisi altındasınız. Partiden de istediğiniz, beklentiniz budur. "Normal insan böyle çalışır, böyle yaşar" diyorsunuz. Ben de diyorum ki, PKK biçimindeki bir örgütte olağanüstü insan böyle savaşmaz, böyle çalışmaz. Karşılığında da maddi olarak pek fazla alabileceği bir şey yoktur. Ama manevi olarak alacağı çok şey vardır. Bizdeki kişi, dünyalar kendisine verilse de, fazla tennezül etmeyen kahraman kişidir. Bunu anlamalısınız. PKK türü yaşamın bu özelliklerini bileceğiz.

"... Savaşanlarımıza bakıyoruz; kötü pozisyonla ortaya çıkıyorlar, vuruluyorlar. Düşman gelip nefeslerine basıyor, farkında bile değiller. Bu benim savaşçılığım değil. Ben düşmanın nefesini bin kilometre öteden duyarım, tedbirimi alırım. Girmişler sığınağa ya da yolda yürüyorlar, düşman beş metre ilerde gözleri görmüyor. Bu savaşçılığın benimle alakası yoktur. Sizin düşmana yaklaşımınızın, sizin yaşama yaklaşımınızın benim yaklaşımımla alakası yok! Peki o zaman ne diye varsınız bu savaş yerinde? Savaş meydanına niye çıktınız?.."

Bir yürüyüşe geçiyorsanız, doğru yürümek zorundasınız

Bizim alanımız; yaşama büyük saygıyı ifade eden ve bu anlamda yaşamı yeniden yakalamanın ocağı olan, sonuçta kendi şahsında bir halka başarı kazandırmayı sağlayan bir alandır. Buranın anlam ve önemi budur. Buraya ilk adım atmanın, burada son söz söylemenin özü budur. Bizim tempomuz ilk gün nasılsa şimdi de öyledir. Güne anlamlı, yararlı bir işle karşılık vermemiz ilk günde nasılsa, şimdi de öyledir. Dolayısıyla kendisini değiştirmesi gerekenler, böyle anlayarak değiştirebilmeli, yeterli kılmalıdır. Zaman fazlasıyla verilmiştir. Olanaklar hepinize iş yaptıracak kadar zengindir.

Ben, artık nerede olursa olsun işin imkansızlıklarla izah edilemeyeceğini, tam tersine kişinin kendisini doğru yönlendirmesiyle bağlantılı olduğunu, sadece ve sadece kişinin anlayış ve tutumuna yüklenmesi gerektiğini açıklıkla belirtebilirim. Partili olmanın, partiyle yürümenin doğru ifadesi budur. PKK denilen olay, PKK'de savaş denilen olay budur. Birkaç sorumlu arkadaş bunu böyle kavramalıydı. Bu bir günde de anlaşılır. Eğer anlamazsanız bin günde tekrarlanılır ki tam olarak anlaşılana kadar. Başka türlü bizimle yol almak, bizimle yaşamak mümkün değil. Yani bazı değerleri artık yakaladığınıza, temsil ettiğinize kendinizi inandırmalısınız. Başkaları sizi taşımak istemiyor. Karşımızdaki düşman da size yer vermek istemiyor. Ne diyor: "Ya teslim, ya ezilme!" Ferman budur. Doğru anlayın. Ben, her zaman taşıyamam. Benim de üzerimde büyük uluslararası kuvvetler çalışıyor. Tamamen iç gericilikle uğraşayım, iç çözümlemelerle uğraşayım, ama bir kısmınız da bunu biraz anlayabilmeli, mümkünse biraz üzerine düşeni yapabilmeli.

Zoraki sizi yürütmek isteyen yok. Karşınızda, "gelin şöyle savaşın, böyle görev alın" diyen de yok. Fakat talipseniz bu işlere, bu, söylediğimiz çerçevede olmalıdır. Bir şeyler yapmak isteyen, bunu yapmasını da bilmelidir. Yapmayı bilelim derken, bu işin sanat kısmından bahsediyorm. Ölüme yatma kısmından değil, yaşatma kısmından söz ediyorum. Bir görev aldıysanız hiç olmazsa doğru uzanmayı bilmekten,

"... Önderlik çizgisine bağlı olmak, başarı çizgisinde yürümeyi bilmektir. "Varız" diyorsunuz, ben de diyorumki, o zaman bu sözünüz inandırıcı olmalı, beni inandırmalısınız. Benim çalışmalarım sizi inandırıyorsa, sizin çalışmalarınız da beni inandırmalı. Eğer çalışmalarım inandırıcı değilse, bunu kalkın söyleyin. İnandırıcılıktan, güçlü olmaktan, başarılı olmaktan yoksunsa, her türlü eleştiriyi yapın! Bu hakkınızdır. Ama ne bunu yapıyorsunuz, ne de bağlı olmanın gereklerini yerine getiriyorsunuz..."

"... Güncellik, tam bir ordulaşmayı, hem de çok süratli ve çok başarılı bir ordulaşmayı dayatıyor. Fakat irtibatlara, istihbarata, denetime, eğitime, örgütlemeye bakıyorum çok zayıf. Eğitilmiş gücü bile savaştırmaya bakıyorum çok zayıf. Üslendirme çok ağır bir şekilde ihmal ediliyor. Yine kitleye yaklaşım ihmal ediliyor. Bütün bunlar hep kayıplara yol açıyor. Kuşkusuz, yenilmiyoruz ama işi uzatmalı kılmasak, işe tüm ağırlığıyla yüklenmesek, yenilgi kaçınılmazlaşır. Çünkü bu tutumlarla sonuçta yenilginin yaşanacağı çok açık..."

bir yürüyüşe geçiyorsanız, doğru yürümekten bahsediyorum.

Bu haliniz, bana yatalak insanları hatırlatıyor. Ben bu kadar iş yürüttüm, yaptıklarımdan böbürlenmiyorum, ama son anıma kadar çabalarıma toz kondurmadığıma inanıyorum. Peki, nedir bu yaşta bu haliniz? Hiç olmazsa bundan sonra kendinizi, kılı kırk yarıp temizleyin ve doğru bir pozisyonun sahibi haline getirin. Başka türlü ne askerlik, ne örgütçülük yapılır, ne de cephe gerisinde veya cephe ilerisinde çalışılabilir.

Savaşanlarımıza bakıyoruz; kötü pozisyonla ortaya çıkıyorlar, vuruluyorlar. Düşman gelip nefeslerine basıyor, farkında bile değiller. Bu benim savaşçılığım değil. Ben düşmanın nefesini bin kilometre öteden duyarım, tedbirimi alırım. Girmişler sığınağa ya da yolda yürüyorlar, düşman beş metre ilerde gözleri görmüyor. Bu savaşçılığın benimle alakası yoktur. Sizin düşmana yaklaşımınızın, sizin yaşama yaklaşımınızın benim yaklaşımımla alakası yok! Peki o zaman ne diye varsınız bu savaş yerinde? Savaş meydanına niye çıktınız? Evet, bunu kendinize izah edin. Taktiğe, sağduyuya zıt; halkın bile o sağ-duyusuyla yakaladığı, kavradığı birçok şeye zıt bir yaşam PKK'de niye sürdürüldü? Bu tür savaşçılık, bu tür örgütçülük, bu tür sorumluluk niye? Yapmayalım, kendimize gelelim. Garip bir PKK'cilik türü ya da savaşçılık türü ortaya çıkarılmış gidiyor. Dağların doruklarına ulaşmış, halen düşman keklik gibi onları avlıyor. Ölünmez demiyorum, ama herhalde bu aşamaya gelindikten sonra, insan kendisini düşmanına pahalıya patlatabilir.

Çocuksunuz. Bütün bunları böyle yaşarken, yaparken "haydan gelmiş huya gider" diye düşünüyorsunuz. Nasıl doğduğunuzu, nasıl büyüdüğünüzü bile bilmiyorsunuz. Bir savaşımınız varsa çocuk gibi kullanıyorsunuz, onun duyguları ile yaşıyorsunuz. Yaşam sizin için ne anlam ifade eder? Bulduysanız yemi alırsınız, çekersiniz suyu; zehir midir, haram mıdır fazla sormuyorsunuz. Yol doğru mudur, düşünmüyorsunuz. Birisi yürü demiş, siz de yürüyorsunuz. Bunu söyleyen ben değilim. Ben böyle bir önder değilim. Benim nasıl önder olduğum belli. Neye, nasıl önderlik ettiğim bellidir. Bunu kalın kafalarıyla bazıları anlamak zorunda. Benim için tehlike, benim için düşman, benim için imkan ve benim için savaşım olanağı nedir, bellidir. Sıradan savaşçı bile "ben anlamadım, bilmedim" demesin. Küçük bir dersle bunu anlatmak zor değil. Uzaktan dinlemekle bu zor değil. "Sana inanıyoruz ama böyle de yaşarız" demeyin. Hayır! Bana inanıyorsan, beni esas alıyorsan, böyle yaşayamazsın. Saygılı olalım birbirimize. Benim savaşçılığımın bir adı vardır, bu ortada ve çok açıktır. O zaman, niye bizi böyle düşürmeye, yenilgiye götürmeye çalışıyorlar? Ne diye, en berbat tutumlarla özeleştiri tutumuna giriyorlar? Ayıp değil mi? Öl, ama yerinde öl! Yaşa, ama sağlam yaşa! Yalnız savunabileceğin şeylerin olmalıdır. Benim için mi ülke kazanıyorsunuz? Benim için mi kendi özgürlüğünüzü kazanıyorsunuz? Buna benden fazla muhtaç olan sizsiniz.

Bir şeref sözünüz olmalı. Bu da kazanmakla mümkündür. Düşünme diyen kim? Taktik belirleme, taktik yapma diyen kim? Ben şunu her zaman söyledim: Yanlışlık benden bile kaynaklansa tavır sergilemekten çekinmeyin. "Vay komutan söyledi, vay şöyle yönetimden kaynaklandı" demek savunma nedenleri olamaz, savunma gerekçeleri böyle geliştirilemez. Bütün bunlar yanlış, dolayısıyla günün önemini, savaşın yakıcılığını ve halkın da inanmışlığını göz önüne getirerek, böyle bir çalışma gücüne ulaşmalısınız diyorum.

Ben dışarıda nefes nefese 13. yılımı dolduruyorum. Bıkan, sabretmeyen ya da her şeyini ortaya koymayan yok burada. Peki almayan kim, layık olmayan kim? Bu soruyu başkaları kendilerine sormalı. Benim ülkemde, oldukça çekici dağlarımızda, bir imkanı, bir fırsatı değerlendiremeyen kim? En başta insanı değerlendiremeyen kim, silahını değerlendiremeyen kim? Bu sorular yakıcıdır ve çözüm ister. Yapmayın; benim babamın çiftliği burada geliştirilmiyor. Sizin de bir şeref sözünüz olmalı. Bunu sağlamadıktan sonra uyumayı, sakat yürümeyi kendinize haram kılın. Bir söze bağlı olmanın, bir ant içmenin tek anlamı budur. Hele partiye köklü bağlı olmanın, partiyi şahsında temsil etmenin tek yolu budur. Artık böyle bağlı olmalar, böyle söz vermeler başarılmalı diyorum.

Çok sahtece, toplumun kendi kendini aldattığı gibi, "nasılsın" denince, "iyiyim" demeyin. Hiç iyi olmadığı halde iyi olmaya, hiç başarılı olmadığı halde başarılı olmaya dair kendi kendimize söz vererek aldatmayalım. Bu dönemi aşalım diyorum. İyi nedir, başarı nedir, artık bütün yönleriyle görelim.

Yaşam sürat kazanmıştır; ona ulaşmak değil, ona öncülük etmek gerekir

PKK'de yaşam böyle organize ediliyor, PKK'nin savaşta yol almak isteyen güçlerine böyle çıkış yaptırılıyor. Eskiler-yeniler, gidecekler-gelecekler, artık ilk sözünü de, son sözünü de böyle vermekle, gerçekleştirmesi gerekenleri böyle gerçekleştirmekle karşı karşıyalar. Dediğim gibi bin gün de sürse, yine gerçekleştirilecek çıkış böyledir. Bu temelde gerçekleri dillendirmeye çalışıyoruz. Belki eksik, belki fazla fakat tarih de, güncel siyasi gerçeklik de bunu söylettiriyor.

Hiç şüphesiz, özlemlerinize uygun bir yaşama imkan kazandırmak istiyoruz. Yaşam sürat kazanmıştır. Ona ulaşmak demeyeceğim, ona öncülük etmek gerekir. Bu konuda tutarlı olma gereği çok açık. Ben bunun sorumlusuyum. Gerçekten, sorumluluğumu en son nefesimle yerine gitirmek isterim. Beni yanlış anlamayın. Ben kişisel bir meseleyi kutarmak istemiyorum. Ama sizi öyle sırt üstü koyvermek de istemiyorum. Şunu hiçbir zaman unutmayın; her şey düşman tarafından "ya teslim ya ezme" biçiminde halledilmek istenildiği bir dönemde, sizin vereceğiniz tek karşılık, kendi başarınızdır. Sadece ayakta kalmak değil, düşmanı başarısızlığa uğratmaktır. Baş sorunumuz budur. Teslim alınmak istenen PKK gerçeğidir, PKK savaşçılığıdır. Siz bir hiçsiniz ve ezilmekten kurtulamazsınız. Bunu niye anlamıyorsunuz ki! "Biz ölürüz" demek, PKK çizgisine layık değildir; onu da size söyleyeyim. Dışımızda teslim olanlar oluyor, hem de en lanetli biçimde. Ölenler ölüyor; fakat PKK, bunu kendine yakıştırmayan bir hareketttir.

Önderlik çizgisine bağlı olmak, başarı çizgisinde yürümeyi bilmektir. "Varız" diyorsunuz, ben de diyorumki, o zaman bu sözünüz inandırıcı olmalı, beni inandırmalısınız. Benim çalışmalarım sizi inandırıyorsa, sizin çalışmalarınız da beni inandırmalı. Eğer çalışmalarım inandırıcı değilse, bunu kalkın söyleyin. İnandırıcılıktan, güçlü olmaktan, başarılı olmaktan yoksunsa, her türlü eleştiriyi yapın! Bu hakkınızdır. Ama ne bunu yapıyorsunuz, ne de bağlı olmanın gereklerini yerine getiriyorsunuz. Sizinki, mutlak başarıyı şart kılan bir bağlılık olması gerekirken, her türlü yenilgiye açık, her türlü kaybetmeye açık bir bağlılıktır. PKK'de bu bağlılık türü kabul edilmiyor. Benim kurbanlık koyunlara, ölümlere ihtiyacım yok! Benim amansız savaşçılara ihtiyacım var. Ben yaşamımı bunlar için adıyorum. Ben böyle bağlıyım, sizler de böyle bağlı olacaksınız. Bu güç varsa parmak kaldırın, yoksa sıvışın. Ben, bunu biraz hak ettiğime inanıyorum. Savaş için, devrimci savaşımımız için yaşamım, artık kahraman savaşçıları ortaya çıkaracak kadar bir anlama sahiptir diyorum. Ve siz bu anlamla, bu savaşçılığımıza karşılık vermelisiniz.

Biz bunu istiyoruz. Sağdan, soldan nereden yaklaşırsanız yaklaşın, önderlik gerçeğimiz, onun savaş gerçekliği sizden böyle karşılık ister. "Bizim de bir bildiğimiz var, bir yoğurt yiyişimiz var" deyip savsaklamayalım. Sizin yoğurt yiyişiniz eğer iyiyse ben ona uyayım; tarzınız eğer sonuç alıcı ise ben ona inanayım. Benim için inandırıcı olan amacın kendisidir; işi götüren kişi değildir. Başarıya gidiyorsa, her türlü hizmeti reva görürüm kendine. Fakat inandırıcı olmalısınız. Bütün bunlar doğru karşılık istiyor. Umarım bütün parti bünyesindeki adım atmalar, her türlü partileşme, örgütleşme ve savaşma sorunlarına cevabınız artık böyle olur. Bütün bunlar emirden anlayanlar için bir emir, tavsiyelerden anlayanlar için birer tavsiyedir.

Bilemiyorum, anlatımlarımız acaba etkili mi olamıyor? Bu anlatımları ben çok yaptım. Neden tam sonuç alamıyorsunuz? Son derece keyfi yorumlamalara tabi tutuyorsunuz. Ordulaşma üzerine, askerleşme üzerine doğru şeyler kadar, olumlu şeyler de söylendi. Sizin mi kuvvetiniz zayıf, çok mu yıpranmışsınız, yaşınız mı elvermiyor, anlayamıyorum. Çok mu keyfisiniz? Yanılgılarınız çok köklü de, ben mi göremiyorum! Güç imkanı kendinizde yaratamamanız başka bir izaha mı muhtaçtır? Ben mi çok aşırı taleplerde bulunuyorum? Aslında bunları da tartışmaya açtık, fakat geliştiremediniz. İyi niyetli olmak yetmiyor. İşin küçük bir yerinden tutmak da yetmiyor. Her gün olup bitenler göz önüne getirildiğinde, sizden, gerekçesi ve nedeni ne olursa olsun, bir kenarından alıp sürüklemeyi istiyor. Bunun başka türlü olacağı yok. Bize bağlılığınızda ve gerçeklere yaklaşımınızda inisiyatif yoksunluğundan tutalım, nerede nasıl sürüklemeye kadar belirsizlikler var.

Güncellik, tam bir ordulaşmayı, hem de çok süratli ve çok başarılı bir ordulaşmayı dayatıyor. Fakat irtibatlara, istihbarata, denetime, eğitime, örgütlemeye bakıyorum çok zayıf. Eğitilmiş gücü bile savaştırmaya bakıyorum çok zayıf. Üslendirme çok ağır bir şekilde ihmal ediliyor. Yine kitleye yaklaşım ihmal ediliyor. Bütün bunlar hep kayıplara yol açıyor. Kuşkusuz, yenilmiyoruz ama işi uzatmalı kılmasak, işe tüm ağırlığıyla yüklenmesek, yenilgi kaçınılmazlaşır. Çünkü bu tutumlarla sonuçta yenilginin yaşanacağı çok açık.

Savaş, komuta gücü, önderlik gücü istiyor. Sanıyorum en kötü yanılgılardan birisi, baştan beri bu işi bütün ağırlığıyla benim yüklenmem oldu. Bu konuda bize yönelik olarak oportünistçe yaklaşımlar hayli etkili oldu. Alanlara, ilişkilere ve görevlere hep sağcı yaklaşıldı. Sonuçta bu, kötü bir yanılgıyı da beraberinde getirdi. Yani benim bir yönetim, idare etme durumum var. Buna yanılgılı yaklaşılınca, bu çok köklü yanlışlıklara yol açıyor. Emredici pozisyon fazla kavranılmamıştır. Yürütme pozisyonuna fazla dikkat edilmiyor. İnisiyatif denilen olay, aslında ya intiharvari, ya da sağcılık biçiminde kendisini sergiliyor. Bunu aşmalıyız.

Savaşta ikircikliklik ve ertelemecilik ölüm demektir

Şimdi bizim için baş sorun, ülke topraklarında, fethedici alanlarında çalışmayı hakkıyla sergileyememektir. Dağları mı azdır, ilişkileri mi azdır? Yıllardır herkes yaşamıyor mu? Yaşadılar da her noktayı, düşman gelip de işgal-istila mı etti? Hayır! Yıllardır en ücra dağlarda ve düşmanın uzanamayacağı yerlerde yaşanıyor. Hatta halkla en yakın bağ içinde korunulabiliyor. O zaman eğitmeyen, işleri geliştirmeyen kim? Bunu biz görmemezlikten gelemeyiz ki!

"... Saflara hızlı bir kayışın olduğu bu dönemde, bunların belirsizliklerle dolu olması büyük bir felakettir. Birçok kayıbın esas nedeni budur ve artık biz bu kayıplardan esef duyuyoruz. Bunlar savaş kayıpları değil, savaşmama kayıplarıdır. Kabul edilemez ve sorumlusunu da yargılamaya götürür. İhmalkarlıklar yargılamayla sonuçlanır. Artık bunu kavramak zorundayız..."

İşler içerde hem çok gelişebilir, hem de genişleyebilir. Zaten sorunumuz da burada. Biz ülke içindeki

"... Bazı arkadaşlar önemli sorumluluklara kendilerini layık görmeli, layık hale getirmelidirler. Bu işler böyle! Ben şimdiye kadar bu denli sorumlulukları sizlere hatırlatmadım ama, bu benim duyarsızlığımdan veya sorumsuzluğumdan değil, sizlerin daha anlayışlı olabileceği beklentisi içinde olmamdandır..."

birçok alanı kullanamıyoruz. En tehlikeli yaklaşımlar ülke içi alana ilişkin gösterildi. Yetmezlik ve yanılgı burada. Bana dayanmakla, bana yüklenmekle bu iş yürümez. Halen herkes en iyi kadroyu benden istiyor. Bu bir yanılgıdır ve önlenmesi gerekiyor. Sanıyorum, bu sağa yatmayı da getirdi. Sonuçta her şeyi buradan bekleme tutumunu ortaya çıkardı. Hep "en iyisi oradan gelir, en iyi başarılar oradan sağlanır, orası öyle kaldıkça belimiz yere gelmez" gibi anlayışlar içine düşüldü. Veya çoğu da fark etmeden bu durumu yaşıyor.

Savaşın bu biçimde dışa dayanması, nereden bakılırsa bakılsın sakıncalıdır. Bunu aşabilmeliyiz. Ülkede imkanlar daha fazladır. Burası imkan itibarıyla dardır. Bir de iyi ordulaşmak isteyenler, herhalde bu orduyu dışardan kuracak değiller. Bu, ancak savaş içinde ve günlük görevlere bağlılık temelinde en iyi bir biçimde oluşur. Bu güç gösterilmelidir. Ülkeye yöneliş, ülkeye giriş böyle bir ordulaşmayı garantiye almalıdır.

Savaşa karşı muazzam bir tutuculuk var. Savaşı, savaş olarak kavrama, adımlar da savaş adımları olarak atmak da tutuculukla karşılanıyor. Halen biz garip bir savaşçılığı yaşıyoruz. Aslında yürek, cesaret, fedakarlık var, ama savaşın kendisi yok. Örneğin, bir gerilla için birçok olanak var. Üs, mevzi tutulmuş; sayı, nitelik tamam, ama yine de savaşın kendisi yok. Somutlaşması yok. Bir çelişki yaşanıyor. PKK'nin fedakarlık düzeyi, cesaret düzeyi, hazırlık düzeyi, imkan düzeyi felaket savaştırır. Fakat savaşı yürütmesi gerekenler bunu bizzat engelliyorlar. Hem de iyi niyet ve hatta taktik adına yapıyorlar!

Şimdi savaş komutanlığı delidolu bir üslubu gerektirir. Komutan sürekli hamlecidir, ataktır. Ancak bu yoktur, hesaplar ikircikli ve ertelemecidir. Bu da savaşta ölüm demektir. İnisiyatif yok, ferdicilik var; ferdiciliğin olduğu yerde ise, bol bol ucuz laf var. Bu, savaşla alay etmek demektir. Birbirinize fazla takılıyorsunuz. Birbirinizi güçlendirme değil, daha çok tıkatma gibi bir yöntem seçiyorsunuz. İnsanla ne yapılır, insanlarla işler nasıl ilerletilir? Nasıl engel olunur yöntemi seçiliyor. Şimdi her sorumlu arkadaş diğer arkadaşın gözünde büyük bir engel olarak görünüyor. Halbuki o büyük bir engel değil, büyük bir yardımcıdır. Ama yaşatılmak istenen, birisinin diğerine göz dikmesi ve onu engel olarak görmesidir. Bu konuda gelen raporlar var. Birbirine dayanması gerekenler, güç vermesi gerekenler engel pozisyonunda buluyorlar birbirlerini.

Açık ki, savaş bu anlayışla gelişmez. Kızgınlaşan ortamın, artan olanağına her düzeyde değerlendirilmesi kadar, tıkanmanın nedenlerini, savaşı bir türlü rayına oturtmamanın önündeki anlayış ve tutumları görmek çok önemlidir. Bu yaklaşım bütün olumluluğuyla sizde gelişip ifade bulmadı. Bir tarafta bu işi ilerletme iddiasında olarak görev alacaksınız, ama diğer taraftan da yöntem ve iradenizin neye kadir olup-olmadığını bilmeyecek kadar belirsizliklerle dolusunuz. En önemlisi de, imkan ve fırsatları devrimci yaratıcılıkla ele almaktan uzaksınız. Takılacak mısınız birbirinize, kolektivizm gelişecek mi sizde? Bir kişinin iradesi ilerletebilir mi bunu, bu irade gösterilecek mi veya bireysel irade daha fazla iş yapabilir mı? Buna ihtiyaç var mı, yoksa kolektivizmle mi daha fazla iş yapılır? Bu sağlanmış mıdır? İşte bütün bunlar belirsizliklerle doludur. Ve burada sizin yaklaşımlardaki yetersizlikleriniz ortaya çıkmaktadır.

Hatalı kayıpları kabul etmiyoruz, bundan esef duyuyoruz

Saflara hızlı bir kayışın olduğu bu dönemde, bunların belirsizliklerle dolu olması büyük bir felakettir. Birçok kayıbın esas nedeni budur ve artık biz bu kayıplardan esef duyuyoruz. Bunlar savaş kayıpları değil, savaşmama kayıplarıdır. Kabul edilemez ve sorumlusunu da yargılamaya götürür. İhmalkarlıklar yargılamayla sonuçlanır. Artık bunu kavramak zorundayız.

Ağır ihmalkarlıklardan dolayı çok kayıplar veriliyor. Tabii son kayıplarımızın %90'ı kaza sonucu verdiğimiz kayıplardır. Evet, bayağı kaza? İşte bunlar adamı suçlu duruma götürür. Yani şimdi kendi kendimize mahkeme mi kuralım? Neden bütün bunlardan ders çıkarmıyor, neden tedbirini almıyor ve o kadar kayıp veriyorsun? Ne biçim komutansın demezler mi adama? Basit hatalarla onlarca kişiyi kayıp vermeyi ben kabul edemem. Bu suçlar adamı kurşuna dizdirir. Evet, sorumluluğu ne sanıyorsunuz? Onlarca can gidiyor; bir canın gitmesi ne anlama gelir, siz bilemezsiniz! Ben eskiden de çok ağır kelimeler kullandım bunlar için. Niye yapıyorsun bunları, niye uğraşıyorsun, ne derdin var senin?

"... Savaş gerçeklerimize, örgüt gerçeklerimize doğru yaklaşalım! Gidenler candır, gidenler muazzam çabaların ortaya çıkardığı ürünlerin hiç yoktan elden gitmesidir. Buna fırsat vermemek, doğru katılım, doğru kararlaştırmak ve doğru yürümekle mümkündür. Dürüstlüğünüze bir şey demiyorum ama bunun gereklerini de ancak böyle bir savaşla; zorlu savaşta yönetim gücü, örgüt gücü, örgütlerde yönetim gücü olmakla mümkündür..."

Var, böyle anlaşılmaz durumlar. Ordu içinde bunlar olmaz. Ordu içinde böyle ihmalkarlıkları değme kontralar bile yapmaz. Biliyorsunuz, saflarımızda öylesine acayip tipler ortaya çıkıyor ki, insanın tüyleri diken diken oluyor. Düşman bu tür savaşa, bu tür yaklaşıma umut bağlamıştır. Adına ne denilirse denilsin, ister hasta, isterse deli denilsin bu pratikler kesinlikle kabul görülemez. Peki akıllılar nerede? Dedim ya, düşman dağda keklik gibi avlıyor. Kan kusturamaz mıydı düşmana? Eğer düşmana yüklenilse, imkansızdır onun dağda durması. Yani her dağın altı biraz kullanılsa, düşman bir an bile barınamaz.

Bizimkilerin geçen yıllarda yaptıklarının altını eşelediğimizde hala kokusu çıkıyor. Var mıdır, yok mudur belli değildir. Aylardır savaşa hiç yaklaşılmamış. Peki sen ne arıyorsun orada? Bunun artık eleştiri ve özeleştiriyle alakası yok. Ağalık yapmak istiyorsan, git başka yerde yap! Küçük-burjuva özlemlerini konuşturmak istiyorsan, git başka yerde konuştur! Nedir bu senin yaşadığın? Savaşmak istiyorsan doğru-dürüst savaş! Burada söylenmesi gereken iki laftır; birisi çıkıp da bu iki lafı söyleyemiyor. Daha sonra eleştiri ve özeleştiriyle geçiştirilmeye çalışılıyor. Halbuki hemen tavır konulmalı, gerekirse özeleştiriye, gerekirse uygulamaya tabi tutulur. Ayıptır, insan kendisini bu kadar basitliğe düşürür mü? Göz ucuyla görülecek yanlışlıklar, düzeltilecek hususlar var. Bunları görmek deha olmayı gerektirmez ki!

Bunlar basit müdahaleler, günlük basit uygulamalardır. Peki ben nasıl besleyeceğim dağdaki bu kadar adamı? Evet, savaşmadan biz savaşı nasıl ilerleteceğiz? Eğitmişsin hepsini aylarca-yıllarca, o gidiyor orada sağda-solda aldığı yetkiyle lafazanlık yapıyor. Onunla geçinmeye çalışıyor. Biz burada böyle mi geçiniyoruz? Biz imkan ve fırsatları burada böyle mi kullanıyoruz? Bize gözükara bakmakla, bizi aldatacaklarını mı, bizi korkutacaklarını mı sanıyorlar? Bu mümkün müdür? Sen söz verdin, şeref sözü verdin, kendine saygın olmayacak mı?

Devrimci savaş, birbirimizi idare etmeye fırsat vermiyor

Dediğim gibi yargılayalım mı? Üslubu-adabı ille de elden kaçıralım mı? Zaten düşman da bunu bekliyor. İlkelerimizi istismar mı edelim? Edep var bunun içinde, akıl-ruh var, düzen var. Önderlik pozisyonu böyledir. Kendinizi yakmayın, sahte önderlikler dayatmayın! Sizin gücünüz yok, olsa da pozisyonunuz bu değil. Pozisyonunuzun ne anlama geldiğini hiç olmazsa bilin. Dedim ya, bu konuda bir siyasi terbiye, bir askeri terbiye almış olmalısınız. Yıllardır doğru-dürüst bir terbiyeyi almamışsanız, kimse sizi dikkate almaz. Kendinize bu anlamda yönelmelisiniz. Sonradan kendi kendinize duyacağınız pişmanlık fayda vermez. Doğru kararlaşın, yaşamınıza saygılı olun. Yani düşmanın bu kadar acımasız darbeleri altında geçirilen bu yaşama büyük saygı duymalısınız. Birbirinizin yaşamına büyük değer biçin. Gerillasınız, birbirinizi geliştirin. Bilemiyorum, başka sizinle nasıl tartışmalı! Bir ağır üsluptur, bir yetmez üsluptur kendinize taktırmışsınız. Bunlar karşısında zorlanmam halinde, onlar beni bırakmasa da, ben onları bırakırım. Ben düşmana karşı kaçan adam değilim ama, sizin karşınızda zaman zaman kaçmayı düşünüyorum. Çünkü insanların çekici olmadığı, birbirilerine hangi bağlarla bağlı olduklarını bilmedikleri müddetçe birbirilerinden kaçmak zorunda kalıyorlar.

Birbirini idare etmek kötü bir yönetim biçimidir. Yaşadığımız devrimci savaş, birbirimizi idare etmeye fırsat vermiyor. Basit bir idareci anlayış çok kötüdür. Ama orta yerde de hakim olan budur. En ucuzundan birbirimizi idare etmeye çalışıyoruz. Rezil bir şeydir bu. Neden bundan vazgeçmiyoruz? Bunlar, çok zorunlu görevlerle birbirilerine muhtaç olduklarını düşünmüyorlar. Daha da fazlası, baştan savma bir yaklaşımın olduğudur. Biz böyle değiliz. Bizde bu bağlar, bu ilişkiler böyle oluşmuyor. Kaldı ki, böyle basit şekilde de gelişmemesi gerekir. Sizler de yarın, öbürgün gidecek ve bu durumlarla karşılaşacaksınız. Bu durumu kabul ettiğinizde, kendinizle çelişmiş olacaksınız. Kaldı ki bu sizlerden kaynaklanmayabilir ama, başkalarına ortak olmak da, seyirci kalmak da aynı derecede suçtur, suça ortak olmaktır. Görevler sizi sorumlu kılar. Neden anlamayacak, neden sorumluluk düzeyinizi böyle değerlendirmeyeceksiniz? Bütün bunlar için de insan kendisini biraz tanır. Rolünün anlam ve önemini çok iyi biçer ve yürür. Ben ne diyeyim daha başka? Kendi kendimizi aldatmayalım!

Sizin devrime bir şeref sözünüz vardı; bu sözün ne anlama geldiğini biraz bilin. Bırakın bu küçük hesapları, aldatmayı, sahte şeyleri! Devrimi içeren sözünüz neydi? Ona biraz hakkını verelim. Büyük ve sizi çok sıkacak bir talep değildir bu. Lafta da olsa, bağlı kalmaya ant içtiniz, bu sizin temel sözünüzdür. Böyle yaklaşırsanız, gittiğiniz her yerde işler yürür. Hem de bu kadar saygıdan, bu kadar yıldan, bu kadar hazırlıktan sonra işler daha fazla yürür. Artık yürümeyi doğru kılmaktan başka hiçbirimizin başka bir çaresi yok. Yoksa başka türlü yaşayamayız.

Bazı arkadaşlar önemli sorumluluklara kendilerini layık görmeli, layık hale getirmelidirler. Bu işler böyle! Ben şimdiye kadar bu denli sorumlulukları sizlere hatırlatmadım ama, bu benim duyarsızlığımdan veya sorumsuzluğumdan değil, sizlerin daha anlayışlı olabileceği beklentisi içinde olmamdandır.

Çağlayan bir kişilik sökün etmeli sizde

Siz bu genç yaşınızla bu işlere biraz daha canalıcı yerinden yaklaşmayı bilin! Ben size acıyorum! Bunu da söyleyeyim. Ben kendimden çok size acıyorum. Siz bu halinizle kendinize saygınlığı zor becerirsiniz. Girdiğiniz sahte yaşamı da zor aşarsınız. Gerisi benim dediklerimde gizlidir. Bizi ölüm de kurtaramaz. Bizi ancak başarıyı esas alan, doğru çalışma tarzı, doğru vuruş tarzı kurtarır. Şimdiye kadar biraz çocuktuk, amatörlük, sağ-sol hastalıkları vardı; ama bundan sonra hiç olmazsa sağlam yürüyüşümüzü tutturalım.

Günler boş geçmemeli, günler sıradanlıklarla geçmemeli, kesinlikle geçmiş alışkanlıklarınızda inat edip, onları bir tıkanma nedenleri olarak görmemelisiniz. Yaklaşımları verimli ve gerçekçi kılma, sizi daha fazla başarılı sonuca götürür. Bundan aşağısı da hayatınızı adadığınız bir devrimcileşme fırsatının elden gitmesine neden olur. Buna fırsat tanımayın diyorum. Yorumlar çok değişik; eski yaşam tarzı, eski alışkanlıklar bazen düşman kadar engelleyici oluyor. Bunlar aşılmalı! Savaşan bir kişilik, hem de çağlayan gibi bir kişilik sökün etmeli sizde. Gittiğiniz her yeri yürütebilen bir kişilik, savaştırabilen bir kişilik gerçekleşebilmelidir. Kısacası, başarı size bağlı. Verilenler bütün bunları sağlamaya yeterlidir. Almasını bilirseniz, böyle savaşçılar olabilirsiniz. Halkın da böylesi savaşçılara şiddetle ihtiyacı vardır. Parti ancak, savaşçıların eliyle öncülük rolünü oynayabilir. Başka türlü mümkün görmüyorum. Başka hesaplar, başka tutumlar on yıl da devam etse, daha kötü başarısızlığa götürür ki, o da bir insanın kendisine yapabileceği en büyük saygısızlıktır. Bunlara hiçbirimizin hakkı ve ihtiyacı da yoktur.

Savaş gerçeklerimize, örgüt gerçeklerimize doğru yaklaşalım! Gidenler candır, gidenler muazzam çabaların ortaya çıkardığı ürünlerin hiç yoktan elden gitmesidir. Buna fırsat vermemek, doğru katılım, doğru kararlaştırmak ve doğru yürümekle mümkündür. Dürüstlüğünüze bir şey demiyorum ama bunun gereklerini de ancak böyle bir savaşla; zorlu savaşta yönetim gücü, örgüt gücü, örgütlerde yönetim gücü olmakla mümkündür. Dürüstlük ve var olma bu çerçevede anlam ifade edebilir. Çok tekrarladık ve tekrar vurguluyorum, gerekirse bin defa daha vurgularım: Biz savaşı böyle örgütlemedikçe, böyle karşılamadıkça tüm gücümüzü sarf edip buna göre şekillenmedikçe olmaz. Alışkanlık, tutuculuk değil, mücadele ne istiyorsa onu kendimizde yaratmadıkça bu işte mahvolmaktan kurtulamayız. İyi yapalım; yoksa ya başkalarının, ya da kendi eğilimimizin yetersizliği yüzünden, sonumuzu getirmekten kurtulamayız. Bu da herhalde içine girilecek en kötü hazin sonuçtur. Bunu kendinize, yoldaşlarınıza ve halkımıza layık görmeyelim! İmkan eldeyken, fırsat-tedbir eldeyken sonuna kadar bunu gösterelim! Yaşama saygı, kendinize saygı ve partimize bağlılık budur. Eğer bize de sıradan bir bağlılık varsa, ancak böyle kavranılıp uygulanırsa, bizim için anlam ifade eder.

Ben, tekrar bütün bu olup bitenlere rağmen, kayıplarımıza rağmen, işlerimizin üzerine doğru bir tarzda yürüme kararlılığımızın kesin olduğu, dıştan bize dayatılan her türlü özel savaş yöntemleri kadar, içten de her türlü yetmez tutum ve alışkanlıklara karşı kararlı, sonuç alıcı olacağımızı belirtirim.

Bu temelde sizlerin de hiç olmazsa yalnız kendinizin değil, bütün partinin içinde olup bitenlerden en iyi dersleri çıkararak, doğru savaşmaya, doğru örgütlenmeye, üst düzeyde bir sorumlulukla yaklaşım gücü göstermenizi istiyorum. Mutlaka bundan sonraki yürüyüşü bu temelde başarılı kılmanız gerekiyor. Bunu, hem yoldaşça bir dilek olarak –artık emir komuta biçiminde yürümemiz gerektiği bir aşamayı da göz önüne getirerek–, hem de emredici bir tarzda belirtiyoruz. Her zaman söylendiği gibi, ancak bu tür yürüyüşlerin kazanma şansı vardır. Bizim kazanmaktan başka ufak bir mola şansımızın bile bulunmadığını, yoğun savaşmaktan başka bir çaremizin olmadığını tekrar vurgulamak isterim. Yaşam başka türlü kazanılmıyor. Tarih, uluslararası gerçeklik, özgürcedilediğimiz gibi bize henüz fırsat ve imkan açmamıştır. Bu iş daha çok bizim söylediğimiz gibi, ancak savaşılarak kazanılacak bir olgudur. Görüyorum ki, sözde buna talip oluyorsunuz. O halde neye nasıl talip olduğumuzu, biraz daha derinden, oldukça yanılgılardan kurtulmuş olarak kavramalı ve en tutucu alışkanlıklarınızı bile gerekirse yıkarak buna yaklaşım gücü göstermeli, yeniden yaratma gücü ortaya konulmalı ve bu temelde kazanmaktan başka bir şansı kendinize tanımamalısınız...

11 Mayıs 1992

Sahte seçim yöntemiyle, Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük tutkusu engellenemez

17 Mayıs 1992 tarihinde Güney Kürdistan'da parlamento seçimleri yapıldı. En ufak insani hak ve özgürlüğün olmadığı, kimliği ve gerçeği reddedilen bir ülkede yapılan seçimler neyi ifade eder ve halk kitlelerine ne kazandırır? Seçimler hangi koşullarda gündemleşti ve neye dayanılarak hayata geçirildi?

1991 yılında, emperyalizmin "Yeni Dünya Düzeni" adıyla geliştirdiği yayılmacılığa, Saddam rejiminin Kuveyt'i işgaliyle bu politikaya karşılık vermesi sonucu başlayan gerginlik, bilindiği gibi bir savaşla noktalanmıştı. Saddam'ı etkisizleştirmeyi hedefleyen ABD, hemen hemen çoğu emperyalist ülkelerin desteğini alarak, Avrupa Parlamentosu ve Birleşmiş Milletler'de çıkardığı kararlarla fiili müdahaleye yönelmişti. Savaşta Saddam güçlerinin aldığı darbeler, iç muhalefetin ayaklanması için tam bir zemin yaratmış, iç muhalefete erkenden el atan emperyalist güçler, çıkarları doğrultusunda bir iç ayaklanma sürecini de başlatmışlardı.

Güney Kürdistan parçasında da, biraz daha durumlar farklılıklar arzetse de, yaşananlar bundan farklı olmamıştır. Zaten daha önceden de Güney Kürdistan parçası üzerinde, Saddam rejiminin tam bir egemenliğinden bahsedilemez. Körfez savaşıyla yaşanan otorite boşluğu, emperyalist güçlerin tüm kuvvetleriyle Saddam'a yönelmesi, bu parçadaki halkımızın ayaklanması için tam bir fırsat yaratmıştır. Pratik-güncel sahada yaşanan gerçekler böyle olsa da, genel bir ayaklanmayla ulusal hak ve özgürlüğün ele geçirilmesi, buna göre örgütlenme ve savaşma temelinde hem objektif ve hem de subjektif zemin elverişli değildi. Dolayısıyla patlayan halk hareketi örgütsüz, öncülükten yoksun ve kendiliğinden gelişmişti. Körfez savaşının emperyalist çıkarlar temelinde sonuçlanmasıyla, silahlı kuvvetlerini önemli oranda gelişen halk ayaklanmaları üzerine süren Saddam rejimi, tam bir katliam geliştirerek, ayaklanmaları kanla bastırmış ve bilinen o büyük göç trajedisi yaşanmıştı.

Göç trajedisi ardından, emperyalist güçlerin Güney Kürdistan'a müdahalesi oldu. Saddam güçleri 36. paralelin güneyine çekildiler ve 36. paralelin kuzeyi ise ABD emperyalizminin koruması altına alındı. Yaklaşık bir yıl geçmesine rağmen, ne emperyalist güçler ve ne de Kürdistani Cephe alan üzerinde otorite kurmayı başarabildi. Bu koşullarda yeni örgütlenme ve mücadele yöntemiyle, doğru temellerde halkın çıkarlarına cevap veren bir oluşuma gidildiyse de; mevcut koşullar, bu oluşumun her alanda söz sahibi olabilmesi ve tam bir otorite sağlayabilmesi açısından olanaklı değildi. Bu dönemde Kürdistani Cephe'nin Sadam rejimi ile otonomi görüşmeleri başladı ve bu görüşmeler uzun bir süre devam etti. Ancak, görüşmeler de herhangi bir sonuca varılmadan tıkandı.

Aynı süreçlerde Kürdistani Cephenin, Türkiye ile ilişkileri daha da belirginleşerek tüm yönleriyle su yüzüne çıktı ve bu ilişkiler ulusal kurtuluş savaşımızın imhası temelinde çok kötü bir tarzda şekillendirildi. Barzani ve Talabani'nin Türkiye ziyaretleri sıklaştı; TC Cumhurbaşkanlığından Genelkurmaylığına kadar, sömürgeci devletin üst düzey yetkilileri bunların onuruna özel resepsiyonlar verdi. Milli İstihbarat Teşkilatı Başkanı ve yetkilileriyle, generallerle gizli görüşmeler yapıldı, kararlar çıkarıldı ve uygulandı. Hatta ulusal bağımsızlık savaşımımızın ve partimizin lideri Abdullah ÖCALAN yoldaşın imhasına yönelik kararlar alındı, plan ve projeler geliştirildi. Geliştirilen bu kirli ilişkiler ve ziyaretlerin hemen akabinde, Güney Kürdistan'daki gerilla kamplarımıza yönelik hava ve kara saldırıları başlatıldı. İçte ise, partimizin desteklediği, ulusal kurtuluş siyasetini izleyen Partiya Azadiya Kürdistan güçlerine yönelik tutuklamalar ve komplolar hayata geçirilmeye başlandı.

Kürdistani Cephe'de bir araya gelen güçler veya partiler, mevcut ortamdan yararlanarak öz güce dayalı bir politik hat izleyip ulusal bağımsızlığa, ulusun bütün çıkarları için bir ordulaşmaya ve sağlam bir örgütlenmeye, hatta giderek devletleşmeye doğru bir adım atabilirler mi? Veya en azından böyle bir sürecin başlatılmasına önayak olabilirler mi? Kürdistani Cephe'nin, emperyalizm ve faşist Türk devleti ile girdiği ilişkiler ve Kürt halkı üzerinde şekillendirdikleri kirli pazarlıklar göz önüne getirildiğinde, bu mümkün değildir. Yine buna sınıfsal konumları, izledikleri politik çizgi ve aşiretçi feodal gelenekleri olanak tanımıyor. Kürdistani Cephe içerisinde yer alan güçlerin tümü öz güce dayanmayı da esas almıyor. Bu güçlerin biraz parlaması ve bu denli gündemleştirilmesi, Saddam rejiminin durumuna karşı, emperyalist güçlerin çıkarları doğrultusunda bir emniyet subabı olarak kullanılmaları ve ulusal bağımsızlık savaşımımıza karşı bir güç olarak dikilmek istenmeleridir. Bunlar, ABD'nin "Yeni Dünya Düzeni" politikasının Kürdistan kolu olmayı, kendi yaşam ve varlıklarının da temel dayanağı olarak ele almaktalar. Dolayısıyla ABD, İngiltere, Almanya, Fransa gibi emperyalist ülkelere ve Türkiye'ye yaptıkları geziler, bu temele dayanarak ve emperyalist çıkarlar esas alınarak gerçekleştirilmektedir. Seçimler de bu politikanın bir sonucu olarak gündemleşti ve hayata geçirildi. Zaten bu güçler, halkın ulusal ve toplumsal çıkarlarını esas almadıklarını basına verdikleri demeçlerle de açıkça ilan etmektedirler.

Seçim sonrası bir gazetecinin; *"Ulusal Konsey'in görevleri ne olacak? Bu kurumun oluşturulması, bağımsız bir Kürt devleti yolunda atılmış bir adım olarak görebilir miyiz?"* sorusuna Barzani'nin verdiği cevap çok açık ve net bir şekilde konumlarını ve neyi hedeflediklerini ortaya koymaya yetiyor: *"Biz bağımsız bir Kürt devleti kurmaya çalışmıyoruz. Amacımız var olan sınırlar içerisinde bölgesel bir özerklik elde etmektir. Ulusal Konsey'in görevi, dış politika, vergilendirme ve ordu dışında kalan alanlarda yönetimi gerçekleştirmektir. Bu üç alan yine Bağdat hükümetinin elinde olacaktır."* Hatta Barzani; *"Demokrasi için büyük bir adım attık"* diyecek kadar ileri gidiyor; hem sözleriyle ve hem de pratik yaşamdaki gerçekliklerle çelişkiye düşüyor. En temel insani hak ve özgürlüğün olmadığı, halkın iradesinin konuşturulmadığı, Çekiç Güç'ün silahlı gölgesi altında ve yine hem Saddam'a ve hem de emperyalizme bağımlılık ilişkileri içinde demokrasi mi olur? Bu demokrasi, olsa olsa Saddam için bir demokrasi, emperyalizm ve bir avuç işbirlikçi için demokrasi olur ki, buna da demokrasi denilmediği çok açıktır.

Bir kere ABD emperyalizmi şunu açıkça ilan ediyor ve senato kararlarında bunlar belgelidir: *"Biz Irak'ın bölünmesine İkincisi, bir Kürdistan'ı istemiyoruz."* Ve aynı yetkili ağızların verdiği demeçlerde, seçimler sonucunda ortaya çıkacak tablo özerkliğin ötesine geçerse, bunu durdurmak için ne yapacağız deyip, alınması gereken tedbirler üzerinde düşündüklerini ortaya koyuyorlar. Aslında ABD' nin, Güney Kürdistanlı işbirlikçi güçleri çıkarları doğrultusunda bir paravan olarak kullandığı bu açıklamalarda da net bir biçimde anlaşılmaktadır. Yapılan seçimlerin niteliğini, amaçlananları ve seçim sonrası yaşanacak muhtemel durumları da bu çerçevede ele almak ve değerlendirmek gerekir.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş, Güney Kürdistan'da yapılan seçimlere ilişkin sorulan sorulara yönelik görüşlerini belirtirken, şu temel gerçeklere önemle parmak basıyor: *"...Kendi kaderini tayin edemeyen bir halkın gerçeğinde seçimlerin fazla bir anlamı yoktur. Bir defa bu saçmalığı ve sahtekarlığı iyi görmek gerekir. Güney Kürdistan'daki bu seçim, Kürt halkının kendi kaderini tayin ettiği koşullarda değil, emperyalist-sömürgeci devletle bağları olan bazı güçlerin, kendilerini masum gösterme, dağılan kitle temelini ayakta tutma manevrasından ibaret olan bir gelişmedir. Demokrasiyle ilgisi yoktur.*

Çok iyi biliyoruz; 1975'de yirmidört saat içinde yüz bin kişilik orduyu dağıttılar. 1988'de ve 91'de de öyle oldu. Durum bu kadar açıkken Amerika'nın, Avrupa'nın nesine güveniyorlar? Amerika'ya, Avrupa'ya güvenmenin sonucu hep katliam olmadı mı? Yarın yine bunun olmayacağını kim söyleyebilir? Bunun güvencesi var mı? Yok!

Dolayısıyla yapılan seçimler bir sahtekarlıktan ibarettir. Gerçek güvence halkın kendi öz savunmasındadır. Bunun için öz örgütlenmesini sağlama almalıdır. İşbirlikçilerin bunun yerine diplomatik manevralarla temel görevlerden kaçması tam bir uşaklık politikasıdır."

Ülkemizi emperyalizme ve sömürgeciliğe peşkeş çeken, tamamen Çekiç Güç'ün şemsiyesi altında ayakta tutunmaya çalışan, ABD ve TC politikasının Kürdistan'daki dayanağı biçiminde rol üstlenen Kürt işbirlikçilerinin konumu ve seçime hangi amaçla yöneldikleri böyleyken, bu parçadaki halkımızın talebi ve özlemi nedir? Bir kere yıllardır yaşanan acı gerçekler ve son yirmi-otuz yılda da arka arkaya alınan yenilgilerle halk önemli oranda sindirilmiş, bağımsızlık ve özgürlüğe olan inanç ve güveni büyük oranda sarsılmıştır. Bunun esas sorumlusu hiç kuşkusuz ilkel milliyetçi ve işbirlikçi küçük-burjuva önderliktir. Kürdistan'daki ilkel milliyetçilik, aşiretçi feodal yapı ve küçük-burjuva önderlikli işbirlikçi güçler, tarihimizde sık sık böylesine uğursuz bir rol oynamışlardır. Ve rollerini ifa etmek için, halkın üzerinde oynayarak, halkın temel talep ve özlemlerini çok kötü bir biçimde kullanmışlar ve kullanmaya devam etmekteler. En son 1988 yılında kimyasal gaz kullanan Saddam rejiminin yaşattığı katliam ve 1991 yılındaki ayaklanmanın trajedik bir göç ve katliamla sonuçlanması, halkta bir korku ve umutsuzluğu geliştirmiştir. Bunu çok kötü kullanmaya çalışan Kürdistani Cephe, halkı, kendi işbirlikçi, ihanetçi konumuna ortak edebilmek için, bu kez de Çekiç Güç'ün ve dolayısıyla emperyalizmin Kürdistan'daki fiili kalıcılığını sağlamaya ve tamamen halkı bu politikanın kurbanı etmeye çalışmaktadır. Bunun için, "Çekiç Güç olmaksızın hiçbir şey yapamayız. Eğer çekilirlerse yeniden katliam yaşayacağız. ABD, İngiltere, Almanya artık eskisi gibi değiller, bunların Kürdistan' a yönelik politikaları değişmiştir ve artık Kürt halkının dostudurlar. Bunların desteğiyle Kürdistan'ı kuracağız" tarzında propagandalara ağırlık vererek tam bir gaflet ve delalet örneğini sergilemekte, halkı buna inandırmanın azami çabasını göstermektedir.

Bütün bunlara rağmen, seçimler sürecinde halkta beliren temel eğilim şu olmuştur: Ya bağımsızlık ya ölüm! Herşeye rağmen, halkın halen bağımsızlık ve özgürlüğe böylesine tutkun olması önemlidir. Seçimler dönemindeki miting ve gösterilerde "Ya bağımsızlık ya ölüm" şiarının halkın dilinde tek slogan haline gelmesi, işbirlikçi güçlerin özerklik çerçevesinde emperyalist politikayı hayata geçirmesine karşı da, halkın en anlamlı cevabı olmaktadır. Bu parçadaki halkımızın bağımsızlık ve özgürlüğe olan inancını koruyabilmesinde, Kuzey Batı Kürdistan' da gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin rolü temeldir. Eğer halk doğru temellerde örgütlendirilip mevzilendirilirse, yenilgiler ve acı trajedik sonlar ne kadar yaşanırsa yaşansın, halkın yeniden var edilmesi mümkündür. Bu anlamda da ulusal bağımsızlık şiarını esas alan, strateji ve taktiğini bu temel şiara göre belirleyen PAK hareketine büyük tarihi görev ve sorumluluklar düşmektedir.

Seçimler karşısında TC'nin tavrı ne olmuştur? TC, seçimlere ilişkin tavrını net ortaya koymuştur. TC, seçimleri meşru görmediğini, Irak'ın toprak bütünlüğü ile bağdaşmadığını, otorite boşluğunun daha çok derinleşeceğini ve bundan PKK'nin yararlanacağını ve kazançlı çıkacağını, Kürtlerin giderek ulusal egemenliğine dayalı haklarını gündemleştirebileceklerine ilişkin en yetkili askeri ve sivil ağızlardan görüş beyan etmiştir. TC, her ne kadar net bir tavrı bu temelde göstermişse de, yine emperyalist çıkarlar doğrultusunda soruna yaklaşarak, sert bir üslup kullanmamaya özen göstermiştir. Seçim sonrasında Talabani Türkiye'yi hemen ziyaret ederek hem gizli görüşmelerde bulunmuş ve hem de bütün bu hususlarda TC'ye güvence vermiştir. TC, Kuzey'de özel savaş gücüyle, Güney'de işbirlikçi güçleri kullanarak, ulusal bağımsızlık mücadelemizi tam bir kıskaç altına alarak imhayı hedeflemektedir. Bu güçlerin ise, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı kötü rollerini en iyi biçimde icra ederek, TC'ye gereken tüm desteklerini sunmaktan çekinmeyecekleri anlaşılmaktadır. Nitekim daha şimdiden PKK'ye sempati duyan ve destek sunanları tehdit etmekte, yakalayıp işkenceye tabi tutmakta ve ulusal bağımsızlık doğrultusundaki siyasal çalışmalara müsaade etmemektedirler. Yine dürüst yurtsever insanlar evlerinden uzaklaştırılmakta, tutuklananların başında ölüm kılıcı bir tehdit aracı olarak sallanmaktadır. Bütün bunlar pratikte çok sinsice uygulanmaktadır.

Seçimler sonrasında parlamento üyeleri ve başkanlık belirlendi. İşbirlikçiliğin seçimlerde hedeflediği ulusal meclis, partimizin ulusal bağımsızlık ve özgürlük doğrultusunda geliştirmek istediği ulusal meclise karşı alternatif olma biçiminde hedeflenmektedir. Botan-Behdinan Savaş Hükümeti şiarıyla sürece yüklenen partimizin, ulusal meclisi oluşturma yönündeki taktiği ve çalışmalarını, gerçekleştirdikleri bu sahte seçimlerle boşa çıkarmayı amaçlayan Kürdistani Cephe, Barzani şahsında işbirlikçi çizgiyi ve özerkliği bu temelde Saddam'a kabul ettirerek, uluslararası alanda da Barzani'nin liderliğini meşrulaştırmayı amaçlamaktadır. Seçimlerin bir yönü de buna yöneliktir.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş, Kürdistani Cephe'nin ulusal parlamento ve ulusal liderlik konusundaki sahtekarlıklarına dikkati çekerek şunları vurguluyor: *"Kürt parlamentosunda Kürtlerin başkanının olacağından söz ediyorlar. Bir defa Kürtlerin başkanı veya parlamentosunun olabilmesi için, kendi öz gücüyle kendi silahlarının denetiminde bir yerlerinin olması gerekir. Kendi öz güçleri var mı? Kendi denetimlerini bizzat savaşarak alıyorlar mı? Yok! Çekiç Güç'ün şemsiyesi altında politika yapıyorlar. O olmazsa 24 saat ayakta kalamayacaklar. Diyelim ki Amerika çekildi, peki o zaman kim koruyacak onları? Öz gücü var mı? Öz savunma var mı? Hayır!"*

Sorunun çözümüne nasıl yaklaşmamız gerektiğini yine Abdullah ÖCALAN yoldaş, şöyle ortaya koyuyor: *"Bizim politikamız, halkın bütünüyle Irak çerçevesi dahilinde kalsa bile, tam hak eşitliğine dayalı bir federasyona gitmesidir. Bunun için ordusunu, parlamentosunu geliştirmelidir. Irak' la bu temelde diyaloga girecekse girmelidir. Ama bu konuda hiçbir ciddi çalışma yok. Eskiden de başkan kimdi? Parlamenter kimdi? Belli başlı işbirlikçi ağalar! Buna yeni bir seçim oyunuyla meşrutiyet kazandırmanın anlamı yoktur."*

Kısacası, şimdiye kadar ortaya koyduğumuz bu gerçeklikler temelinde soruna yaklaşıldığında ortaya çıkan sonuç şudur: Güney Kürdistan'daki işbirlikçi güçler, ulusal kurtuluş mücadelemizi arkadan hançerleme ve TC'nin özel savaş politikasına savaşın başka bir cephesinden güç katarak savaşı Kürdistanlılaştırma beyhudeliği içindedirler. Seçimler, halkımızın ve ulusumuzun çıkarlarını temsil etme konumunda değildir. Seçimler, Kürdistan'ı, emperyalizmin bir üssü haline getirmede meşruluğu sağlamaya yöneliktir. Bu, ABD'nin "Yeni Dünya Düzeni"nin Kürdistan ayağı olmada Kürdistani Cephe'nin oynadığı rolün düzeyini ortaya koyuyor. Seçimlerle oluşturulan parlamento, partimizin ulusal meclis ve Botan-Behdînan Savaş Hükümeti'ni inşa taktiğinin boşa çıkarılmasına yönelik başvurulan bir taktik olarak geliştirildi.

Sonuç olarak: Türk sömürgeciliğinin, emperyalizmin ve yerli işbirlikçi ilkel-milliyetçi güçlerin, bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin imhasına yönelik hesaplarını ve karşı saldırılarını boşa çıkarmak için, sürece daha fazla yüklenelim ve partimizin zafer yaratan çizgisini uygulayalım!

"Binlerce Bekaa ülkemizdedir"

Savaş artık Kürdistan halkının bir yaşam biçimi haline gelmiştir. Bir halk, bir ulus bu savaşım içinde şekilleniyor. Kimliğine her geçen gün daha fazla kavuşan Kürt halkı sömürgeci-faşist TC'nin hiçbir engelini tanımadan özgürlüğüne kavuşmanın yolunda sağlam adımlarla ilerliyor. Sömürgeci TC halkımızın özgürlük kavgasına en acımasız bir biçimde gözü dönmüşçesine saldırıyor, her şeyini ortaya koyarak yürüttüğü vahşet ve barbarlığına bir isim koymaya bile cesaret edemiyor.

Böylesine eşitsiz ve çetin koşullarda verilen halk savaşları her zaman sömürgeci güçler tarafından farklı gösterilmiştir. "Terörizm", "bölücülük" vb. gibi ifadelerle halk hareketlerinin gerçeklikleri çarpıtılmıştır. Bugün faşist TC de benzer terimlerle Kürt halkının mücadelesini inkar etmeye çalışıyor. Halkımızın mücadelesini gözden düşürmek için "bir avuç eşkıya", "yabancı devletlerin yönlendirmesi", "dışardan eğitilip gönderiliyorlar" imajını sürekli işlemeye çalışıyor. Oysa bütün bunların arkasında her gün uygulanan azgın bir imha politikası vardır. Günümüzde Kürt insanının katledilmediği gün yoktur. Hizbi-kontra, özel tim, korucu gibi cinayet şebekeleriyle halkımızın en değerli evlatlarını katlederek özgürlük düşüncesini kafalardan silmek istiyor. Bütün iğrençliğini sergileyerek halkımızın kutsal özgürlük inançlarına yöneliyor. Nitekim 1992 Newroz' unda bunu geniş çaplı bir katliam hazırlıklarıyla boyutlandırmayı planladı. Halkımızı klasik tarzda bir ayaklanma içerisine çekerek mücadeleyi provoke etmek için tüm araç ve olanaklarını devreye soktu. Ama faşist TC, Kürt halkının artık eski yetmezliğini aştığını, çağdaş ve haklı bir savaşım içinde olduğunu ne yazık ki bir türlü kabullenemedi. Umduğunu bulamayınca da histeri nöbetlerine tutularak saldırganlaştı. Yenilgiye hiç doymayan sahte pehlivanlar gibi savunmasız köylülere saldırdı, katletti; çoğu yurtsever aileleri yerinden-yurdundan göç ettirdi. İşkence ve baskının en alasını uyguladı. Onun asıl amacı gerillayı kendi istediği bir ortamda savaşmaya çekmekti. Ama gerilla, TC'nin bu oyunlarını daha önceden görmüş ve önlemini almıştı. Aslında TC, halkımıza Halepçe türünde bir katliamı yaşattırmak istiyor. Halk ayaklanacak, sokaklara dökülecek, TC de kitle imha silahlarıyla bu ayaklanmayı bastıracak ve uluslararası alanda da kendini haklı göstermenin kılıflarını oluşturacaktı. Yapılmak istenilen bundan başka bir şey değildi. PKK bu taktikleri boşa çıkarınca, TC, daha değişik biçimlerde bunları yapmaya yöneldi. Katlettiği köylüleri PKK gerillaları olarak gösterip, "devletin gücü karşısında dayanamayıp ağır kayıplara uğradılar, sonları yakındır" diyerek zafer naralarını haykırmaya başladı.

Bütün bunlara rağmen Kürdistan halkı insanca, özgürce yaşama iddiasında kararlı olduğunu hem savaşarak, hem de gerillaya güç katarak gösterdi. Kısa sürede gerillaya katılımlar yoğunlaştı ve ARGK onbinlerle ifade edilen bir güce ulaştı. Her gün yüzlerce insan gerillaya katılmaya devam ediyor. Ve bu savaş güçlerinin hepsi de Kürdistan'ın dağlarını, ovalarını, şehir, kasaba ve köylerini zaptetmiş durumdadır. En heybetli dağlar gerillaların denetimindedir. Şehirlerin önemli bir kesimi gerillaların kontrolündedir. Şimdi gelinen aşamada Kürdistan halkı, savaşmaya kararlı olduğunu, katliam, sürgün, işkence ve baskıların artık bu kararlılığı bozamayacağını ortaya koymaktadır. Yani savaşan sadece ARGK gerillaları değil, aynı zamanda sayısı milyonlara varan kararlı bir halktır da. Bu gerçeklik hiçbir şekilde çarpıtılamaz ve farklı biçimlerde de açıklanamaz.

Sömürgeci yetkili ağızlar bu mücadelenin dışardan yönlendirildiğinin, savaşçıların Bekaa'da eğitildiğinin propagandasını yapıyorlar. Şimdi TC istediği kadar *"Bunlar Bekaa'da eğitilip geliyorlar, bölge halkı devletten yanadır, yurt içinde devletimizin kararlı yaklaşımı ve halkımızın engin sağduyusu karşısında rahatça barınamayan örgüt, son zamanlarda sınırımızın dışında planlayıp hazırladığı eylemleri vur-kaç şeklinde sahneleme gayreti içine girmiştir"* desin. O zaman komandosuyla, köy korucusuyla, özel timiyle ve MİT'iyle şehirleri, kasabaları ve köyleri ablukaya alması ne demek oluyor? Yoksa bölge halkı devletten yana da devlet bundan kuşku mu duyuyor? Madem halk devletten yana, o halde halka karşı duyulan bu korku niye? Açık ki, sömürgeci-faşist güçler salt gerillaya değil, halka karşı da bu ölüm yığınaklarını yapmaktadırlar. Bütün dünya da biliyor ki, Bekaa'da bugüne kadar bir eğitim çalışması sürdürülmüştür. Olanaklar en iyi bir şekilde PKK tarafından değerlendirilmeye çalışılmıştır. Ama Bekaa partimizin temel eğitim alanı değildir. Partimizin geri çekilme koşullarında önemli bir sahaydı. Bekaa devrimin belli başlı kahramanlarının yaratılmasında büyük katkılarda bulundu. Özgürlük mücadelemize aktif kadrolar sundu, ivme kazandırdı ve yön verdi. Kürt kişiliğinin en köklü çözümlemesini Parti Önderliği bu sahada yaptı. Yine burada "an değil tarih, kişi değil sınıf"lar çözümlenmiş ve Kürt insanının tarihin neresinde olduğu ortaya konmuştur. Dahası gerçekleştirilen eğitim çalışmalarıyla savaşın ihtiyaçlarına uzun süre buradan yanıt verilmeye çalışılmıştır.

Bundan dolayı TC, Bekaa'da partimize darbe vurmayı her zaman arzu etmiştir. Bunu yapmak için de girmediği ilişki, vermediği taviz kalmamıştır. Tarihsel olarak düşmanlık beslediği devletlerle de yoğun diplomatik, ticari, siyasi, ekonomik ve kültürel ilişkiler kurmuştur. Çünkü TC, Bekaa'da partimizi imha edip Kürdistan halkına tarihinin en büyük kaybını yaşattırıp bu defteri kapatmanın hesaplarını yapıyor. Düşmanının yapısını çok iyi bilen partimiz böyle bir yok oluşun, yenilginin yaşanmaması için gereken tedbiri almış, sayısız eğitim alanlarını Kürdistan'da oluşturmuştur.

Parti Önderliği bu durumu şöyle izah ediyor:

"TC Bekaa'ya yönelmek istedi. Biz şimdiye kadar Bekaa'da en büyük eylemi yürüttük. Çok konuşulduğu için söylüyorum; Bekaa'da 1983'te faaliyetlerimizi tamamlamak istiyorduk, daha sonra 1987'de tamamlamak istiyorduk. İhtiyaçtan ötürü bu 1990'a kadar getirildi. Niyetimiz geçen yıl tamamlamaktı. Şimdiye kadar burada yapacağımızı fazlasıyla yaptık. Binlerce Bekaa ülkemizdedir; Kuzey'dedir, Güney'dedir, Doğu'dadır, Batı'dadır. Bu açıdan düşman hiç sevinmesin. Biz yine burada kalacak yol ve yöntemleri biliriz ve öyle kimse de bize sert baskı yaparak engelleme durumunda değildir. Biz her şeyi burada dostça yaptık, dostça sonuçlandırırız. Bundan hiç kimsenin şüphesi olmasın."

Önemli olan Kürdistan'daki savaşın Bekaa'daki kadar verimli ve azimli kılınmasıdır. Geliştirilen gerilla mücadelesinin vardığı boyut da Kürdistan'da sayısız eğitim alanlarının oluşmasını beraberinde yaratmıştır. Öyle ki, geçmişte savaş gerillayla sınırlı kalırken, bugün milyonlarca insan bu savaşa katılım gösteriyor. Kürt kişiliği eğitilebildiği oranda savaşa yönelebiliyor. Bu da kitlelerin eğitimlerini yapabilecek ortamların yaratılmasını zorunlu kılıyor. Kürt insanı, sömürgecilikten zarar gördüğü oranda neden böyle oluyor diye düşünüyor ve çözüm yolları arıyor. Diğer yanda gerillanın kesintisiz olarak sürdürdüğü mücadeleyi görüyor, ona büyük umutlarla bağlanıyor ve sonuçta çözümü bu saflara katılmakta görüyor. Bu durumda katılım arttıkça kitle eğitim sorunları da kendisini daha yakından hissettiriyor. Amansız bir savaş ortamında eğitimin düzeyi yükseldikçe kitleler direnme gücü bulabiliyor. O zaman kitleler nasıl ve nerede eğitilecekler? Böylesine hayati önemde olan bir sorun nasıl çözüme kavuşturulacak? Milyonlarca insanın Bekaa'ya aktarılıp eğitim görmesi ve sonra da savaş alanlarına dönmesi denilebilir ki gerçek dışıdır. Kürdistan'da bu aşamada sistemli okulların oluşturulması mümkün olmadığına göre, kitlelerin eğitim yerleri haliyle sıcak savaş alanları oluyor. Bekaa'da yapılmak istenilenler bugüne kadar fazlasıyla yapılmıştır. Kaldı ki, Bekaa daha çok devrimin komutanlarını yetiştirerek işlevini tamamlamıştır.

Evet, savaşan bir halk gerçekliğimiz ve bunun yanında halkımıza mücadelenin bilincini verme sorunlarımız vardır. Gerilla, Kürdistan'ın büyük bir kesiminde kendisini tabur ve alaylar biçiminde, ordu düzeninde örgütlediğini eylemlilikleriyle gösteriyor. Küçük gerilla birimlerinin takım, bölük, tabur ve alaylar düzeyinde örgütlenmesi kuşkusuz bir eğitim sonucunda oluşuyor. Diğer yanda, devrimin ihtiyaçlarına ancak bu düzeyde yapılan örgütlenme ve eylem biçimleriyle cevap verilebiliyor. Gücün büyümesi mücadelenin vardığı boyutları da ortaya koyuyor. Bu anlamıyla devrim bir güç sorunudur. Devrim, gücüne göre söz ve otorite sahibi olur. Kürdistan'da gerilla söz ve otorite sahibi olmayı fiili olarak gerçekleştirmiştir artık. Zaten güç sahibi olamazsa, yaratılan ordu gücünün eğitimini gerçekleştirmesi de mümkün olamaz. Bir ordu da eğitimsiz hiçbir işlev göremez, yerinden bir adım dahi atamaz. Demek oluyor ki, binlerce savaşçı Bekaa'da değil, kendi öz savaş alanlarında eğitim görüyor.

Kürdistan'ın kendisine özgü bir gerçekliği vardır. Nedir bu gerçeklik? Bu gerçeklik, Kürdistan'da tek bir kişinin bile eğitimden geçmeden ayakta duramadığı, ayakta durmayı becerse bile bir adım atacak gücünün olmadığıdır. Bunun nedeni çok açıktır: Kürt kişiliği sömürgeci güçler tarafından dejenere edilmiş ve güçten düşürülmüştür. Sıradan, ismini bilmeyen, bilinç düzeyi oldukça düşük, dostla düşmanını ayırdetmekte dahi güçlük çeken insanların gerillaya alınıp, oldukça donanımlı sömürgeci güçlere karşı savaşmalarını sağlamak, serîhildanlara kaldırmak, onları bu savaşın ince taktik bilinciyle donatmak kuşkusuz yapılacak bir eğitimle mümkün olmaktadır. Kürdistan'da bu eğitim zaptedilemez dağların hepsinde, serîhildanlarda, bütün kitle eylemliliklerinde aralıksız olarak verilmektedir. Demek ki, Kürt kişiliğine yeni biçimi veren de bu mücadelenin bizzat kendisi olmaktadır. Yani savaş ve eğitim iç içe aynı alanlarda yürütülmektedir. Faşist TC hiç boşu boşuna "bunlar dışarda eğitilip sınır dışından geliyorlar" diye feryatları koparmasın. Diyar diyar dolaşıp "şurda-burda PKK'nın kampları var, oralardan destek alıyorlar" diyerek kamuoyunu aldatmasın. Onun akıl hocaları bile "artık böylesi yaklaşımlarla bu sorun asla çözülemez" diyorlar ama, TC hala kendi bildiğinde ayak diretiyor. Bunu yaptıkça da sürekli kaybediyor. Öyle ki, artık kaybetmek onun için tarihsel bir zorunluluk oluyor.

Bu açıdan bizim için her eylem, her serîhildan özgün eğitim sahalarımızı oluşturuyor. Halkımız içine girdiği eylemlilikle her fırsatta kendisini eğitiyor, güçlendiriyor ve mücadeleye daha güçlü katılıyor. Açlık grevlerinde, serîhildanlarda, Newroz ve 15 Ağustos'larda birliği, dayanışmayı, düşmana karşı ortak tavır koymayı uygulayarak nasıl savaşılacağını öğreniyor. Ulusal duygularını geliştirmek için sokak tiyatroları, folklor ekipleri oluşturuyor, topluca taziyelere giderek şehit düşen evlatlarına ölümü göze alarak sahip çıkıyor, zorunlu göç ettirmelere karşı oturma eylemleri yaparak toprağına sökülmemecesine bağlanıyor, sokaklara döküldüğünde binlerce Kürt insanıyla iç içe olmanın coşkusunu yaşıyor. Yani Kürdistan halkı iradesini her alanda konuşturmasını böylesi savaş yöntemleri içerisinde bilince çıkarıyor ve öğreniyor.

İşte Kürt halkının gerçek eğitim sahaları buralardır.

Gerilla da yine kendisini buralarda eğitiyor. Bizde eğitim bu düzeylere getirilmeseydi Kürt kişiliğinin özgürlük kavgasına girmesi mümkün değildi. Kaldı ki, devrim gücünü gerçekleştirdiği eğitim politikasında gösterir. Hangi alanda olursa olsun, ister Kürdistan'da, ister Avrupa ve Türkiye'de olsun Kürt halkı için belirleyici konum budur. Avrupa'da ya da Türkiye'de yaşayan Kürtler de eğer kendilerini eğitip bilinçlendirmeseler kendi gerçek kimliklerine sahip çıkamazlar, gururla kendilerine "Ben Kürdüm" diyemezler ve deme gücünü bulamazlar.

Savaş ve eğitim, eğitim ve yaşam Kürtler için aynı anlama gelir. Bugün Kürdistan halkı için yaşam savaşmaktır. Bunun kıyısı, köşesi, orta yolu yoktur. Savaşarak yaşamak Kürdistan'da tek doğru ölçüdür.

Kapitalist-emperyalist sistemin tahripkarlığı karşısında insanlık ve doğanın tek kurtuluş yolu sosyalizmdedir

1 Mayıs'ı emekçilerin uluslararası dayanışma ve mücadele günü olarak anıyoruz.

Bir yandan kapitalist-emperyalist sistemin insanlık ve doğayı tehdit ettiği, diğer yandan gerçekleşen sosyalizmin çözüldüğü ve emekçi sınıfların ideolojik-politik hattının muğlaklaştırılmaya çalışıldığı bu dönemde, emperyalizmin bunalımı daha da derinleşmiştir. Yine aynı zamanda insanlığı ve doğayı kurtaracak tek gücün bilimsel sosyalizm olduğu bir kez daha tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmıştır. Bu vesileyle sosyalizmin güncel sorunlarını ele alıp değerlendirmek kendisini önemli bir ihtiyaç olarak dayatmaktadır.

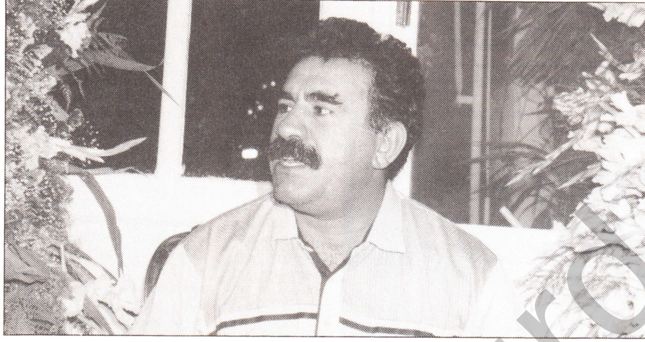
Kapitalist-emperyalist egemenliğin, genel baskı ve saldırısının yanında, ideolojik alanda da kendini yaygınlaştırmak ve özellikle gerçekleşen sosyalizmin sonuçlarını art niyetlice kötüye kullanarak sonuca gitmek istediği ve adeta mutlak zafer peşinde olduğu görülmektedir.

Mutlak hakimiyetin günümüzde kapitalist-emperyalist imparatorluğa has olduğu, bunun karşısında kimsenin direnemeyeceği, sonuç alamayacağı düşüncesi, çok çeşitli basın-yayın tekelleri vasıtasıyla beyinlere ve yüreklere şırınga edilmektedir. Kurtuluş sürecinde olan insanlık, emekçi sınıflar ve halklar için tam teslimiyet anlamına gelen bu düzenle uzlaşma dayatılarak, bunun benimsenmesi gereken mutlak bir düzen olduğu düşüncesi özümsetilerek, zemin emperyalizm için dümdüz kılınmak isteniyor. Özellikle reel sosyalizmin sözcülerinin ihanetten de öteye tam bir yardakçılık ve oportünizmin de çok ilerisinde bir lafazanlıkla buna çanak tuttuğu, gereksinme duyduğu, her şeyi bu imparatorluğa sunduğu gerçeği işin diğer bir yanıdır.

Bu, reel sosyalizmin dolaylı etkileri sonucu ortaya çıkmış, çok çeşitli eğilimler, kişilikler, partiler, halkların soluğunun kesilmesinde, bilerek veya bilmeyerek ellerinden gelen her türlü köreltici, muğlaklaştırıcı ve inançtan düşürücü çabalarını da eksik etmemişlerdir. Hemen hemen her ülkede halkların bünyesinde bu tip gelişmelerin yarattığı olumsuzluk, bu tip eğilimlerin olumsuzluğun derinleşmesindeki rolü küçümsenemez.

Günümüzü anlamak için, şüphesiz her zaman ve doğru bir yöntem olarak yapıldığı gibi, tarihe bakmakta yarar vardır. İnsanlığın sorunları, maddi yaşamının belli bir düşünce ve siyasi yapının oluşmasına imkan verdiği günden bugüne kadar benzer özelliktedir. Bir anlamda insanlık nasıl kurulmuşsa, sorunları ve çözüm yolları ile günümüzde de öyledir. Bir anlamda diyoruz, çünkü gelişme esastır. Fakat egemen ideolojilerin yaptığı gibi, kendini en son söz olarak, eylem olarak değerlendirme sahtekarlığını veya dayatmasını boşa çıkarmak açısından, bunu böyle değerlendirmekte büyük yarar vardır.

Egemen ideoloji ve politik yapı her zaman sonsuzluktan bahseder. Sonsuza dek sürecek egemenlikten, düzenden bahseder. Hemen her önemli yüzyılda böyle değerlendirmelerin geliştiğini biliyoruz. Her ideoloji ve yol açtığı sistem biraz da kendini böyle değerlendirmek zorundadır. Bin yıla yayılan bir Roma imparatorluğu, kalıntıları ve insanlık üzerindeki etkileri ile adeta "ben en büyüğüm, en aşılmazım" dercesine karşımızda haykırmaktaydı. Bir Roma'nın sözü, şimdiki imparatorluğun kendisi ile karşılaştırıldığında, görkemi ve sonsuzluğu konusunda daha da ciddiye alınabilirdi. Daha da öteye gidersek, eski çağlardaki Mısır firavunları, yarattıklarıyla ölümsüzlüğe en yakın olduklarını haykırmaktaydılar. Mezopotamya'dan, Sümerler'den uzanıp Babil, Asur ve Persler'e kadar, görkemliliklerini ve de insanlık adına en büyük sözü ve eylemi gerçekleştirdiklerini, bize haykırmakla adlarından hayranlıkla söz ettirmektedirler. Buna Hindi-Çin'i de eklemek gerekir. Yine halen yoğun etkisi altında yaşadığımız islam uygarlığı en son peygamberi ile, kitabı ile, iddiasını bugün de sürdürmektedir. Bir Fransız Devrimi'nin sloganları halen uluslararası siyasal arenada uğruna savaşılan temel amaçlar durumundadır. Eşitlik, özgürlük ve kardeşlik sloganları yankılanıp durmaktadır. Daha dün kadar yeni olan Ekim Devrimi'nin de sözü ve eylemi, günümüzde büyük bir tahribatı yaşamakla birlikte, yarattığı sarsıntılarla ve her an ortaya çıkardığı yeni gelişmelerle "ben bitmemişim, devam etmek durumundayım" demektedir.

Görülüyor ki, insanlığın üstyapı oluşumları, ideolojik ve politik sistemleri kolay ölmedikleri gibi, ölümsüzlüklerinden de hiçbir şey yitirmek istememektedirler. Bu söylenirken, ilave edilmesi gereken bir yan daha var: Böylesi önemli ölümsüzlük sistemleri ortaya çıktıklarında, genellikle kaynağını bir devrimde bulurlar. Köleci dönemin devrimcileri ve hatta ilkel dönemlerin devrimleri çok çekicidir. O ilk insanların toprakta bitiverişi, dünyaya yayılışları, kutsallığı ve yarattığı tanrıları ile; çok tanrılı dinleri, dayanışma biçimleri, ahlaki ilkeleri, örf ve adetleri ile adeta "her zaman böyle olacağım" diyor.

Komünizm, eşitliğin son aşaması olarak değerlendirilir. İlkel klan toplumunda bunun gerçekleştiği konusunda bir şey söylenemez. Ama gerçekleşmiş biçimi ile en insancıl sistem olduğunu; dayanışmanın, kardeşliğin, özgürlüğün en temizini ve berrağını temsil ettiğini söylemek mümkündür. Fakat bunlar her zaman insanlığın diğer bir yönüne karşı geliştirilir. Yükselen egemen yan, hem altyapıda, hem de üstyapıda çelişkileri ile kendisini ortaya çıkarır. Birçok dinde ve ideolojide yol açtığı kavramlar, iyilik tanrısı, kötülük tanrısı, karanlık tanrısı, aydınlık tanrısı, çirkinlik tanrısı, güzellik tanrısı, cennet-cehennem, günah-sevap; günümüze doğru gelirsek, diktatörlük-demokrasi, eşitlik-eşitsizlik, haklılık-haksızlık, baskı-özgürlük; bunu daha da somutlaştırırsak, sosyal düzeyde efendiler-plebler, feodaller-serfler, burjuvalar-proleterler biçiminde kendilerini gösterir. Bunu daha da çeşitlendirmek mümkündür. Hatta bunu yönetilenler-yönetenler, memurlar-işçiler, çalışanlar-çalışmayanlar, emeği ile geçinenler-vurgunlarla geçinenler, kol emeği ile geçinenler-beyin emeği ile geçinenler, altyapıda çalışanlar-üstyapıda çalışanlar, maddi olanı üretenler-manevi olanı üretenler, devrimciler-karşı devrimciler, savaş-barış, faşizm-demokrasi, kapitalizm-sosyalizm; çok genel olarak iyiler-kötüler, haklılar-haksızlar diye de çeşitlendirebiliriz. Bütün bu kavramlarda dile getirilenler, insanlığın çelişkili doğasının kendisidir. Oluşurken böyledir, gelişirken böyledir, sona doğru giderken de böyle olacaktır. Bu kavramlarda dile getirilenler, gerçeklikler başlarken önemliydiler, açımlanırken önemlidirler ve sonuca doğru giderken de önemlerinden hiçbir şey yitirmeyeceklerdir.

Sorun; bir bölüm insan bu kavramların hangisini temel alıyor? Benimsediği ve uğruna savaştığı kavramlar hangileridir? Bu işte ayrışmayı sağlamak çelişkilerin mücadelesini şiddetlendirir. Bu da bildiğimiz gibi sosyal ve sosyalizmin bitmeyecek mücadele tarihidir. Gelişmelere bağlı olarak bu mücadelenin şekli değişir. Yapılması gereken en önemli saptama; herhangi bir dönemde özde gelişenin ne olduğunu ve hangi biçimin o özdeki çelişkileri engellediğini tespit etmektir. İşte en önemlisi de o özün gelişmesini güncellikte söz ve yaşam biçimi haline gelmesini önleyen eski ve daha çok da kemikleşen biçimini tespit etmek ve ona karşı savaşımı doğru yöntemlerle gerçekleştirebilmektir. İşte giderek bilimselleşen devrimlerin esas olarak yapmak istediği de budur. Bu toplumsal gerçeklikten çıkarılması gereken sonuç şudur: İnsan türünün bir toplumsal şekillenmeye ilk adım atması, çelişkili bir karakterde olur. Bilimsel olarak da saptanmıştır ki, çelişkiler ancak mücadeleden geçerek gelişmeler elde edebilir. Hatta denilebilir ki toplumsallığa geçişte bile, buna karşı duran etmenlerle bunu yaşamaya kendini zorunlu hisseden etmenlerin çatışmasından yola çıkılarak toplumsallığa varılmış ve böylece toplumsallık başarı kazanmıştır. Nedir o toplumsallığa karşı duran etmenler? Her şeyden önce, insanın güçsüzlüğüdür. Daha bir-iki araç kullanmasını bilmiyor, bir-iki sözcük söylemesini bilmiyor, fakat kültür olarak araca uzanacak ilk adımlarını belli bir dönem sonra değerlendirecek duruma geçiyor. Dil, gırtlak yeteneği ile bazı elverişli sesler çıkarabilecek düzeye ulaşıyor. O aşamada böylesine bir yetenek ortaya çıktığında, giderek araçla biraz daha yaşamı kazanma mümkün oluyor. Sözcük biraz daha önem taşıyor ve işlev sahibi oluyor. Araç ve sözcük giderek güce, dayanışmaya yol açıyor.

Bildiğimiz gibi, bu, ilk toplulukların ortaya çıkışıdır. Diğer bir anlamda, doğaya karşı kullanılan araçlar, sözcük yetkinleşmesiyle kendi içlerinde duydukları güçlenme duygu ve düşünceyi geliştiriyor. Bu, daha fazla topluluk haline gelme, daha fazla güç haline gelmedir. Aslında bu da doğaya karşı zafer anlamına geliyor. Demek ki en büyük devrim böyle kazanılıyor. Dikkat edelim; günümüze kadar yaşayan kalıntılarda bile görüyoruz ki, ister akarsular, güneş ve karanlıklara karşı olsun, isterse vahşi hayvanlara karşı olsun, bir bütün olarak doğaya karşı insanlar en büyük eylemlerini koymuşlardır. Bu devrimi küçümsememek gerekiyor. Bu devrim insanlığı hayvanlıktan ayırdetmedir. Ciddi bir devrimdir. O taş devirlerini; ilk maddeyi, araçların ortaya çıkarılışını, tabletlere yazılan birkaç sözcüğü veya mağaralar içindeki birkaç resmi büyük devrimler olarak ele almalıyız. Günümüzde ortaya çıkarılanlar onların geliştirilmiş biçimidir. Aslında özü aynıdır, sadece biçimi değişmiştir. Daha sonraki devrimlerin köklü özelliği, toplumun kendi içinde gerçekleşmesidir. Dış etmenlere karşı değil, iç etmenlere karşı olmasıdır. Bu da neyle mümkün olmuştur? Toplumsallık, zorunlu üretimden ayrı bir artı-ürün ortaya çıkarıyor veya yaşam koşullarının yarattığı olanaklardan dolayı bir dönem bazı fazlalıklar beliriyor. Bazıları biraz hırsızlıkla, biraz kaba güçle bu fazlalığa el koyuyorlar. Burada o bildiğimiz ilk kurnazlıklar, yalan sözler ve biraz da baskı dediğimiz özellikler beliriyor. Bunlar "ortak çalışacağımıza, bu fazlaya el koymanın yollarını geliştirelim" diyorlar. Tabii bu genel bir değerlendirmedir. Bunu yapanlar uzun süre ilkel-klan içindeki yaşlılar ve belli bir otorite sahibi olanlardır. Tecrübe sahibidirler ve egemen olabilecek bazı hususları yakalamışlardır. İşte bu şefler bir yolunu bulup bu fazla ürüne gittikçe artan bir biçimde sahip çıkıyorlar. Ve böylellikle o bildiğimiz sömürü döneminin sahipleri şekillenmeye başlıyor. Kendi kabilelerinde bunu gerçekleştirmenin yanısıra, giderek diğer kabileleri de baskı altına alıp köleleştirirler. Kısaca, klanı imha ederler. Öldürür ve ölürler. Şunu unutmamak gerekir ki, insanlık tarihinin en önemli özelliği olan tepki olayı da kabile içinde çıkan bu baskı, sömürü ve egemen olma istemine karşı ortaya çıkar. Aynı zamanda bu bahsettiğimiz haklı-haksız, çalışan-çalışmayan, demokratik-şef kavramları da söz konusu olur. Bu kesinlikle şiddetli bir mücadeleye yol açar. Hele hele kendilerini baskı altına alma girişimlerine karşı, kabileler en son ferdine kadar savaşarak köleleşmeyi kabul etmezler. Denilebilir ki köleleşmeye karşı en büyük savaş, bu klan ve kabilelerin köleleşmeye karşı vermiş oldukları savaştır. Tarih bunu böyle söyler. Köleleşmeyi asla kabul etmiyorlar. Bu, şu anlama gelir: İnsanlık başlangıçta özgürlüğe çok daha amansız bağlıdır. İnsanlığın düşürülüşü başlangıçta değil, sonradır.

"...Ezilenler adına ortaya çıkarılan ideolojiler, akımlar ve partiler her süreçte egemenlerin saldırısına uğrar. Saldırı çift yönlüdür: Birincisi, baskı ve işkenceyle tasfiye etmedir. İkincisi ise –ki en tehlikeli olanıdır–, içine sızarak ele geçirme ve başkalaşıma uğratmadır. Bugün sosyalizmin başına en belirgin biçimde gelen de budur. Bir yandan, ilk sosyalistler her türlü baskıya maruz bırakılırken, burjuvazinin en çok yaptığı da, bu ideolojiyi iğdiş etmektir. II. Enternasyonal'in son döneminde bu ideoloji iğdiş edilmişti. Şöyle deniliyordu: "Parlamento tek yoldur, her şey barış içinde halledilir ve devrimler çağı geçmiştir." Sosyalizm böylece burjuvaziye hizmet eden bir araca dönüştürüldü..."

Köleliğin her türüne boyun eğme insanlığın başlangıçtaki davasında yoktur, bu sonradan geliştirilmiştir. Muazzam ideolojik saptırmalar kadar, baskı ve işkence biçimleri de gelişmiştir. İlk kabile ve klanlar büyük özgürlükçüydüler. Bunlar binlerce yıl –halen bizim ülkemizde de vardırlar– çok geri, ilkel biçimlerde de olsa bağımsız yaşamayı uygarlığa tercih ediyorlar. Burada anlaşılması gereken husus; doğal olan özgürlüktür, kölelik değil. İşte toplumun ilk biçimlenişi bünyesindeki baskı ve sömürüye doğru yol alma, böylesine şiddetli bir mücadeleye yol açıyor. Hiç şüphesiz bir taraf baskın geliyor, artı-ürünü eline geçi-

riyor, bu artı-ürünle adam besliyor, asker oluşturuyor. Klanlar genellikle zayıf örgütlenmelerdir. En büyük gücü elinde bulunduran şef saldırdıkça daha çok alan işgal ediyor ve özellikle üretilen değerleri talan ediyor. Bu, daha fazla bir güçlenmedir. Ve bu köle imparatorluğunda öyle bir durum ortaya çıkıyor ki, insanlar hayvanlardan daha fazla yararlı oldukları için, hayvanlarınkinden daha tehlikeli ve daha dayanılmaz bir statü içine alınıyorlar. Bir Roma'nın köleleştirmesi dehşetlidir. Firavunların, o ilk çağların köleci imparatorluklarının yaptırdıkları eserlere bakın; bir piramidi yapmak, bir Roma kentinin sitesini inşa etmek, korkunç bir çalışmaya mal oluyor. Düşünün; köleler bugünün ahırlarındaki hayvanların koşullarından daha ağır koşullarda çalıştırılıyorlar. O dönemin savaşları, tamamen köle bulma, köle çalıştırma savaşlarıdır. Ve bu binlerce yıl sürmüştür.

"...Ekim Devrimi, tarihte ezilenler adına yapılan en başarılı devrimlerden birisidir. Ezilenlerin ideolojik-politik bir ifadeye ve sistemliliğe kavuşturulmaya çalışıldığı bir devrimdir. Dikkat edelim; islam devriminde, Fransız Devrimi'nde sosyalist yan daha çok ezilmekten kurtulamamış iken, Ekim Devrimi'nde sosyalist yan uzun süre sisteme ve hatta evrensel çapta uluslararası sisteme belirleyici etkide bulunmuş ve damgasını vurmuştur. Yetmiş yılı aşkın bir süre resmi egemenliği söz konusudur. Belki bu egemenlik tasfiye edildi denilebilir ama, etkileri başta Rusya olmak üzere uluslararası çapta çok şiddetlidir. Halen de bu devrimin bittiği söylenemez. Yarım kalan bir devrim tamamlanmak isteniyor..."

Bu köle imparatorluklarının tüm marifeti, insanların önemli bir bölümünü amansız saldırılarla ele geçirmektir. Özellikle ne kadar klan, kabile, aşiret varsa, onlara karşı saldırı yöneltmek, onları ele geçirmek ve çok vahşi bir statü altına almaktır. Ki, bu Roma'da müthiştir. Roma yasaları ve diğer kölelik yasaları vardır, günümüze kadar gelmektedir. Köleler hiçbir hakka sahip değildirler. Evet, hayvanlıktan daha düşürülmüş bir derecede tutsaklığı yaşıyorlar. Bu, insan soyunun kendisine yapılabilecek en büyük kötülüklerden birisidir.

Tutsak edilmiş insan hayvandan daha çok üretiyor, daha iyi çalıştırılabiliyor. O nedenle buraya yüklenildikçe yükleniliyor ve bildiğimiz köle imparatorlukları, dolayısıyla köleci dönem uygarlığı ortaya çıkıyor. Bir yandan efendiler ve onların çok görkemli siyasi sistemleri, hukuk sistemleri, sanatları ortaya çıkarken, diğer yandan da insanlığın kabile-klan toplulukları halindeyken edinmiş olduğu ilkel-komünal düzen, eşitlik, kardeşlik, ortak çalışma, ortak kazanma ve ortak tüketme bir hayal, bir hatıra oluyor. İnsanların anılarında sürekli canlı duruyor. Bu durum, bildiğimiz gibi ezilenlerin ütopyasının, ideolojisinin ortaya çıkmasına yol açıyor. Cennet-cehennem ütopyasını ve eşitlik-kardeşlik duygularını ortaya çıkarıyor. Dinler dediğimiz ideolojiler bu dönemde işlev görüyor. Bu dönemlerin temel ideolojik biçimleri dinlerdir. Dinlerin ilkel-komünal döneme özgü olanlarına bakın; korkutucu değildirler, bu dönemin tanrılarından korkulmaz, bunlar sevilir ve daha çok kendilerinden güç alınır. Köleci dönemin dinlerindeki ayrışmaya bakalım; tanrının giderek korkutucu etken olduğu görülür. Tanrının korkutucu etken haline gelmesi, insanlığın büyük bölümünün diğer bölüm üzerinde korkutucu etken haline gelmesidir. Baskı ve sömürüyü giderek esas alanlar bunu dinsel ifadeye kavuştururken, kendilerini tanrısallaştırmayı da ihmal etmezler. Muazzam bir ideolojik kılıfa da büründürülürler. Maddi kılıf kadar, manevi kılıfı da eksik etmezler. Hatta buna çok şiddetli ihtiyaç duyarlar. İmparator tanrılar, tanrı krallar bu büyük baskı-sömürü döneminin ihtiyacından kaynaklanmıştır.

Her ortaya çıkan din, başlangıçta ezilenlerin diniyken, daha sonra egemenlerin dini haline bu biçimde geliyor. Ezilenlerin dini, sosyal deyimle ifade edersek, biraz sosyalizmdir. Ezilenlerin ideolojisi dinsel biçimiyle bile olsa çok sosyalistçedir, hatta komünistçedir. Hıristiyanlığa bir bakalım; İsa diye tabir edilen kavramda en değme sosyalistlik vardır, barışçılık vardır; havarileri en iyi sosyalist topluluktur. Aralarında baskı ve eşitsizlik diye bir şey yoktur. Kutsal bir birliktir İsa ve havarileri. Günümüzün sosyalistleşmesine bakalım; bu biçimde sosyalist olduğu söylenemez. İslamiyete bakalım; ilk başlarda peygamberin topluluğu tam bir sosyalist topluluktur. Her şey ortaklaşadır. Yani şu andaki sosyalist topluluklara taş çıkarır. Biraz daha açarsak; islam devriminin başlangıçtaki sosyalist özü bu temeldedir. Daha sonra bir bakıyoruz ki, islam devrimi güç kazanıyor, ordusu, siyasi gücü, giderek hukuku ortaya çıkıyor ve bir taraf diğer taraf üzerinde egemen olmak istiyor. Hatta daha peygamber hayattayken tarafların varlığı söz konusudur. Uzaktan gelenlere Bilal-i Habeş denilir, Salman-ı Farisi denilir; bunların birisi Yemen'den, diğeri Taif'ten gelir. Ve bunlar tam sosyalisttirler. Birisi müezzindir, islamın sesini en güzel biçimde yankılandırır, diğeri ise bütünüyle enternasyonalisttir, islamiyete en iyi yorumu getirir. Fakat daha dünün aşırı şefi ve aşiretçilik kalıntılarıyla islam içinde bir sağ egemen yan olan kabile temsilcileri vardır; Muaviye dediğimiz, Ebu Cehil'in daha sonraki çok yakın savaştığı kişiliklerdir. Aslında sahte müslüman olmuşlardır. Nasıl ki biz günümüzde parti içinde düzeni temsil eden, düzenden kendisini fazla koparmayanlara sahte PKK'liler diyorsak, o zaman da böyle sahte müslümanlar var. Zor karşısında müslüman olmuşlardır. Özünde ciddi bir değişiklik yoktur. Ama bir de Hz. Ali lehçesi vardır; çekirdekten yetişmiştir ve ilk müslümanlardandır. Daha baştan peygamberin safında yer almış ve sürekli savaşmıştır. Hz. Ali, bildiğimiz gibi, ideolojiye olduğu kadar, yaşama da tam uymak ister. İslamın ilkesi ve yaşamı uğruna katılımı en ileri düzeydedir. Fakat Muaviye gibi birisi saltanat peşindedir. O, egemenlik içinden gelmiştir ve hızla islamiyet aracıyla egemenliğe doğru koşmaktadır. Şam'a gider, Bizans devletinin kalıntılarına dayanır. Bizans sarayları çok görkemlidir; nizam vardır, hukuk vardır. Onlar egemenler adına her şeyi sağlama almışlardır. Muaviye de egemen kabile reisliğiyle bunu birleştirerek islamı kullanır. İşte oportünizm dediğimiz olay, saptırma dediğimiz tarz budur. Egemen olmaya çalışır. Hz. Ali ve alevi olarak günümüze kadar gelen taraftar topluluk bu iktidar mücadelesinde ortaya çıkmıştır. Bunlara haksızlık yapmışlardır. Halifelik diğerlerinin hakkı değildir ve bu büyük bir mücadeleye yol açar. Bildiğimiz gibi, daha Hz. Muhammed'in cesedi yerdeyken saltanat kavgası başlar. İmam Ali en son halife olur ve bu süreç içinde öldürülür. Torunlarının, imamların başlarına en ağır felaket ve trajediler gelir; bildiğimiz gibi bu, günümüze kadar hayli etkili olur.

Dikkat edelim; burada da bir devrim olayı ortaya çıkıyor. Bu ilkel Arabistan Yarımadası'ndaki kabilelerin, sosyalleşme ve siyasallaşma devrimidir. Kabileler bu devrimle muazzam bir hamle gücü kazanıyorlar. Çok kısa bir süre içinde etkileri üç kıtaya yayılıyor. Büyük Sasani ve Bizans imparatorluklarını yeniyorlar. Feodal devrim dediğimiz büyük devrimi böylece başarıyorlar. Bu büyük bir uygarlık anlamına geliyor, fakat çelişkilidir. Resmi ideoloji daha çok sünni mezhebi diye değerlendirilir. Hep ezilenden ve haklıdan yana olanlar, ezilen her aşiret, her halk topluluğu ise Hz. Ali yanlısı kesilir. Bugün İran bunu en iyi dile getiren ülkelerden birisidir.

İktidar olmuş yan ise bağnaz ve resmi saltanat mezhebine bağlı kalır. Günümüzde en son TC'de gerçekleşen –sınırlı da olsa– budur. Resmi Osmanlı imparatorluğu hakeza böyledir. Selçuklular böyledir; Emeviler, Abbasiler böyledir. Aslında Ali yanlıları tam sosyalisttir. Halen alevi topluluklarındaki mevcut dayanışma, biraz sosyalizme yakındır. Daha o zaman "en hakiki mürşit ilimdir" deyişi oradan gelir. Öğrenmeye verilen değer oradan gelir. Bilimle ilerlemek istenir. Hz. Ali bilimin anahtarı diye tabir edilir. Yani döneminin bilimsel sosyalisti oluyor. Günümüzdeki sosyalizmin çok ilerisinde bir dayanışma ve eşitlik özü vardır. Tabii feodal bir devrim olduğunu unutmuyoruz, söylenenler bu çerçevededir.

Fransız Devrimi'ne bakalım; Fransız Devrimi de, feodalizme karşı gerçekleştirilen bir devrimdir. En kanlı geçen devrimlerden birisidir. Giyotine göndermeler bu devrimle başlamıştır. Korkunç sahneler söz konusudur. Devrimin çocuklarını en çok yediği bir olay oluyor. Birkaç devrim yönetimi ortaya çıkıyor. Devrimin en uç yönü, en sol yönü dediğimiz bir Babeuf tamamen komünisttir. Bu devrim burjuva devrimidir, kapitalist çerçevelidir. Fakat sosyalizme, komünizme en yakın düşünceler, bu devrimin sol ucunda ortaya çıkıyor. Bu devrimin Avrupa'ya yayıldığı 1848-70'lerden sonra adım adım gelişen Ekim Devrimi de bildiğimiz gibi az çok bu devrimin en solunda gerçekleşen bir devrimdir.

İlk burjuva devriminin tarafları şiddetli bir sınıf mücadelesiyle yol alıyorlar. Burjuva devrimi, feodal alt ve üstyapıyı devirir ve en genel evrensel boyutlara tırmanırken, bunun mücadelesi barışçıl olmuyor. Bütün sıçramalı gelişmeler, bu devrimin şuraya veya buraya uygulanmasından ibarettir. Her zaman da bir sol, bir sosyalist yanı vardır. Zafer Fransız Devrimi'nde resmileşiyor. Feodal artıklarla resmi burjuva sınıfı birleşiyor. Burjuvalar, proletaryaya karşı, onun temsilcilerine karşı daha o yıllarda saldırıya geçiyorlar. Burjuvaziye karşı proletarya, burjuva ideoljisine karşı sosyalist ideoloji somutlaşır. Burjuvazi giderek gericileşir. Hatta bilime de ters düşer. Eski ideolojilere sarılır ve giderek baskı sistemini geliştirir. Burjuvazi devrim silahını bu kez proletaryaya karşı kuşanır. Bu aşamadan sonra özgürlük silahını, eşitlik silahını ve bilimsellik silahını proletarya ele geçiriyor. Bu silahı aşağı yukarı yüzyıldır elinde tutuyor.

Sosyalizm, insanlığın bütün tarihi boyunca ezilenlerin, çalışanların, emekçilerin ve hatta insanlığın emeği ile bağlantılı olan kazanımların bilimsel bir ifadeye kavuşturulmasıdır. Felsefi düzeyde bilimin sonuçlarını en iyi yakalayan diyalektik-materyalist ögeler, sosyalizmin diyalektik-materyalist felsefesi halinde bütünleştiriliyor. Ekonomik faaliyetler sosyalizmde, özellikle "Kapital"de tam bir bilimsel ifadeye kavuşturuluyor. Tarihteki sosyal mücadeleler, bilimsel bir ifadeye kavuşturulup, tarihi materyalizm yorumuyla izah ediliyor ve bu da sosyalist ideoloji oluyor.

Özellikle Karl Marx ve Friedrich Engels'in yaptıkları; bunları birleştirip bilimsel sosyalizme, diğer bir deyişle, proletaryanın ideolojisine yol açmalarıdır. Bu ideolojik silahla savaşılıyor. Komünist enternasyonal ve daha sonra komünist partiler kuruluyor. Burada öne çıkarılması gereken, sosyalizmin bütünselleştirici yanıdır. Sadece işçi sınıfının doğuşuyla bağlantılı değildir. Sosyalizm bütün insanların olumlu birikimine dayanmak istiyor. Bunu bilimsel ifadeye kavuşturmak istiyor.

Bir bürokratik aygıt gelişiyor. Bu aygıtın kendisi, bir defa kapitalizmin veya feodalizmin kalıntılarına dayanarak ayrıcalıklı bir kast haline gelebiliyor. Daha da ötesi, Stalin'in yönlendirdiği sosyalizm esas itibarıyla Rusya içinde gerçekleştirilmek istenen bir sosyalizmdir. Her şey Rusya'daki devrim için, Rusya'daki sosyalizm için deniliyor. Sosyalizm giderek bir devletin iç ve dış politikasına tamıtamına uydurulan resmi bir söylem haline geliyor. Kontrol altına alınmaması gereken, özgürlük tanınması gereken bir ideoloji tamamen devletin politikasından bir milim bile sapmayacak hale getiriliyor. Bu da baskıya yol açıyor. İşte burada kendi özünü boşaltır bir yönelime de giriliyor. Proletarya diktatörlüğü adı altında bir yandan feodal, burjuva kalıntılar, bürokratlar gelişirken, reel sosyalistlik adı altında her türlü ideolojik dogmayı mübah gören, en ufacık bir eleştiriyi ihanet sayan, üzerine giden ve böylece olumlu eleştiriye ve hatta sınıf mücadelesine kapıyı kapatan bir durum ortaya çıkıyor.

Ezilenler adına ortaya çıkarılan ideolojiler, akımlar ve partiler her süreçte egemenlerin saldırısına uğrar. Saldırı çift yönlüdür: Birincisi, baskı ve işkenceyle tasfiye etmedir. İkincisi ise –ki en tehlikeli olanıdır–, içine sızarak ele geçirme ve başkalaşıma uğratmadır. Bugün sosyalizmin başına en belirgin biçimde gelen de budur. Bir yandan, ilk sosyalistler her türlü baskıya maruz bırakılırken, burjuvazinin en çok yaptığı da, bu ideolojiyi iğdiş etmektir. II. Enternasyonal'in son döneminde bu ideoloji iğdiş edilmişti. Şöyle deniliyordu: "Parlamento tek yoldur, her şey barış içinde halledilir ve devrimler çağı geçmiştir." Sosyalizm böylece burjuvaziye hizmet eden bir araca dönüştürüldü. Özellikle Alman sosyal-demokrasisi, bu konuda tarihe geçecek bir rolün sahibidir. Halen de öyledir. Bugün Alman sosyal-demokrasisi PKK'ye karşı –ki, bazıları hıristiyan-demokratlardan daha aşırı– bir anti-PKK'ciliği geliştirmiştir. Bunun anlaşılır tarihi nedenleri de vardır. Burjuvazi adına sosyalizmi en çok ve ustaca kullanan bir partidir. Örneğin, başka bir ülke baskıyı uygularken, o, daha çok sızma yöntemiyle etkisizleştirmeyi esas alıyor. Bir grup Türkiyeli devrimci Avrupa'ya gittiğinde bunlar eliyle iğdiş edildiler. Ve devrim dışı kılındılar. Bize de dayatılan buydu.

Bu sosyal-demokrat akıma karşı Lenin'in bilinen polemikleri vardır. Özellikle II. Enternasyonal'in kahramanı Kaustky'e karşı, devrim savunusu vardır. Bu temelde, devrimde şiddet, devrimde iktidarın ele geçirilişi sistemlice oturtulur ve bildiğimiz gibi Ekim Devrimi'ne yol açılır.

Ekim Devrimi iki yönlüdür: Bir yönüyle, ideolojik planda II. Enternasyonal artıklarına, burjuva sızmalarına karşı bir ideolojik devrim, diğer yönüyle ise, Çarlık gibi yarı feodal, yarı emperyalist-kapitalist bir sisteme karşı gerçekleştirilen bir devrimdir. Bu anlamda başından beri kendi içinde ikili bir yön taşıyor. Sosyalist yanı güçlüdür. Çünkü bütün burjuva sızmalarına karşı, II. Enternasyonal'e ve onun Rusya'daki artıklarına karşı, menşevizme karşı savaşım içinde gelişen bir devrimdir. Fakat diğer yandan Rusya ülkesi, feodal yanı ağır basan, sosyalizmle çelişki teşkil edecek sosyal yönü ağır basan bir ülkedir. Yine de çok ciddi bir devrim başarıyla gerçekleştiriliyor.

Ekim Devrimi, tarihte ezilenler adına yapılan en başarılı devrimlerden birisidir. Ezilenlerin ideolojik-politik bir ifadeye ve sistemliliğe kavuşturulmaya çalışıldığı bir devrimdir. Dikkat edelim; islam devriminde, Fransız Devrimi'nde sosyalist yan daha çok ezilmekten kurtulamamış iken, Ekim Devrimi'nde sosyalist yan uzun süre sisteme ve hatta evrensel çapta uluslararası sisteme belirleyici etkide bulunmuş ve damgasını vurmuştur. Yetmiş yılı aşkın bir süre resmi egemenliği söz konusudur. Belki bu egemenlik tasfiye edildi denilebilir ama, etkileri başta Rusya olmak üzere uluslararası çapta çok şiddetlidir. Halen de bu devrimin bittiği söylenemez. Yarım kalan bir devrim tamamlanmak isteniyor.

Ortaya çıkan çarpık yan neresidir veya Ekim Devrimi'nin başına gelen neydi diye, kısa bir değerlendirme yaparsak; sağ bir yan gelişmiştir. Her önemli devrimde olduğu gibi, resmi olarak da bu yan giderek hakim olmuştur. Bu 1930'larda mı, '50'lerde mi, '60'larda mı veya '80'lerde mi başladı; o kadar mühim de-

ğildir ve yadırgamamak da gerekir.

Sosyalizm gelişirken, çağdışı baskıcı, sömürücü sistem olan kapitalizm de gelişmiştir. Bir Fransız Devrimi'nde de birçok feodal artık ve bir restorasyon dönemi vardır. Krallık yeniden başa geçirilmiş ve eski krallıkların çoğunun ömrü yüzyıl uzatılmıştır. Halen de krallıklar vardır. Ama burjuva devrimi esas itibarıyla sonuca gitmiştir. İslam devrimi de öyleydi. Emevi saltanatı kurulmuştur ama sık sık onu parçalayan birçok isyana ve devlete de ulaşılmıştır. Tam olmasa da, günümüzde bile islam devrimi adı altında yeni devrimler oluşmaktadır. Ama bunlar islamın özüne ne kadar bağlıdır, o ayrı bir konu...

Ekim Devrimi'nin de resmi söylemi, uzun süre emekçilerin, proletaryanın lehçesi ve söylemiydi. Özde de öyle idi, biçimde de öyle idi. Fakat diğer yanı da vardı. Daha Lenin zamanında bu söz konusuydu. Lenin'in kendi endişeleri vardı. Kendisinden sonraki iktidara ilişkin, bürokratlaşmaya ilişkin, şovenizme ilişkin ölüm döşeğindeyken söyledikleri vardı: Kaldı ki, Lenin hayattayken Bolşevikler içinde bile çok şiddetli bir mücadele yürütmektedir. Bu sosyalizmin ilk çağında, bir anlamda Ekim Devrimi çerçevesinde, her gün küçük-burjuvaziye, liberallere, Kadetler'e karşı şöyle savaşıyoruz diye kıyameti koparıyorlar.

Bunlar bir günde ortadan kaldırılmaz ve Ekim Devrimi oldu diye de hemen bitmez. Tam tersine devrim koşullarında, başarı kazanan devrim koşullarında, yeni kılıklara bürünerek, yeni lehçeler, yeni söylemler kazanarak sızarlar. Nitekim olan da budur. Bir Troçki'nin durumu, küçük-burjuvaların en çok dinlemek istediği ve devrimi etkilemek istediği yandır. Buharinciler vardır; onlar da Rus köylülüğüne, daha çok da liberalizme yakınlık gösterirler. Bir Stalin vardır; Lenin'den öğrendiğini en kaba biçimde, çok dar, biraz da baskı yanı ağır basan biçimde yürütmeye çalıştı.

Bu şiddetli bir mücadeledir. Mücadele 1920'lerin sonlarına doğru geldiğimizde her ne kadar Stalin lehine sonuçlanmış gibi görünse de, esasta yer altına geçmiştir. Her baskı yer altına geçme sonucunu doğurur. Baskı ile belki iş yüzeyde bitmiştir, ama yer altına çekilinerek ne yapılacak? 1936'da tekrar başlarını çok önemli oranda açığa çıkarmışlardır. Tekrar bir baskıyla sindirme, 3-4 yıllık dolaylı veya direkt yer altına geçmeler vardır. Çoğunun kendilerini gizlemeleri söz konusudur. Stalin politikasında baskı ve sindirme uygulandı. Acaba bu sekterler sistemden atıldılar mı? Bunu söylemek çok zor. Rus köylülüğü ne kadar sosyalistleşti? Kolhoz, kolektif kooperatif kurmakla sosyalizm tam kurulur mu? Sanayide kolektivizmi geliştirmekle sosyalizm tam kurulur mu? Bunlar alt yapılardır. Ama içindeki insanlar önemli oranda kapitalist veya feodaldirler. Bunlarda gelişecek olan da küçük-burjuva tutumlarıdır.

Bir bürokratik aygıt gelişiyor. Bu aygıtın kendisi, bir defa kapitalizmin veya feodalizmin kalıntılarına dayanarak ayrıcalıklı bir kast haline geliyor. Daha da ötesi, Stalin'in yönlendirdiği sosyalizm esas itibarıyla Rusya içinde gerçekleştirilmek istenen bir sosyalizmdir. Her şey Rusya'daki devrim için, Rusya'daki sosyalizm için deniliyor. Sosyalizm giderek bir devletin iç ve dış politikasına tamıtamına uydurulan resmi bir söylem haline geliyor. Kontrol altına alınmaması gereken, özgürlük tanınması gereken bir ideoloji tamamen devletin politikasından bir milim bile sapmayacak hale getiriliyor. Bu da baskıya yol açıyor. İşte burada kendi özünü boşaltır bir yönelime de giriliyor. Proletarya diktatörlüğü adı altında bir yandan feodal, burjuva kalıntılar, bürokratlar gelişirken, reel sosyalistlik adı altında her türlü ideolojik dogmayı mübah gören, en ufacık bir eleştiriyi ihanet sayan, üzerine giden ve böylece olumlu eleştiriye ve hatta sınıf mücadelesine kapıyı kapatan bir durum ortaya çıkıyor. Dışa karşı tam bir duvar örme anlayışına gidiliyor. Kaldı ki, tersi olmalıydı. Özgürlük ideolojisine karşı kapitalist-emperyalist sistem duvar örmeliydi. Oysa kendileri emperyalist ideolojiye karşı duvar örüyorlar. Bu durum ilkel klan topluluklarının kendilerini savunmasına benziyor. Başarılı olması düşünülemez. Berlin Duvarı bunun açık örneğidir.

Kısaca, sosyalist eleştirinin, sosyalist ideolojinin içeriğinin dondurulması; doğru veya yanlış, bir devletin iç ve dış politikasından bir milim saptırılamayacak bir yasalar zinciri haline getirilmesi, aslında bir devrimin sağa çark etmesinin bütün nedenlerini ihtiva ediyor. Ortaya çıkan Kruşçev'ler, Brejnev'ler, Gorbaçov'lar da kendilerince buna bir katkıda bulunuyorlar.

Bu konuda bir şeye daha işaret etmek gerekir: Şubat Devrimi'ne burjuva devrimi denir, 7-8 ay sonra gerçekleşen Ekim Devrimi'ne de proleter devrim denir. Kocaman iki devrim arasına bu kadar kısacık bir süreci sığdırırsan, bu devrimlerin birbirlerinden ne kadar etkileneceği ortadadır. Yani Ekim Devrimi'nin, Lenin'in deyişiyle, önemli oranda burjuva devrimlerinin görevlerini yerine getirdiğini biliyoruz. O, bir anlamda gecikmiş bir burjuva devrimidir. Hemen sosyalizme geçilse de, önemli oranda burjuva devrimi ile iç içe geçilmiştir. Köylülük ile ittifak, burjuvazi ile ittifaktır; köylülük giderek küçük-burjuvalığı dayatır. Kulaklar 1930'lara kadar egemendirler. Bürokratlar ortaya çıkar. Bürokrasinin özünde yine bir burjuva sınıfının gelişme şansı yüksektir. Ekim Devrimi'ni böyle bir devrim olarak değerlendirmek mümkündür. Buna emperyalizmin baskı sisteminin, her taraftan saldırısını da eklersek sorun biraz daha netleşir. Emperyalizme karşı savunma, emekçilerin yaşam koşullarındaki zorluklar, özgürlüklere getirilen sınırlandırmalar, elbette olumsuz etkilerini göstereceklerdir. Sovyet sistemi giderek kendi içinde sağa savrulmayı yoğunca yaşayacak ve bildiğimiz Gorbaçov dönemi ortaya çıkacaktır.

"...Kapitalizmin merkezi, çevreyi kirletti. Dünyayı adeta çöp tenekesine çevirdi. Ayrıca daha derin eşitsizliklere de yol açtı. Bu anlamda kapitalizm doğaya saldırıyı en son haddine çıkaran rejimdir. Kapitalizm durdukça, doğaya saldırı önlenemez ve doğayı tahrip eden insanın kendisi de tahrip olmaktan kurtulamaz. İnsanlar etle-tırnak gibi doğaya bağlanarak yaşayabilirler. Doğa ana gibidir. Bunu tahrip ederek insan kesinlikle ancak kendi sonunu getirir. Bununla bağlantılı olarak kapitalist merkezlerin çevre ve doğa tahribatının derinleştirilmesi vardır. Doğayla birlikte halklar, kültürler de kirleniyor..."

Şimdi belirsizlikler vardır. Resmi ideoloji yıkılmış veya ondan uzaklaşılmıştır. Burjuva ideolojisine intibak etmekte de zorluklar vardır. Sosyalist ekonomiyi örgütlemeden vazgeçilmeye çalışılıyor. Fakat serbest piyasa ekonomisine geçmekte de zorlanılıyor. Toplum bir yaşam biçimi tutturmuştur. Bu yaşam biçimini kolayca aşamıyorlar. Kapitalist yaşam biçimlerine girmek istediklerinde zorlanıyorlar. Oluşan bir uluslararası denge vardır; bu denge, her ne kadar aşılmaya çalışılıyorsa da ortada birçok çıkar vardır. Bu çıkarların yıkılması hayli zorlamaktadır.

"...Sovyetler veya Rusya'nın öncülük ettiği Sovyetler, burjuva demokratik devrimini belli ölçüde zafere götürdü. Bu kesindir. Eğer bir Yeltsin'e ad takacaksak, yaptığı şahsında burjuva demokratik devrimini zafere ulaştırmasıdır. Daha önce Ekim Devrimi'inde, 'mevcut burjuva demokratik devriminden hızla sosyalizme geçtik' denildi. Kuşkusuz sosyalist uygulamalar da gelişti. Fakat öte yandan, burjuva demokratik devrimi de için için kendini sürdürdü; sonuçta Gorbaçov ve Yeltsin'le zaferini ilan etti. Sosyalist mücadele şüphesiz devam edecek. Sosyalist devrimin kazanımları, kendilerini savunmaya devam edecek..."

Bir diğer yan, Sovyetler veya Rusya'nın öncülük ettiği Sovyetler, burjuva demokratik devrimini belli ölçüde zafere götürdü. Bu kesindir. Eğer bir Yeltsin'e ad takacaksak, yaptığı şahsında burjuva demokratik devrimini zafere ulaştırmasıdır. Daha önce Ekim Devrimi'inde, "mevcut burjuva demokratik devriminden hızla sosyalizme geçtik" denildi. Kuşkusuz sosyalist uygulamalar da gelişti. Fakat öte yandan, burjuva demokratik devrimi de için için kendini sürdürdü; sonuçta Gorbaçov ve Yeltsin'le zaferini ilan etti. Sosyalist mücadele şüphesiz devam edecek. Sosyalist devrimin kazanımları, kendilerini savunmaya devam edecek.

Ortaya çıkan bir diğer durum, kapitalizmin yol açtığı çelişkileri daha değişik ele alışıdır. Rusya ilerledi, kalkındı. Hatta Sovyet sistemi dahilindeki ülkeler de ilerlediler, kalkındılar. Burjuva demokratik tarzda devrimlerini de bir anlamda tamamladılar. Şimdi, partiler kurulacak; çok seslilik, çok partili seçimler gibi eklentilerle tamamlanmaya çalışılacak. Peki bu, klasik Batı Avrupa türü burjuva demokrasileri gibi mi olacak? Buralarda emekçilerin kazanımları, böyle kolay kolay ellerinden alınamaz. Buralarda yaşanılacak olan, değişik bir burjuva demokratik devrimler sürecidir. Hatta şimdiden bu söylenebilir. Örneğin, bir Alman Sosyal Demokrat Partisi var ve istediğinde grev yapıp her türlü hakkı alabilmektedir. Burjuvaziye karşı, emekçilerin yaşam koşullarında belli bir düzeyi tutturmaktadır. Bu ülkelerde de, Alman Sosyal Demokrat Partisi'nden daha fazla kendi kazanımlarını gerçekleştirecek sosyal demokrat partiler, sosyalist partiler vardır; daha da gelişecektir. Belki de burada, burjuvazi ile emekçilerin dengede olduğu bir demokrasi söz konusu olabilir. Proletarya diktatörlüğü vardı, feodal-burjuva kalıntılar çok zayıflatılmıştı. Şimdi belki de dengeye geliyorlar. Buradaki emekçi önderlikli partiler, önümüzdeki yakın dönemde, bunalım artarsa ve biraz da yenilenme gelişirse tekrar sosyalizmin lehine bir ağırlık kazanabilirler. Demek istenilen, Ekim Devrimi'nin sonuçlarının boşa gittiği biçiminde bir yaklaşım değil, bir dengelenmeye doğru gittiğidir. Bu durum, emeğin lehine bozulabilir; karşı-devrimin lehine bundan daha fazla bozulması zordur. Güncellik için söylenecek bir sonuç budur.

En önemlisi, kapitalizmin çelişkilerinin başka yöne yansıtılmasıdır. Daha önce yaptığımız bir değerlendirmede, reel sosyalizmin yıkılışı kapitalizmin işini zorlayacaktır dedik. Nitekim, Amerika'daki büyük öfke bunu gösteriyor. Yine Avrupa'daki olası sosyal patlamalar, hak arayışları daha şimdiden bunu hissettirmektedir. Hani sosyal barış, hani liberal toplum sorunları daha açık sorulmaya başlıyor. İşte muazzam baskı araçlarına rağmen, ABD'de zincirden boşanmış bir öfke söz konusu ve her şeyi allak bullak etti. Demek ki, büyük patlamalara emekçiler en ufak bir fırsatı yakaladıklarında hazır oluyorlar. Üstelik bu, Amerika da oluyor. Yani zafer kazanan imparatorluğun merkezinde.

Kapitalizmin insanlığın önüne yığdığı sorunların daha değişik yerlerde görülmesi gerekiyor. Eğer günümüzde bir sosyalist yenilemeden bahsedeceksek, çelişkilerin düzeyini iyi yakalamak gerekir. Şu çok açık ki emperyalist kapitalizme, sömürgeciliğe karşı 19. yüzyıl işçi sınıfı edebiyatı ile, onun ideolojik-politik mücadele silahları ile artık savaşılamaz. Ayrıca 20. yüzyılın ulusal kurtuluş silahları ile de savaşılamaz. Çelişkilerin geldiği aşama daha farklıdır. Bu farklılık, çözüm yollarına da yansımaktadır.

En söylenmesi gerekenlerin başında, kapitalizmin insanı gerçekten büyük bir tehlike altına aldığı gerçeği gelir. İlk devrimler, nasıl ki doğaya karşı yapılmışsa, bu sefer yeniden doğayı esas alan bir devrim gerekir. İnsanlık, başlangıçta doğaya çok bağımlıydı; doğadan zarar görüyordu, buna karşı devrim yaptı ve kendisini biraz korudu. Ama şimdi insanlar doğaya karşı büyük bir saldırı halinde, yani eskiden doğanın canavarları vardı; insana saldırıyorlardı ve bu bir devrimle defedildi. Şimdi ise, güçlenen insan doğaya saldırıyor, dünyaya saldırıyor. Dünyasını ve doğasını tahrip ediyor. Ozon tabakasını deldi, dünyayı ısıtıyor; çevreyi yaşanamaz, nefes alınamaz hale getirdi. Bu bir gerçek ve bundan büyük oranda kapitalizm sorumludur.

Bütün bunlardan daha başka bazı genel sonuçlar da çıkarılabilir. Kapitalizmin merkezi, çevreyi kirletti. Dünyayı adeta çöp tenekesine çevirdi. Ayrıca daha derin eşitsizliklere de yol açtı. Bu anlamda kapitalizm doğaya saldırıyı en son haddine çıkaran rejimdir. Kapitalizm durdukça, doğaya saldırı önlenemez ve doğayı tahrip eden insanın kendisi de tahrip olmaktan kurtulamaz. İnsanlar etle-tırnak gibi doğaya bağlanarak yaşayabilirler. Doğa ana gibidir. Bunu tahrip ederek insan kesinlikle ancak kendi sonunu getirir. Bununla bağlantılı olarak kapitalist merkezlerin çevre ve doğa tahribatının derinleştirilmesi vardır. Doğayla birlikte halklar, kültürler de kirleniyor.

Mesele sadece bir sınıf baskısı değildir. Hatta ulus baskısı da değildir. Daha geneldir. Buna Kuzey-Güney çelişkisi veya merkez-çevre ilişkisi de denir. Fakat, ne denilirse denilsin, insanlığın büyük bir bölümünün kapitalist merkezlerin saldırısı altına girdiği, nefes alamaz duruma getirildiği açıktır. Muazzam ideolojik-politik uygulama araçları ile, işbirlikçileri ile bunu yaptılar, en önemlisi görülmemiş, nefes alınamaz işkenceli bir dünya yarattılar. Örneğin, "teröre karşı uluslararası sistem" adı altında her türlü özgürlük hareketlerini boğmayı planladılar.

"Yeni düzen" adı altında kendi çıkarlarını dünyanın en ücra köşesine kadar yaymak istiyorlar. Hoşlarına gitmeyeni -bir aşiret şefi bile olsa- baş düşman ilan ettiler. Boyun eğdirip ezmede sonuna kadar gitmek istediler. Bütün ülkeleri, halkları, kendi çiftlikleri haline dönüştürmek istediler. En önemlisi de dünyayı yaşanılamaz bir alana çevirdiler. Bütün bunlar göz önüne getirildiğinde, kapitalizmin en lanetli sosyal rejimlerden biri olduğu görülür. İçeriği biraz daha kapsamlı ele alındığında, insanı en müthiş cüceleştiren, çok ilkel duygular, güdüler peşinde koşturan, hatta karıncalaştıran bir sistemdir diyebiliriz. Japon karıncalaştırmasına bakalım! Bir Avrupa'nın robotlaşmasına bakalım! Bir ABD'nin çılgınlaşmasına bakalım. Yaratılan tiplere insan demek için bin şahit ister. Bu cüceleşmeyi kendi bünyelerinde bu kadar geliştirdikten sonra, diğer alanlara nasıl yaymasınlar! Bütün insanlığın kazanımlarına karşı da bir saldırıdır bu. Kapitalist sistem, insanlık, büyüklük adına, yücelik adına ne geliştirmişse hepsini pul gibi ucuza getiriyor ve değerden düşürüyor. Hiçbir rejimde, insanlık bu kadar çekmemiştir. Çünkü ideolojik egemenlik araçları, politik egemenlik araçları müthiştir. En tepede atom tehlikesi vardır. Tabana doğru geldiğimizde, her yere sızan istihbarat örgütleri, elektrikli, gazlı idamlar, infaz mangaları vardır. Tüm bunların başını çeken de ABD'dir. Burası her türlü hastalığın yayıldığı merkezdir. Mesela AIDS oradan dünyaya yayılmıştır. Yol açtığı muazzam nüfus patlaması vardır. Çevre ülkelerin başına bela ettiği çok sahte ve işbirlikçi cuntaları veya kuklaları vardır. Muazzam bir medya imparatorluğu ile insanın duygu ve düşüncelerini mutlak anlamda kendisine bağlaması vardır. Bütün bunlar doğa tahribatı ve tarihe karşı yürüttüğü tahribatla birleştirildiğinde, en tehlikeli bir sistem ile karşı karşıya olduğumuz gerçeği ortaya çıkar.

O halde, güncellik kadar geleceği de kazanmak isteyen sosyalizmin bu sorunları görmesi gerektiği açıktır. Bu dev gibi sorunlara insanlık adına sosyalizm ile müdahalede bulunmak istenilecektir. Dolayısıyla güncel ve geleceğin sosyalist sorunlarını görmek ve çözmek isteyenler, 19.-20. yüzyıllardaki gibi, sadece işçi sınıfının ekonomik, sosyal ve siyasal kurtuluşunu ve yine 20. yüzyıldaki gibi, sadece ezilen ulusların ulusal kurtuluşlarını gündeme almakla yetinemezler. Hiç şüphesiz yine işçi sınıfı üzerinde ekonomik, siyasal ve sosyal baskılar vardır. Ekonomik hak mücadelesi olacaktır. Siyasal baskıya karşı özgürlük mücadelesi olacaktır. Yine ezilen bağımlı ülkeler, uluslar vardır. Onların da ulusal kurtuluş mücadeleleri olacaktır. Ama sosyalizm artık yalnız bunlarla

"...Kapitalist sistem, insanlık, büyüklük adına, yücelik adına ne geliştirmişse hepsini pul gibi ucuza getiriyor ve değerden düşürüyor. Hiçbir rejimde, insanlık bu kadar çekmemiştir. Çünkü ideolojik egemenlik araçları, politik egemenlik araçları müthiştir. En tepede atom tehlikesi vardır. Tabana doğru geldiğimizde, her yere sızan istihbarat örgütleri, elektrikli, gazlı idamlar, infaz mangaları vardır. Tüm bunların başını çeken de ABD'dir. Burası her türlü hastalığın yayıldığı merkezdir. Mesela AIDS oradan dünyaya yayılmıştır. Yol açtığı muazzam nüfus patlaması vardır. Çevre ülkelerin başına bela ettiği çok sahte ve işbirlikçi cuntaları veya kuklaları vardır. Muazzam bir medya imparatorluğu ile insanın duygu ve düşüncelerini mutlak anlamda kendisine bağlaması vardır. Bütün bunlar doğa tahribatı ve tarihe karşı yürüttüğü tahribatla birleştirildiğinde, en tehlikeli bir sistem ile karşı karşıya olduğumuz gerçeği ortaya çıkar..."

yetinemez. Daha fazlasını yapmak zorundadır.

Bir defa insanlığın başına bela olan, doğayı mahveden, maneviyatı öldüren, müthiş tüketici toplum kalıpları içine sıkıştıran bir teknik canavar oluşturulmuş. Reel sosyalizmin de ortaya çıkardığı biraz da budur. Yeme-içme o kadar aşırıya gitti ki, insanlar neredeyse birbirlerinin gözlerini çıkaracaklardı. Ahlak adeta bitmiş. Halbuki insan yarı yarıya ahlak demektir. Batılı toplumlarda ahlak devre dışı bırakıldığı için, kural-kaide kalmamıştır. Reel sosyalizm de bundan pek farklı değildir. Maneviyat, ahlak, moral ilke çiğnenmiştir. İşte atom yarışları! İşte çok sınırsız güdülerin tatmini! İşte sınırsız doğa tahribatları! Herkesten daha fazla yaşayayım, doğayı yiyeyim, uygarlığı yiyeyim, insanı yiyeyim! Bütün bunlar nereye götürür? Açık ki, canavarlaşmaya. Bu anlamda kapitalizm eşittir canavarlaşmadır.

ABD tarafından bazı filmler yapılıyor. Örneğin, yıldızlardan gelen canavarlardan söz ediliyor. Hayır, canavarlar yıldızlardan gelmeyecekler, Amerika'nın içinden gelecekler. İşte bu canavara karşı bir sosyal patlama oldu. Gözleri faltaşı gibi açılmış fakir-fukaralar saldırdılar ve ardından resmi canavarlar hemen piyasaya çıktılar. Böyle canavarları çoktur bu rejimin. İşte, şöyle uçak yapmışlar, şöyle uçak gemileri yapmışlar, şöyle helikopterleri vardır, şöyle tankları vardır, şöyle lazer silahları vardır, yıldız silahları vardır... Bunların hepsi canavar. Bu kadar silahla insanlık ya korkutulur ya da baskı altına alınır. Burada demokrasi, insan hakları var mı? Ama bu kelimeleri de çok sık kullanıyorlar.

İnsan haklarını tam yittirenler, insan hakları silahını ortaya çıkarıyorlar; doğayı tam bitirenler, çevreciler adı altında bir sahtekarlığı ortaya çıkarıyorlar; uygarlığın kökünü kurutanlar, uygarlık koruyucusu kesiliyorlar; yeşili imha edenler yeşilci kesiliyorlar; dinlerin manevi etkisini yok edenler dinci kesiliyorlar. Bütün bunlar kapitalist canavarın belirtileridir. Dolayısıyla sosyalizm artık eski dar sosyalizm olmakla yetinemez. Salt ekonomik amaçlı sosyalizm, salt sınıf kurtuluşçusu, hatta ulus kurtuluşçusu sosyalizm olmaz. Madem sosyalist öğreti insanlığın bütün kazanımlarını gelişme adına, özgürlük adına, doğayla uyum adına temsil etmek istiyor; bütün bunları da emeği, onun değerlerini adil ve eşitçe üleştirerek kazanmak istiyor; o zaman ufkunu genişletmek, amaçlarını kapsamlı hale getirmek, uygun örgüt ve mücadele silahlarını geliştirmek zorundadır.

Demek ki, ancak eski muhtevaya yeni muhtevalar, eski örgüt silahlarına yeni örgüt silahları, eski mücadele biçimlerine yeni mücadele biçimleri eklediğimiz zaman sosyalizmin güncelleşmesinden, zenginleşmesinden, geleceği kazanmasından bahsedebiliriz. Böylesi bir sosyalizm, reel sosyalizmin de tahribatlarını hiç şüphesiz görecektir. Moral, ahlak gitmiştir, her şey maddiyata indirgenmiştir. Sosyalizm bu tahribatı da hiç şüphesiz giderecektir. Zenginleşmiş, olgunlaşmış, geleceği kazanmak isteyen sosyalizm, az çok bu genel tespitleri göz önüne getirmek; ondan da öteye, sorunları görmek kadar çözümün ne olabileceğini göstermek, en önemlisi de bunun militanını yetiştirmek zorundadır. Diğerleri daha çok ideolojik belirlemelerdir. Durum değerlendirmeleri, tespitler, hedefler koymak, ideolojik ve programatik bir çalışmadır. Bu konuda da öyle fazla zorluklarla karşılaşılamaz.

En yakıcı bir sorun da şu oluyor: "Sosyalizmi kurarız, insanı değiştiririz" sloganını tersine çevirmek gerekiyor. Bunun yerine "sosyalizmi kuracak insanı önceden yetiştir" sloganını koymak gerekir. Sovyet deneyiminde en çok düşülen bir hata da budur. Yani, "sosyalist devrim yapılır, sosyalist insan yetişir." Evet, bir yönüyle böyledir ama, bu tam doğru değildir. Önceden yarı yarıya yetişmeden, daha sonradan tam sosyalist insan yetişemez. Herhalde en çok düzeltilmesi gereken yanlardan birisi de budur. Sosyalizmi kurmak istiyorsak, sosyalizmi önce kendi küçük çekirdeğinde kuracak insanı yetiştireceksin. Eğer bu insan yoksa senin özlediğin sosyalizmi kim kuracaktır? Sosyalist olmayanlar, sosyalizmi kuramazlar. Ayrıca sosyalizmi programatik düzeyde kabul edenler de tam sosyalist sayılamaz. Bu, tarihi bir gerçekliktir.

Lafta her türlü devrimi, onun ideolojisini kabul edenler asla o devrime bağlı kalmamışlardır. Çoğunlukla da maske olarak kullanmışlardır. Demek ki maskeler dönemini sona erdirmek için, öncelikle istediğini kuracak adamı daha sağlıklı yetiştireceksin. Daha önce yetiştirilmedi mi? Yetiştirildi, ama tam değil, yarım yamalak. Böyle olunca da en iyi programı dahi onların eline versen, onlar tersini başına getirebilir. Aslında sosyalizmin böyle sorunları da vardır. Daha çok biz buna pratik militan düzeyde sorunlar diyoruz.

Sosyalizmi esas almak isteyenlerin kendilerini sosyalleştirmek, duygu ve düşüncelerini çok sıkı bir sosyalist eğitime tabi tutmak, örgütü sosyalistleştirmek, yaşamı sosyalistleştirmek gibi sorunları vardır. Emeğe, emeğin ürünlerine tam bağlı olmak, insanlığın bütün sorunları konusunda duyarlı olmak, sınıf ve ulus sorunları temelinde aralarına ayrım koymadan, bütün bunları etle-tırnak gibi bağlı ele almak günümüzün sosyalist sorunlarını başarıyla çözmenin en önemli yanlarını teşkil eder. Sosyalist olunmak isteniyorsa, böyle sosyalist olmayı bilmek şarttır. Böyle sosyalistler haline gelmeden, ne sosyalist örgüt olunur ve ne de sosyalist mücadele verilir. Temel pratik bir sorun da budur. İster bir parti biçiminde şekillensin, ister bir enternasyonal biçiminde şekillensin; yani ister ulusal düzeyde bir parti, isterse enternasyonal düzeyde partiler birliği biçiminde somutlaşsın –ki, her ikisi de gerekli–, böyle olmak zorundadır. Dolayısıyla, ulusal düzeyde sosyalistleştiğin kadar evrensel düzeyde de sosyalistleşeceksin. Bu ilkeye artık bu temelde kesin işlerlik kazandırmak gerekir. Temel, güncel sorunlara ve geleceğin mutlaka çözümlenmesi gereken bu sorunlarına pratik düzeyde de böyle bir militan örgütle karşılık verilmeye çalışılırsa, sosyalizmin zenginleşmesi ve geleceğin sosyalizm tarafından kurtarılması imkan dahiline girer. Herhalde daha şimdiden içine girilen arayış dönemi de bu içeriktedir. Tartışmalar giderek daha da geliştirilecektir. İlke ve amaçlarla birlikte en önemlisi de sosyalist insanın önceden yaratılması üzerinde daha da uğraşılması gerektiğini, dar ulusal veya sınıfsal çıkarlar çerçevesinde davranmanın yetmeyeceğini; hele hele başarı kazanmış devrimin devlet çıkarlarıyla hareket etmesinin ne sonuçlara vardığını Sovyet deneyimi çok iyi bir şekilde öğretiyor. Sovyet deneyimi, duvarlar örülerek sosyalizmin kurulamayacağını, tam tersine ideolojik özgürlüğe, düşünsel özgürlüklere sonuna kadar özgürlük tanınması ve alanın açık tutulması, devrimin sürekli kendini enternasyonalize etmesi gerektiğini, devlet çıkarlarıyla eklemlenemeyeceğini, hele ulusal devlet çıkarlarıyla bütünleştirilemeyeceğini, bu çelişkiyi aşmak zorunda olduğunu, kendisini maneviyatsız bırakamayacağını, yalnız maddi yönden tatmin eden bir tüketiciler topluluğu olarak sosyalist toplumun düşünülemeyeceğini, moral ilkeye, ahlaki ilkeye bağlı kalınması gerektiğini açığa çıkarmıştır. Bütünüyle insanlık vardır, onun doğası vardır, onun uygarlığı vardır. Hepsine büyük bağlılık vardır. Demek ki, ancak bu konularda kendisini tartışmayla netleştirmiş ve zenginleşmiş sosyalizm, 21. yüzyıla doğru gittiğimiz bu süreçte insanlığı yutulmayla karşı karşıya getiren kapitalist canavara karşı insanın kurtuluşuna en büyük katkıyı yapabilir.

PKK'nin bu konuda mütevazi de olsa yerine getirmesi gereken görevi, bu çerçeve dahilinde ifadesini bulur. PKK sosyalizme bağlılığını doğuşundan günümüze kadar bu kapsamda geliştirmeye çalışıyor. Bir ulusal kurtuluş yöntemi tuttururken, onun savaşım imkanlarını geliştirmeye çalışırken, diğer yandan sosyalist muhtevayı, reel sosyalizmin olumsuzluklarına karşı da mücadele ederek, kendini özgür bir tartışmayla derinleştirerek kapsamlı kılmak istiyor. Hiçbir zaman devletleri, sosyalist devletlerin ve onların yandaşlarının bir eki gibi düşünmedik. Böylesine bir yöntem hatasına düşmeye asla fırsat tanımadık. Bu duruma getirmek isteyen çabalara karşı kararlıca durduk. Özgür düşünmeyi, kendini özgür kararlaştırmayı esas aldık. Hiç şüphesiz sosyalistçe düşünme, ideolojik sistem haline gelme ve giderek bunu kendi örgüt bünyesinde özümsetme, mücadele işidir. Bir yandan eğitim, öğretim işidir, diğer yandan pratik, dişe diş yürümesi gereken bir savaşım işidir.

PKK ulusal kurtuluş olmadan sosyalist olunamayacağını kendi ana yol ve ilkelerinde belirlediği gibi, sosyalizmin genel ve evrensel esaslarına bağlı olmadan da tutarlı bir ulusal kurtuluşçuluk geliştiremeyeceğini tespit etmiştir. Belki istenildiği gibi bir uygulamaya kavuşturamadık, uluslararası arenaya yansıyamadı, ama bundan da asla vazgeçmedik. İlkede, programda böylesine bir zeminleşmeyi yaşarken, onun yarısı demek olan sosyalist insanı kendi bünyemizde yetiştirmeye en büyük ağırlığı verdik. Hatta denilebilir ki, hiçbir partinin çözmeye cesaret edemeyeceği insanı çözmeye ve sosyalistleştirmeye ağırlık verdik. Dışa karşı verdiğimiz mücadeleden daha fazlasını içe karşı verdik. Bugün çok iyi görmekteyiz ki, biz en büyük öfkeyi, en büyük mücadeleyi kendi içimizde veriyoruz. Her zaman bütün açıklığıyla "hasta insan, döküntü insan, yeteneksiz insan, tıkanmış insan asla PKK'li olamaz" dedik. PKK'lilik, insanlığın en özlü ifadesi olmak demektir. İnsanlık tarihinden gelen her türlü baskıya, haksızlığa, zulme, eşitsizliğe karşı durmayı bilmek kadar, onun için kendini yeterli hale getirmeye, farklı kılmaya, özgür kılmaya, güzel kılmaya, savaşır ve başarır kılmaya rehber etmek, PKK'deki sosyalist kişiliktir. Hiçbir parti, kendi bünyemizde gerçekleştirdiğimiz gibi bir sosyalistleşmeyi asla ne göz önüne getirdi, ne gereğini duydu ve ne de üzerinde başarıyla çalıştı. Eğer sosyalizm olacaksa, eğer PKK bu temelde sosyalist bir örgüt olarak kalacaksa, bunu böyle bilmek ve yapmak durumundadır. Biz sosyalizme bağlıyız, sosyalizme bu çerçevede ve bu temel dahilinde değer biçiyoruz. Partimizle yol almak isteyenler, gerçekten bizimle yoldaşlık etmek isteyenler, bu çerçeveyi ve muhtevayı göz önüne getirmek zorundadırlar. Başarmak zorundadırlar. Başka türlü PKK'li, PKK militanı olunamaz.

Bundan dolayı bugün uluslararası gericilik ile faşist Türk sömürgeciliği, özel savaşın her türlüsünü dayatarak bizim üzerimize saldırıyorlar. Uluslararası burjuva gericiliği, sosyal mücadele içine sızmak istiyor. En başta da Alman sosyal demokratları ve diğerleri ideolojik, siyasi cepheden PKK'ye saldırıyorlar. Onlar, karşılarında kendilerine kolay kolay yutulmayacak bir sosyalizmin temsilciliğini yaratacağımızı bildikleri için bunu yapıyorlar. Bu onların işidir, ama bizim işimiz de, o en yerle bir edilmesi gereken en azgın, gerici, faşist odaklar kadar, onların müttefiklerini de, sosyal demokratları olduğu kadar, diğer müttefiklerini de göz ardı etmeden bu savaşı sürdürmeyi bilmektir. Biz bunları insanlığı yutan canavarlar olarak değerlendiriyoruz. Birisi baskı ve işkenceyle, teknikle yapar, diğeri ideolojik saptırmayla. Bunlar birbirini tamamlarlar. Sosyalistleştirmeye bu temelde devam ediyoruz. Eğer bizim üzerimize uluslararası sosyalizme böyle yaklaşmak gibi bir görev düşmüşse, bununla gurur duyarız.

En önemli aşamada bir devrimci partiye böyle ağır uluslararası görevler de yüklenir. Ortadoğu'nun çelişkiler yumağında ve en çok devrimsel yöntemlerle sorunlara çözüm getirmek günümüzde daha da anlamlıdır. Özellikle Kürdistan gibi, devrimden başka hiçbir şeyin çözüm yolu olmadığı bir somut zeminde başka türlü bırakalım çare bulmayı, ölümden bile kurtuluş olmayacaktır. Ve insanlık dışı olmaktan kurtulunamayacaktır. Bir ülkenin, bir halkın somutunda PKK, ulusal kurtuluş devriminin büyüklüğü kadar, bölgesel ve uluslararası devrimin ve sosyalizmin sorunlarına çözüm gücü olmakla, sadece özüne bağlı olmanın gereklerini onurla yapmış olacaktır ve bunu da kendine görev bilir. Devrimde sağlayacağı başarı, o anlamda hem ulusal, hem de evrensel olur; bilmek ve inanmak kadar, yapmakla gerçekleşir. Pratik kazanımlar her ne kadar ulusal düzeyde gibi gözükse de, fazlasıyla enternasyonaldir. Emperyalizmin Ortadoğu'ya, Orta Asya'ya, Kafkasya'ya, hatta Afrika'ya karşı bir Truva atı olarak kullanmak istediği TC gibi bir güce karşı, PKK'nin de Orta Asya'dan tutalım ta Afrika'ya kadar en iyi savaşan bir güç olarak dikilmesi esastır. Bu onun ne kadar köklü bir devrimle karşı karşıya olduğunu gösterir. TC, uluslararası bütün gericiliği imdadına çağırarak, ya teslim alma, ya imha etme politikası ile yürüyor. Bu boşuna değildir. Destekler de veriliyor; hem de utanmazca, insanlığa, insan haklarına, halkların her türlü haklarına saygı kelimelerini de ağızlarına alarak saldırıyorlar. Birbirlerini alçakça destekliyorlar. Buna karşı biz de tabii ki kendimizi savunacağız. Bu bizim için kendi öz ulusal kurtuluşumuz kadar, hatta ondan daha fazla evrenselleşmek, insanlaşmak, insanın temel sorunlarına da sahip çıkmak, bu sorunların baskısı altında yaşayan halkların, her türlü sosyal kesimlerin çıkarlarına, kurtuluşlarına öncülük etmek ve bağlı kalmaktır. Dün birkaç kelime ile bunu dile getiriyorduk, bugün savaşımla, her geçen gün gittikçe yayılan, enternasyonalleşen savaşımla karşılık veriyoruz.

İnanıyoruz ki bu savaşım, zenginleşen sosyalizmin en başarılı bir kolu olacaktır. Pratikte öncü düzeyinde işleyen bir müfrezesidir. Geldiği düzeyle bunu şimdiden vurguladığı gibi, gelecekte kazanacağı başarılarla, kendini daha da kabul ettirecek, dinletecek, öncü kollarından birisi olacaktır. Ona göre ulusal kurtuluş savaşımımıza ağırlığımızı veriyoruz. Bu ulusal kurtuluş savaşımı, çevresini kuşatan komşu halkların devrimine yansıyor. Bu devrimlerin kendi halklarının kurtuluşu kadar, diğer halkların kurtuluşlarına da verecekleri, insanlığa da verecekleri çok şey olabilir.

Ortadoğu halkları islami etki altındadırlar. İslami etki altındaki halklara en büyük muhtevayı biz kazandıracağız. Emperyalist metropollere karşı, çevre halkların mücadelesine Ortadoğu halklarının öncülük etmesi biraz da tarihlerine yaraşır. Bu, dünyanın canlanması anlamına da gelecektir. İnsanlığın sözcülüğüne, kurtuluşuna aday olma gibi bir rolün de sahipleri olacaklardır. İşte buna en devrimci ifadeyi kazandıran, PKK öncülüğündeki mücadele olacaktır. Öylesine tarihi olduğu kadar, günceli ve geleceği kestiren; ulusal olduğu kadar bölgesel de olan bir devrim için, o devrimin partisi için ve o partinin başarısı için her şey yapılır ve başarılır.

Bu anlamda diyoruz ki:

Yaşasın emekçilerin birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs!

Yaşasın sosyalizm!

1 Mayıs 1992

Özel savaş hükümetinin kontr-gerilla ve ...

Baştarafı 11. sayfada

ırkçılık diyor buna- saptırmak istiyorlar. Bir noktayı açmak lazım; son günlerde ırkçılık olası bir Türk ulusçuluğu tarzında biçimlendi. Görülmemiş ve çığırından çıkmış bir biçimde Türk ulusçuluğu şekillendiriliyor, geliştiriliyor. Gerçekten şovenizm, hiçbir biçimde bu kadar aşırıya vardırılmadı. Bunun içinde dinciler de var. Ki bunlar, Türk şovenizmine sıkı sıkıya bağlıdırlar. Daha fazlasını yapmak istiyorlar. Hatta Türk-İslam Sentezi adı altında!... Türk islam sentezi, kesinlikle Türk milliyetçiliğinin bazı güncel ihtiyaçlarından kaynaklanıyor. Dinle, şovenizm maskelenmeye çalışılıyor. Özellikle, şovenizmi halka daha fazla yutturmak için, kemalist şovenizmin yerine islamcı Türk şovenizmini geliştirmek istiyorlar. Tarihte de hıristiyan halkları, Türk İslam Sentezi ile yıktılar. Açık ki, Türk islamcılığı ve Türk yayılmacılığı Allah adına yapılan yayılmacılık değildir. Ve kesinlikle talan, işgal, imhayı hedefliyordu. Şimdi bu şovenizmin değişik bir türevi ile, kemalist etkinin kırılmasının sonuçları giderilmeye çalışılıyor. Bu nedenle, Erbakan'ın artan uluslararası temasları; bir yandan Arap ülkeleri bünyesinde, diğer yandan Amerika ve Almanya'daki temasları kesinlikle ard niyetli girişimlerdir. Sözümona, 'devlete karşı', 'Batıya karşı' adı altında 'ne kadar koparırsam kardır' mantığı ile Kürdistan gerçeğine, karşı-devrimci ve iğrenç bir biçimde yönelmektedir. Son MÇP-RP ittifakında da bu çok iyi açığa çıktı.

"İran'ın muhtemelen birtakım çabaları vardır. İran her ne kadar görünüşte devlete karşı, kemalizme karşı olma tutumunu sürdürüyorsa da, özellikle İran'a dayalı olarak geliştirilen Hizbullah faaliyetinde, kapsamlı bir polis sızması olduğu gerçek!.. Çünkü, İran'a gönderilen çok sayıda öğrenci arasına, hemen hemen yarı yarıya kontr-gerilla ya da MİT ile ilişkili kişiler de sızdırıldı. Böylece, burjuva partiler bünyesinde açık karşı-devrimci faaliyetlerini sürdüremeyen kontralardan, Hizbullah biçiminde bir hareket oluşturuldu...

"Ayrıca bazı gerici aşiretler -aşiretler arası çelişkiler de kullanılarak-, PKK'ye karşı Hizbullah bünyesinde hareket ederek, intikam almak istiyorlar... Ve bir de lümpen serseriler var. Sanırım para geliyor bunlara. Bu konuda, muhtemelen İran böyle yardım yapabilir. Örneğin bir Batman'da Hizbullah'la veya tarikatlarla bağlantılı olanların hepsine, TC tarafından oldukça yüklü paralar verildiği bir gerçektir..."

Burada birçok boyutuyla ortaya konulduğu gibi, Hizbullah denen oluşumun Türkiye ve Kürdistan kolu, esasında bir polis çalışmasıdır. Kürdistan'da din ve tarikatların etkili olduğu Farqîn (Silvan), Êlih (Batman), Nisêbîn vb. bazı kentlerde Hizbullah adına hareket eden, onlara alet olan gençler ya da bazı aileler olabilir. Esasında bu örgütlenme mücadelemize karşı çıkartılan ve hareketimizi uğraştırmaya yönelik olan bir kontr-gerilla taktiğidir. Bizzat Nakşici olan eski İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu, bu bakanlık görevini yaptığı geçen yıl, bakanlığın kadrosunu özellikle bu kesimlere dayandırmıştı. Ayrıca kontr-gerillanın savaşı "Kürdistanlılaştırma" taktiği bağlamında gerillaya karşı geliştirmeye çalıştığı köy koruculuğunun etkisinin kırılmasıyla birlikte Hizbullah adıyla benzer işleve sahip yeni oluşumları türetmenin ya da kullanmanın mantıklı göründüğünü belirtmek gerekiyor.

Hizbi-kontra cinayetleriyle TC'nin değişik sonuçlara ulaşma gayesi de vardır. Böylelikle dini temelde toplumda bir parçalanmayı yaratmak, dini etki altında olan halkla PKK'yi karşı karşıya getirmek, bazı halk kesimlerine devrime karşı suç işlettirmek, devrimci hareketin asıl hedefe yönelimini bu tür engellerle durdurmak ve PKK'nin dindarları vurduğu izlenimini yaratmak istemektedir. Ayrıca önemli bir dış faktör ise; -ki kontr-gerillanın önemli bir hedefinin dış faktör olduğunu vurgulamıştık- özellikle Ortadoğu bölgesinde uluslararası etkinliğimizin İslami görüntüyle bastırılmak istenmesidir. Bu bağlamda hareketimizin islamiyete düşman olduğu yönünde çabalar içerisine girmek ve bundan hareketle etkinliğimiz zedelenmek ve bölgedeki dostluk ilişkisine açık olan güçlerle karşı karşıya getirilmek hedefleniyor.

Özellikle 1992 yılında yoğunlaştırılan kontr-gerilla ya da Hizbikontra saldırılarında onlarca Kürdistanlı yurtsever katledildi, onlarcası da yaralandı. Yine halkın evlerine yönelik geliştirilen saldırılarda büyük maddi zararlar verdirildi. Bugün Amed (Diyarbakır), Midyad, Nisêbîn, Farqîn, Çewlik (Bingöl), Hezex (İdil), Êlih gibi alanlarda, hizbikontra saldırıları ve cinayetleri devam etmektedir. Son olarak **Hafız Akdemir, M. Emin Ayhan** ve **Sıddık Tan**'ın da içinde bulunduğu çok sayıda yurtsever ve aydının öldürülmesi, kontr-gerilla saldırılarının devam edeceğine, halkımıza karşı cinayet şebekelerinin daha da etkili kullanılmaya çalışılacağının örneği olmaktadır.

Hizbi-kontra olayları özellikle ulusal kurtuluş savaşımımızın geliştiği, gerillanın etle-tırnak gibi halkla bütünleştiği ve aynı zamanda dini inanç ve etkinin çok yoğun yaşandığı alanlarda geliştirildi. Bu alanlarda her ne kadar halkın kahramanca kalkışı yaşanıyorsa da, halkın örgütlü birliğinin pekiştirilmesinde görülen yetersizlikler ve zaaflardan yararlanmaya çalışan düşman, bir yandan Hizbi-kontra adı altında sürdürdüğü kontr-gerilla saldırılarıyla "faili meçhul cinayetler" geliştirirken, diğer yandan Midyad, Bismil, Farqîn, Cizîra Botan (Cizre), Nisêbîn, Êlih, Hezex vd. alanlarda kurulan pusularda, durdurulan araçlarda kadın, çocuk, ihtiyar, genç ayrımı gözetmeksizin insanlarımızı katletti ve katlediyor.

TC'nin işlediği bu cinayetler, özel savaş güdümlü basında "gerilla katletti", "yine acımasızca öldürdüler" türünden yansıtılmaya çalışıldı ve halen buna devam ediliyor. TC, kontrgerilla ile gerçekleştirdiği cinayetleri, elindeki bütün araçlarla çarpıtarak yansıtmakla bir yandan ilerici-demokrat insanlığı mücadelemize karşı dikmeyi, güven ve inançlarını sarsmayı, mücadelemizin prestijini düşürmeyi hedeflerken, öte yandan ise halkımız içinde korku, panik, endişe, mücadeleye karşı güvensizliği geliştirmeyi, böylece gerilla ile halk arasındaki bağı koparmayı ve bununla bağlantılı olarak halkın içindeki birliği bozmayı amaçlıyor. Bunun yanısıra geliştirilen tek tek cinayetlerle, sorun, bir ulusal kurtuluş davası olmaktan çıkarılmak -özellikle din maskesi kullanılarak- dikkatler halkın arasındaki çelişkilere çekilmek ve böylece halk birbirine düşürülmek isteniyor. TC'nin bu oyunu bozulmakla beraber, cinayetler hala devam etmektedir. Özellikle bütün Kürdistanlıların, dürüst ve namuslu olan bütün Kürt din adamlarının, dine iman getiren bütün insanlarımızın, düşmanın geliştirdiği bu oyunlara gelmemeleri, inanmamaları ve buna alet olmamaları büyük önem taşıyor. Düşmanın bu iğrenç oyununu boşa çıkarmanın en etkili yolu, ulusal birliği yaratmak, halk olarak daha fazla birbirine kenetlenmek, hiçbir mezhepsel çelişkiye yer vermeksizin ve bu çelişkileri ortadan kaldırarak ulusal birliği sağlamak, köy köy, kent kent, mahalle ve semtlerde halk milislerini örgütlemek bunu etkili bir mücadele aracına dönüştürmek, tam bir ulusal ruh ve cesaretle donanmış halk gücüyle bu cinayet şebekelerinin üzerine yürümek ve ezmektir. Bu, önümüzde duran ve mutlaka yerine getirmemiz gereken bir görevdir. Halkımız, düşmanın bu oyunlarına karşı ulusal bir ruhla hareket eder ve gerillayla tam bir savaş birlikteliğini sağlarsa, dökülen kanların hesabı daha iyi sorulacağı gibi, içimizde geliştirilmeye çalışılan cinayet şebekeleri de daha erkenden açığa çıkarılarak etkisizleştirilecektir.

Bütün bunlardan çıkarılması gereken sonuç; düşmanın her türlü olanak, güç ve emperyalist desteği arkasına alarak imha savaşını dayatmak istediğidir. Buna verilecek en iyi yanıt, partimizin gündemleştirdiği ulusal ordulaşma, ulusal ayaklanma ve ulusal meclis çalışmalarıdır. Başarılı bir temsil ve uygulama gücü düşmanın özel savaş ve kontra taktiklerini boşa çıkarır. Somut olarak kontr-gerilla ve Hizbi-kontra, düşman bağlamında ele alınmasını ve buna uygun bir yönelimi gerektiren cinayet şebekeleridir. Bu cinayet şebekeleri, teşhirle birlikte devrimci şiddetle ezilmeli, bu temelde maddi temeli kurutulmalı, yerel mahalli savunma ile hedef daraltılmalı, bu cinayetler kitlelerde bilinçlenmeyi geliştirme çalışmalarıyla ve yine geniş kitle eylemleriyle kınanmalıdır. Ayrıca uluslararası kamuoyunda da bu cinayetlerin daha çok teşhiri yapılmalı, değişik kurum ve kuruluşlar, insan hakları örgütleri harekete geçirilmeli ve TC'nin bu yönlü oyunlarına karşı sessiz kalınmamaları sağlanmalıdır.

Taşdelen zaferimiz, halkımıza ...

Baştarafı 3. sayfada

dicidir. Bundan sonraki gerilla eylemlerimizin de aynı doğrultuda gelişebilmesi için gerçekten gerillaya altın değerinde tecrübe ve taarruz ruhu kazandırdığını tespit edip, vurgulamak gerekiyor.

Nirveh-Billeh zaferi bir kez daha kanıtlamıştır ki, zafer kazanmak mümkündür, ama bunun için akıl ve cesaret gereklidir. Büyük zaferler, değerli bedeller ödenerek, yüksek kahramanlıklar gösterilerek elde edilebilir. Nirveh şehitlerimiz, Nirveh zaferiyle birlikte kendi kahramanlık destanlarını da yazarak bunu ispatladılar. Özellikle, eylemde yüksek bir kahramanlık gösteren **Gundî** yoldaşın yiğitliği, cesareti ve fetihçi ruhu bu konuda bizlere ilham kaynağı olacaktır. Gundî yoldaş, taarruza kalkarken yanındaki yoldaşlarına, *"Eğer mermim biterse, kendimi roket yapar yine düşmanı vururum"* demiş ve savaş pratiği tamamen bu sözlerini doğrular nitelikte olmuştur. Denilebilir ki, Nirveh zaferinin kazanılmasında, bireysel olarak en fazla pratik katkısı olan yoldaş, Gundî yoldaş olmuştur.

Diğer bütün yoldaşlarımız da, Gundî yoldaşı izleyerek kahramanca çarpışmış, ölümü hor görerek, kanları ve canları ile Nirveh'i zaptetmişlerdir. Yeni dönemde, savaşan gerillalarımıza ve ayaklanan halkımıza, onlar yol gösterecek, güç ve ilham kaynağı olacaklardır. Yeni Nirveh'ler, ancak ve ancak **Gundî**'lerin, **Mervan**'ların, bütün Nirveh şehitlerinin güzergahı izlenerek yaratılacaktır.

Nirveh-Billeh baskını, Demirel-İnönü hükümetinin altı aydan beri sürdürdüğü karşı-devrimci saldırı politikasının yenilgiye uğratılması, TC'nin ekonomik, askeri, siyasi krizinin daha da derinleştirilmesi anlamına gelmektedir. Görüntünün aksine uluslararası ve bölgesel koşullar, siyasi gelişmeler hiç de TC'nin lehine değildir. ABD'nin desteğine ve Ortadoğu'daki kimi devletlere baskı uygulamasına rağmen, ne İran, ne Suriye ve ne de Irak -en azından bugün- ABD ve Türkiye'nin Kürdistan'da oluşturmak istedikleri planın içinde değillerdir.

Yine Güney Kürdistan, ilkel milliyetçilerin tüm işbirlikçiliklerine ve düşmanlıklarına rağmen, mücadelemizin sökülüp atılamayacağı, bilakis her geçen gün daha da kök saldığı bir alandır. Kafkasya'daki gelişmeler TC'nin aleyhinedir. İçerde ise ulusal kurtuluş hareketimiz bugüne kadar ulaştığı en avantajlı durumu yaşamakta, halkımızın devrimci öfkesi ve ayaklanma psikolojisi her geçen gün daha da güçlenerek, devrimimizin gelişmesi için esas ve belirleyici öz gücü oluşturmaktadır. Öncü olarak partimizin askeri, siyasi ve kadrosal hazırlığı, komuta özelliğini daha da yetkinleştirmesi dikkate alınırsa, Nirveh zaferiyle başlayan atılımımız, giderek daha kapsamlı bir tarzda büyüyecek ve düşmanı vatan toprağından söküp atacaktır.

Bunların hepsi de önemli askeri ve politik sonuçlardır. Muazzam ölçüdeki kazanımlardır. Bütün bu kazanımların yoğun bir hazırlık ve planlamanın, azim ve cesaretin ürünü olduğunu unutmadan, bunlara daha büyük değerler eklemeyi, bu sefer tarihin önümüze koyduğu önemli bir fırsat olarak değerlendiriyor ve bundan sonra pratiğe bu perspektif doğrultusunda yürüyeceğimize dair şehitlerimize bir kez daha söz veriyoruz.

DÜZELTME

Nisan 1992 Serxwebûn sayısında şehit diye verdiğimiz Hüseyin Hoşgören yoldaş, çatışmada yaralı olarak düşmanın eline esir düşmüştür. Şu anda Malatya Özel Tip Cezaevi'nde bulunmaktadır.

ABONELERİMİZİN DİKKATİNE

Gazetemizin hesap numarası değişmiştir. Ödemelerin yapılacağı yeni hesap numaramız şudur:

Kreissparkasse - Köln
Konto Nr.: 31 97 2
BLZ: 370 502 99

V.i.S.d.P:
H. Barcedoğmuş
Vogelsangerstr. 286
5000 Köln 30

Yazışma adresi:
Serxwebûn
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Hesap numarası:
Kreissparkasse - Köln
Konto Nr.: 31 97 2
BLZ: 370 502 99

Avustralya	5.00 A.$	Hollanda	4.50 hfl.
Avusturya	30.00 s.	İngiltere	2.00 £
Belçika	90.00 bfr.	İsveç	16.00 skr.
Danimarka	16.00 dkr.	İsviçre	4.00 sfr.
Fransa	14.00 ffr.	Norveç	16.00 nkr.

1992 özgürlük yürüyüşümüzde gerilla...

Baştarafı 24. sayfada

mazken, büyük maddi zarar meydana geldi.

55- 15 Haziran 1992: Modkî'de ARGK gerillalarının pususuna düşen düşman kuvvetleri ile ARGK birliği arasında meydana gelen çatışmada 14 askerin öldürüldüğü bildirildi.

56- 16 Haziran 1992: Şirnex'ın Hezex ilçesi kırsal kesiminde çıkan çatışmada, ARGK'ye katılmak için yola çıkan 9 yeni savaşçı ve bu savaşçıları gerillaya ulaştırmaya çalışan 2 milisimiz şehit düştü. Silahsız olan 9 savaşçı düşman tarafından katledildi. Çatışmayı iki silahla sürdüren halk milislerimiz, 1 subay (karakol komutanı) ve 7 askeri öldürdüler.

57- 16 Haziran 1992: Eruh'un Tünekpınar karakolu gerilla birliğince basıldı. Eylemde 4 askerin öldüğü ve 6 askerin de kaybolduğu bildirildi.

58- 16 Haziran 1992: Hizan'da bir gerilla birliği, yol yapım şantiyesine ait 3 dozeri yaktı.

59- 16 Haziran 1992: Özgür Gündem gazetesinin yazarı **Hafız Akdemir**'in cenazesi ailesi tarafından alınarak Licê'nin Sise köyünde toprağa verildi.

60- 17 Haziran 1992: Farqîn şehir merkezinde ARGK gerillaları, Veysi Yenikapı ve Abdullah Gazari adlı kontra elemanlarının evlerine yönelik bir baskın gerçekleştirdiler. Eylemde her iki kontra elemanı öldürüldü.

61- 17 Haziran 1992: Bêdlîs'in Modkî ilçesine bağlı Taf (Kavakbaşı) köyü karakoluna yönelik, ARGK birliklerinin gerçekleştirdiği baskında, en az 13 asker öldürüldü. Roketin isabet ettiği karakol tamamen çöktü. Binanın içinde ölenlerin sayısı tespit edilemedi.

62- 18 Haziran 1992: Bêdlîs karayolunda pusu kuran gerillalarımız, özel timleri taşıyan 1 aracı imha ettiler. Araçta bulunan 3 özel tim elemanı öldürüldü.

63- 18 Haziran 1992: Ömerli ilçesi Karagöze ve Harmankaya köyleri arasında bulunan bir şantiyeye ait 2 araç imha edildi.

64- 18 Haziran 1992: Stewr ilçesine bağlı Kuferdal (Yaylacık) köyü nüfusuna kayıtlı olan **Mahmut Nayır** vurularak öldürüldü. Mahmut Nayır'in korucular tarafından öldürüldüğü bildirildi.

65- 18 Haziran 1992: Kosar ilçesinde polis tarafından katledilen **A. Rahman Vural** için, ilçe esnafları kepenk indirdiler.

66- 19 Haziran 1992: Farqîn ilçesinde 4 yurtseverin evini panzerler ve özel tim elemanlarının desteğinde saran düşman güçleri, evleri ağır silahlarla rastgele taradılar. Yurtseverler ile düşman güçleri arasında uzun süren çatışmada 5 özel tim elemanı öldü, 6 polis yaralandı. Panzerlerden açılan ateş sonucu dört ev tahrip edildi. Olayda **Vedat Aydın** (42), **Felemez Güneş** (Silvan HEP ilçe yönetim üyesi), **Hadi Güneş** (28) ve **Nazmi Güneş** öldürüldü. Yurtseverlerin cenazeleri, kitlesel törenle toprağa verildi.

67- 20 Haziran 1992: Serhed Eyaleti'nde sömürgeci güçlerin büyük bir güçle başlattığı operasyon yer yer devam etmektedir. Serhed Eyaleti'nde dağlar bombalanmaktadır. Düşman operasyonunu protesto etmek amacıyla Diyadin ve Bazîd ilçelerinde esnaflar, kepenk indirdiler.

68- 20 Haziran 1992: Tendürek kırsal kesiminde ARGK gerilla birliğinin pususuna düşen düşman operasyon güçlerinden 12 asker ve 5 korucu öldürüldü.

69- 21 Haziran 1992: Êlih İHD yönetim kurulu ve HEP il yönetim kurulu üyesi yurtsever **Sıddık Tan** kontr-gerilla tarafından katledildi.

Sıddık Tan için düzenlenen cenaze törenine 15 bin kişi katıldı. Törene saldıran polis çok sayıda yurtseveri yaraladı.

70- 21 Haziran 1992: Êlih şehir merkezinde Mehmet Bingöl ve M. Sıddık Yılmaz adlı 2 hizbi-kontra elemanı öldürüldü.

71- 22 Haziran 1992: Çewlik'in Bongilan ilçesine bağlı Elmassırtı köyüne yönelik ARGK gerilla birliğinin gerçekleştirdiği baskın eyleminde 5 korucu öldürüldü, 4 korucu da esir alındı.

72- 22 Haziran 1992: Gewer (Yüksekova) ilçesine bağlı Perihanlı köyündeki jandarma karakoluna yönelik kalabalık sayıda bir gerilla birliği eylem düzenledi. Karakola yakın bir yerde bir gerillanın da şehit düşmesine yol açan mayının patlaması sonucu düşman güçleri eylemi erkenden fark ettiler. Bunun üzerine çıkan çatışmada 25 asker ölürken, 12 gerilla da şehit düştü.

73- 22 Haziran 1992: Türk savaş uçakları Cûdî dağını bombaladılar. Aldığımız haberlere göre, gerilladan herhangi bir kayıp yoktur.

74- 23 Haziran 1992: Gercews (Gercüş) ilçesine bağlı Seki köyüne baskın eylemi düzenleyen ARGK gerillaları köy koruculuğu yapan iki kişinin evine saldırdılar. Saldırı eyleminde 10 kişi öldürüldü.

75- 23 Haziran 1992: Bêdlîs'in Güroymak ilçesinin Çayarası köyüne giden gerillalar burada koruculuk yapanlardan Ömer Katılmış'ı öldürdüler, 9 kişiyi de yaraladılar.

Serhed'de dönemin savaş taktiğini başarıyla uygulamaya kararlıyız

21 Mayıs günü Ardahan-Gürbilen PTT istasyonuna yönelik bir eylem gerçekleştirildi. Saldırıda 7 milyar maddi hasar var. Ayrıca 2 azılı faşist cezalandırıldı. Cezalandırılan bu faşistler aynı zamanda koruculuk yapıyorlardı.

Orlu'nun Yayla alanına mayın döşendi. Haziran günü mayına çarpan askeri araç havaya uçtu. Düşmanın net kayıplarını öğrenemedik. Başlattığımız eylemlilik sürecinde, düşmanın operasyon gücüyle girdiğimiz çatışmalarda **Kerim SARUHAN** adlı bir yurtsever şehit düştü.

Göle'nin Kızılçelise köyüne yönelik 30 Mayıs günü gerçekleştirilen baskın eyleminde, gerillalarımız köylülere yönelik bir toplantı gerçekleştirdi. Toplantıdan sonra bütün çeteler silahlarını birliğimize teslim etti. Bu tavırları sonucu affedilen korucular, silah almayacaklarına dair söz verdiler.

Ardahan'ın Koçvan alanı ve Göle'nin üç köyü hariç, komutanlık sahasında bulunan tüm çeteler, bu eylemlerin etkisiyle silahlarını bıraktı.

Sevim'in Gürbüzler köyü çetelerine yönelik gerçekleştirilen eylemde 3 çete ölümle cezalandırıldı.

4 Haziran günü Şenkaya'nın 2 km girişinde kurulan pusuda 7 özel tim elemanı öldürüldü. Öldürülen özel tim elemanlarından biri öğretmen, biri kütüphane müdürü ve biri de yüzbaşıdır.

Doğubeyazıt'ta Kasap Ahmet adında bir ajan cezalandırıldı. Bu ajan 8 yıldır TC hesabına çalışmaktadır. Bu kişi, insanları polise yakalatıp ve daha sonra salıverilmelerine önayak olan biri olarak kendisini yansıtıp, zayıf niteliğe sahip olan kişi ve aileleri düşürerek ajanlaştırmaktaydı. Bu ajan, sayısız insan yakalatmıştır. İntikam timimiz uzun yıllardır cezalandırmak için uğraşıyordu. Bu ay da yaptığımız eylem planınında, belirlenen bu hedef vuruldu. Eylemin kitleler üzerinde yarattığı etki ve coşku çok büyük oldu.

İslam köyü karakoluna yönelik gerçekleştirdiğimiz eylem, hiç şüphesiz dönemin taktiğini yakalama ve uygulamada önemli bir yere sahiptir. İslam köyü karakolunda 80'nin üzerinde asker konumlanıyordu. Karakol 6 mevzi ile korunuyordu. Karakola yaptığımız baskın eyleminde, düşmanın 4 mevzisi kısa sürede ele geçirildi. Kaçan bazı askerler 2 mevzide direnmeyi belli bir süre sürdürdüler. Karakol yeni yapılmış ve yeri oldukça stratejikti. Çevresi tamamen kayalarla çevrili olduğu için, çatışma esnasında yaralanan askerler ve kaçanlar rahatlıkla kayaların altına gizlenebildiler. Karakol roketlerle imha edildi ve enkaz haline getirildi. 80 askerden ancak kurtulabilen 4 veya 5 askerdir. 27 askerin kesin öldüğünü ele geçirdiğimiz mevzilerde tespit ettik. 3 askerin cesedi kayaların içinde bulundu. Enkaz haline getirilen karakolda ise sağ kurtulan olmadı. Kullanılabilen üç silahı kamulaştırdık. Diğer silahlar işlemez durumdaydı.

Eylemden sonra düşmanın müdahale gücü erken geldi. Çatışma öğleden sonra saat 15.00'e kadar devam etti. Yine üçüncü günün akşamında Korhan mezrasında iki saatlik çatışma çıktı. Çatışmanın başladığı ilk dakikalarda pusuya düşen bir grup asker öldürüldü.

İslam köyü karakol baskınında 4 yoldaşımız şehit düştü. Şehit düşen yoldaşlarımızdan **Yunus ERGÜL (Nurettin)** 1990 yılında mücadele saflarına katıldı. 1991 yaz döneminde Mahsum Korkmaz Akademisi'nde gördüğü eğitimden sonra Xan Kürkê alanında kaldı ve daha sonra Serhed Eyaleti'nde görevlendirildi. Yunus yoldaş şehit düştüğü ana kadar Serhed Eyaleti Yönetimi içinde görevini başarıyla yerine getirdi.

Bekir ÖZCAN (Agît) yoldaş da 1990 yılında mücadele saflarında yerini alan ve bu uğurda sayısız fedakarlık örneğini sergileyen bir yoldaşımızdı. Bekir yoldaş, Serhed Eyaleti'ne gelmeden önce Botan Eyaleti'nde faaliyet yürüttü. Wargenim ve Çukurca eylemlerinde fiili yer aldı.

Haki yoldaş, (asıl ismini öğrenemedik) Malazgirt'te mücadeleye katılan değerli bir yoldaştı.

Çekdar yoldaş, aslen Şırnaklıdır. Serhed Eyaleti'nde görevli olan bu yoldaşımız halk tarafından sayılan ve sevilen bir yapıya sahipti. Şehit düşen yoldaşlarımızdan ikisinin cenazesi düşmanın eline geçmiştir. Yapılan cenaze törenlerine 2000 kişi katılmıştır.

Haziran 1992
Serhed Eyaleti
II. Bölge Komutanlığı.

Tüm komuta, yönetim ve savaşçı güçlerimize!

Partimiz önderliğinde yürütülen ulusal kurtuluş savaşımız, devrimimizi sonuç alıcı gelişmelerin eşiğine getirmiştir. Savaş geçmişin dar gerilla ölçülerini aşarak geniş kitlesel hareketlere, silahlı halk ayaklanmalarına ulaşmıştır. Bu gelişme halkımızın silahlı ve silahsız ordulaşmasını hızla geliştirirken; öte yandan yoğun katılımı, cesaret ve kararlılık düzeyi, çözüm olarak Devrimci Halk İktidarı'nın kuruluşunu dayatmaktadır. Bu da, ulusal kurtuluş mücadelemizin gerilla ve serîhildanların geliştirilmesi üzerinde yoğunlaştırılacak savaş pratiğiyle mümkündür.

Son iki yıllık mücadele pratiği ile ulaştığımız aşamada, zorlanan emperyalist-sömürgeci düşman eski klasik yaklaşımlarını terk etmeyerek Kürdistan adına bir reformist planla çözüme ulaşmaya çalışmaktadır. TC, dıştan oluşturmaya çalıştığı çemberle mücadelemize dostluk duygularını besleyen güçleri zorlamak istemektedir. İçte ise, bazı yasal düzenlemelerle kitlelere genel bir iyimserlik havası yansıtarak mücadelemizi tecrit etmeye çalışmaktadır.

Yine son dönemlerde TC'nin geliştirdiği kara ve hava operasyonları, kontraları ile giriştiği katliamlar bu faaliyetlerinin bir ürünü ve tamanlayıcı politikası olmaktadır. Halkımız 20 yıllık mücadelemizin birikimlerinden güç alarak 1992 yılını bir zafer yılına dönüştürme kararlılığındadır. Bu kararlılık, Parti Önderliği'mizin ve komutası altındaki silahlı halk ordumuzun güven, cesaret verici yürüyüşüyle birleşince, kendi iradesini temsil eden iktidarını kurma arzusu, büyük bir çabayla savaşıma dönüşmüştür. Kürdistan halkı bu savaşım tavrıyla, düşmanın tüm saldırı ve politikalarına rağmen PKK önderlik çizgisini, onun özgürlük ve bağımsızlık ilkesini onaylamış ve bunu pratiğe geçirmeye çalışmaktadır.

Her şeyimizin savaşla kazanılacağı gerçeği, önümüzdeki sürecin tarzını da belirlemektedir. Mücadele kazanımlarımızın yarattığı imkanlar savaşı bütün alanlarda yoğunlaştırmanın ortamını sunarken, gelişmelerin yaratıcısı durumundaki gerilla, daha üst bir zirvede, ulusal kurtuluşun öncüsü konumundadır. Gerilla, savaşı geliştirdikçe serîhildanı da geliştirip koruyacaktır. Belli ki devrimde zafer ancak bu temelde elde edilecektir. Bu da ülkenin tüm alanlarında çığ gibi büyüyen halk ordumuzun doğru harekete geçirilişi ve savaş pratiğiyle mümkündür.

Partimiz böylesi bir dönemi karşılamanın temel hazırlıklarını geride bırakırken, bu hazırlığı günlük bir tarz olarak sürdürmeye devam etmektedir. Tüm ülke genelinde olduğu gibi, partimizin II. Merkez Karargahı bünyesindeki tüm güçlerimiz de yoğun bir hazırlık devresini yaşadı. Özellikle IV. Ulusal Kongre sonucu, 1991 Ağustos ayının eylem ve direnişleriyle süreci başlatma pratiği II. Merkez Karargah güçlerimize büyük bir tecrübe, deneyim kazandırırken, önemli roller de yükledi. Savaş yeni bir aşamaya girerken, bunu devam ettirmenin yükümlülüğünü de vermiştir. Gelinen aşamada böyle bir yükümlülüğün bütünüyle yerine getirilmesinin imkanları en üst düzeyde mevcuttur. Ve artık süreç uzun süreli bir savaş seyri değil; günlük olarak aşama yapma pratiği istemektedir. Bu tarz, Mawan eylemiyle yapılan çıkış gibi, ülke genelini sürükleyen gelişmeleri de beraberinde getirecektir. Mevcut durumda bu gelişmelerin imkanları tüm ülke sathında vardır. Ancak savaş olanakları her yönüyle değerlendirildiğinde Serhed Eyaleti Komutanlık sahası her düzeyde, böyle bir süreci başlatma olanaklarına daha fazla sahiptir. Gerillanın ve serihildanın büyüme ve çıkış yapma olanakları, güç ve komuta yeteneği böyle bir çıkışı yapmanın, mücadelemiz açısından yaratacağı kazanımlar bakımından, tüm alanlarımızı aday olarak görüyoruz. Böyle bir rolü Serhed Eyaleti'mizin komuta güçlerine biçiyor ve layık görüyoruz. Böyle bir görevin yerine getirilmesi eyaletimizin geçmiş pratiği de göz önünde bulunduruldduğunda düşmanın beklemediği ve hazır olmadığı bir alanda yakalanmasına, dikkatinin dağılmasına, halkımızın bu eyaletimizden beklentilerine, ülke genelindeki savaş güçlerimizin de atılım ve saldırı ruhu yaratmasına güçlü bir cevap olacaktır. Böyle bir görevin yerine getirileceğine dair inancımızı ve güvenimizi belirtiyor; karargahımızın Mawan, Özgürlük Vadisi direnişiyle tutturduğu savaş üslubunu devam ettirmeyi bu alan güçlerimizin önüne görev olarak koyuyoruz.

Serhed ARGK
II. Merkez Karargah Komutanlığı

İşbirlikçi ajan ve çeteler!

Kan, ter içinde ve büyük acılarla sürdürülen mücadelemiz, nihayet intikam ve zafer aşamasına gelip dayanmıştır. Bugün binlerce silahlı kuvvete sahip olan ordumuzun girmediği dağ parçası ve düşmanı vurmadığı, imha etmediği gün kalmamıştır. Ulusal kurtuluş davamız milyonlara mal olmuştur. Hemen hemen bütün şehir merkezlerinde halkımız, düşmanın üzerine kahramanca yürümektedir. Biz günden güne gelişip serpilirken ve devlet olmaya doğru güçlü adımlarla ilerlerken, TC her gün kan kayb ede ede yıkılış sürecine girmiştir; TC ordusunun cesareti kırılmış, morali çökmüştür. Bu son çırpınışlarıdır.

Partimizin IV. Kongre'de tanıdığı af süresi bitti. Aftan binlerce işbirlikçi, ajan yararlandı; partiye teslim oldu ve binlerce çete silah bıraktı. Artık çetecilik tarihe karışıyor. Bu, size son çağrımızdır: Bu vatan sizin de vatanınızdır. Düşman, sizi para karşılığında ön cepheye, ölüm cephesine sürüyor. Kürdü Kürde kırdırtma politikasına sizleri alet etmeye çalışan TC'ye karşı onurlu tavır sergileyin. Son bir şans tanıyoruz: Devletle olan bütün ilişkilerinizi kesin. Elinizdeki ihanet silahını düşmana yöneltin. Bunu yapma cesaretini gösteremiyorsanız, silahlarınızı teslim edin. Bir avuç hain dışında, PKK'ye düşmanlık eden kalmamıştır. Devlet ile ilişkilerini kesmeyen, silahını teslim etmeyen, eşini ve çocuklarını evinden uzaklaştırsın. Bu son uyarımızdır, evlerini başlarına yıkacağız. Önümüze engel olarak dikilen hiçbir şey ölümden kurtulamaz.

- Kahrolsun ihanet ve işbirlikçilik!
- Kürdistan devrimine karşı işlenen hiçbir suç cezasız kalmayacaktır!
- Yaşasın ulusal kurtuluş mücadelemiz!
- Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!

Haziran 1992 / Botan I. Bölge Komutanlığı

1992 özgürlük yürüyüşümüzde gerilla, dönemin savaş taktiğiyle düşmanın üzerine yürüyor

1- 24 Mayıs 1992: Bêdlîs'in Tûx (Tatvan) ilçesi Werwan (Yolalan) köyü karakoluna yönelik, gerillanın gerçekleştirdiği baskın eyleminde 5 asker öldü, en az 10 asker ise yaralandı.

2- 24 Mayıs 1992: Tûx'dan Hizan'a gitmekte olan 1 askeri panzer, gerillanın pususuna düştü. İsabet alan panzerde 5 düşman askerinin öldüğü bildirildi.

3- 24 Mayıs 1992: Pirrîn (Adıyaman) merkeze bağlı Türmüz köyünde bulunan petrol tesislerine yönelik gerçekleşen eylemde, büyük maddi hasar meydana geldi.

4- 24 Mayıs 1992: Êlih (Batman)'in Qûbîn (Beşiri) ilçesinde ARGK gerilla birliği ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 1 asteğmen, 1 başçavuş ve 35 askerin öldürüldüğü bildirildi. Çatışmada **Çiya, Zinar, Baran, Hogir, Azad** ve **Ahmet** isimli 6 ARGK gerillası şehit düştü.

5- 25 Mayıs 1992: Tûx'a bağlı Simek (Yolcular) karakolu, gerillanın baskınına uğradı. Kimsenin bulunmadığı karakolda maddi hasar meydana geldi.

6- 25 Mayıs 1992: Farqîn (Silvan) ilçesine bağlı Cumat köyü yakınlarında gerillalarımız ile TC güçleri arasında 22 Mayıs günü meydana gelen çatışmada şehit düşen **Ferhan AVŞAR** ve **Reşat KALKAN** adlı gerillaların cenazelerini almaya giden bir grup köylü, Bağdelen köyü yakınlarında düşman ordusu tarafından durduruldu ve bütün köylüler toplu işkenceden geçirildi.

7- 25 Mayıs 1992: Malatya İnönü Üniversitesi'ne polis desteğinde bir grup faşistin saldırısı sonucu çok sayıda öğrenci yaralandı. 26 Mayıs günü de devam eden saldırıda, polis, labaratuvarları tahrip etti. Yaralanan öğrencilerden çoğu gözaltına alındı. Aynı gün Eğitim Fakültesi ve Meslek Yüksek Okulu öğrencilerine yönelik gerçekleşen saldırı ile birlikte 60 öğrenci gözaltına alındı.

8- 25 Mayıs 1992: Tendürek'te gerilla birliğimizin kurduğu pusuya düşen bir düşman panzeri imha oldu. Panzerde bulunan 1 teğmen, 1 assubay ve 4 asker öldü.

9- 26 Mayıs 1992: Êlih'in Karşıyaka Mahallesi'nde **Diyadin Kavak** adlı yurtsever, kontralar tarafından öldürüldü.

10- 26 Mayıs 1992: Çel (Çukurca) ilçesine bağlı Deştan (Üzümlü) köyü karakoluna yönelik ARGK'nin gerçekleştirdiği baskın eyleminde, karakol tümden tahrip edildi. Çatışmada 63 düşman askeri ve 2 korucu öldürüldü ve 6 korucu da yaralandı. Yine gün boyu devam eden çatışmalar esnasında da 6 ARGK gerillası şehit düştü.

Üzümlü karakolu baskını sonrasında TC savaş uçakları, Güney Kürdistan'ın Simohilan, Yekmal, Kanimesa, Serzeri, Duri ve Behdînan mıntıkalarındaki sivil yerleşim birimlerini bombaladı. Bombalamada çok sayıda insan yaralanırken, **Mizar Ramazan Hayran (15), Millet Halit Hayran (9)** ve **Ferhan Ahmet İbrahim (6)** adlı çocuklar, yaşamlarını yitirdiler.

11- 26 Mayıs 1992: Mêrdîn'in Kosar (Kızıltepe) ilçesinde **İsmail Sertkaya** adlı yurtsever, kontralar tarafından katledildi.

12- 26 Mayıs 1992: Êlih şehir merkezinde Ahmet Eren isimli kontra elemanı, bir gerilla birliğimiz tarafından ölümle cezalandırıldı.

13- 27 Mayıs 1992: Serhedan (Kars)'ın İdir (Iğdır) ilçesine bağlı Gürgül karakolu gerilla birliğimiz tarafından basıldı. Eylemde 11 düşman askeri öldürüldü, 15 asker ise yaralandı.

14- 27 Mayıs 1992: Serhedan İslamköyü (Gavurköyü) karakolu, kalabalık bir gerilla birliği tarafından basıldı. Tamamen imha edilen karakolda ilk belirlemelere göre 30 düşman askeri öldürüldü ve düşmanın bir kısım silahlarına el konuldu. Eylemde kahraman 4 ARGK gerillası şehit düştü.

15- 29 Mayıs 1992: Çewlik (Bingöl)'in Bongilan (Solhan) ilçesine bağlı bir mezrada ajanlık yapan 3 kişi, ARGK gerillalarınca ölümle cezalandırıldı.

16- 30 Mayıs 1992: Êlih'in Karşıyaka Mahallesi'nde **Seyfettin Ekmen** adlı bir yurtsever, kontr-gerilla tarafından öldürüldü.

17- 31 Mayıs 1992: Amed'in Hezro ilçesinde düşmanın panzerden bir eve ateş açması sonucu 11 çocuk babası Muhittin Canseven yaralandı.

18- 31 Mayıs 1992: Nisêbîn'de kontraların saldırısı sonucu 2 yurtsever yaşamını yitirdi, 3 kişi yaralandı.

19- 1 Haziran 1992: Erxani ilçesinde ARGK gerilla birliği ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada, 3 ARGK gerillası şehit düştü.

20- 2 Haziran 1992: Dersim'de valilik binasına konulan bombanın patlamasıyla büyük hasar meydana geldi.

21- 2 Haziran 1992: Dersim'den sürgün edilen 18 sağlık görevlisi için Dersim merkezinde oturma eylemi yapıldı. Dersim halkı eylemi destekleyen bir yürüyüş gerçekleştirdi.

22- 2 Haziran 1992: Hezro'da 1 ARGK gerillasını komploya düşürerek öldüren 2 korucu, ARGK'ye bağlı bir birlik tarafından yargılanıp ölümle cezalandırıldı.

23- 3 Haziran 1992: HEP'in Riha (Urfa)'da düzenlediği mitinge 15 bin kişi katıldı. ERNK bayraklarının taşındığı miting, olumlu sonuçlandı. Ardından Suruç'ta gerçekleştirilen mitinge 6 bin kişi katıldı.

24- 3 Haziran 1992: Mêrdîn'in Ömerli ilçesine bağlı Xirbemamite (Kayagözü) köyünde karakol olarak kullanılan sağlık ocağı ve ilkokul binalarının yıkılmasından sonra, sömürgeci ordu güçleri Xirbemamite, Kevarexa (Harmankaya), Yeste (Duygulu) ve Rışvane (Kömürlü) köylerine yaptığı baskınlarda, köylüler işkenceden geçirildi, kadınlara sarkıntılık yapıldı ve kışlık için depolanan erzaklar yakıldı.

25- 3 Haziran 1992: Şirnex'te ARGK gerilla birliği ile düşman kuvvetleri arasında meydana gelen çatışmada 5 gerilla şehit düştü. Düşmanın kayıpları hakkında bilgi alınamadı.

26- 4 Haziran 1992: Mazra (Elazığ) şehir merkezinde düşmanın bir eve yönelik gerçekleştirdiği baskında ikisi bayan 3 gerilla şehit düştü, 1 gerilla da ağır yaralı olarak esir alındı.

27- 5 Haziran 1992: Hezro'da korucularla ARGK gerillaları arasında çıkan çatışmada şehit düşen **Mustafa BUDAK (Cimşit)** adlı gerillanın Farqîn'de yapılan cenaze töreninde, sömürgeci devlet güçleri halka ateş açtı. Olayda 5 kişi yaralandı ve 100 kişi gözaltına alındı.

28- 5 Haziran 1992: Bir önceki gün Kosar'da kontralar tarafından öldürülen 1 öğretmenin yapılan cenaze törenine binlerce kişi katıldı. Cenaze töreninde halka ateş eden düşman, çok sayıda kişiyi yaraladı ve 1 kişi de yaşamını yitirdi.

29- 5 Haziran 1992: Qilaban'ın Şenova nahiyesine bağlı Serê Ziyaretê (Neve) köyü yakınlarında düşman pususuna düşen bir gerilla birliği ile düşman kuvvetleri arasında çıkan çatışmada kesin olmamakla beraber 19 gerillanın şehit düştüğü bildirildi. Olayda 1 subay, 1 korucu ölürken, 6 korucu da yaralandı.

30- 5 Haziran 1992: Dersim'in Pülür (Ovacık) ilçesi kırsal kesiminde çıkan çatışmada **Hıdır DOĞAN** adlı gerilla şehit düştü. Şehit gerillanın cenazesi Hozat'ta toprağa verildi.

31- 5 Haziran 1992: Amed'in Bismil ilçesinde **Aziz Biber** adlı Fen Fakültesi 1. sınıf öğrencisinin bıçaklanmış cesedi bulundu. Bir başka olayda da Mesut Öztürk adlı lise öğrencisi kontraların saldırısıyla yaralandı.

32- 5 Haziran 1992: Pasûr (Kulp) ilçesine bağlı Yaylak köyü yakınlarında çıkan çatışmada 2 gerilla yaşamını yitirdi. Çatışmada 4 düşman askeri öldürüldü.

33- 6 Haziran 1992: Midyad-Kerboran arasında minibüs çalıştıran **Fevzi Anık** ve yolculardan **Ahmet Yeşilmen**, silahlı bir kontra elemanının saldırısı sonucu yaşamlarını yitirdiler.

34- 7 Haziran 1992: Bêdlîs'in Şetek (Sarıkonak) bucağına bağlı Geliya Şêxcûman (Çeltikli) köyü yakınlarında, TC ordu birliklerine pusu kuran ARGK gerillaları, 2 panzeri roketlerle imha ettiler. Pusuda 13 özel tim elemanı öldürüldü. Eylemin video filmi çekildi.

35- 8 Haziran 1992: Amed'de Özgür Gündem gazetesi muhabiri **Hafız Akdemir** işine giderken, kontr-gerillanın silahlı saldırısı sonucu katledildi.

36- 9 Haziran 1992: Cizîra Botan'ın Kasırga mevkiinde ARGK birliğinin kurduğu pusuya düşen düşman askerlerinden 6'sı öldürüldü ve 7'si ise ağır yaralandı. Olayda 1 panzer imha edildi.

37- 9 Haziran 1992: Amed'de öldürülen gazeteci **Hafız Akdemir**'in kontr-gerilla tarafından katledilmesini protesto eden İstanbul'daki gazeteciler, valiliğe kadar yürüyüş yaptılar. Amed'deki gazeteciler de haber geçmeme tarzında olayı protesto ettiler.

38- 10 Haziran 1992: Amed'de **Hafız Akdemir**'in cenaze törenine katılmak için biriken halk, mezarlıkta ve şehrin değişik mahallelerinde gösteri yaptı.

39- 10 Haziran 1992: Farqîn ilçesinde eşi ile birlikte kontr-gerillanın silahlı saldırısına uğrayan Dr. **M. Emin Ayhan** isimli yurtsever öldürüldü.

40- 10 Haziran 1992: Tûx'da bayram günü arifesinde yaklaşık 200 yurtsever, şehit **Mizgîn (Gurbet AYDIN)**'in mezarını ziyaret etti. Yurtsever kitleye müdahale eden polis 10 civarında kişiyi gözaltına aldı.

41- 10 Haziran 1992: Tûx ilçesine bağlı Çorsin köyünde, geçen kış ayında çığ altında kalan 10 gerillanın mezarları, çevre köy ve ilçelerden bir araya gelen 2000 civarındaki kitle tarafından ziyaret edildi. Mezarlık başında saygı duruşunda bulunuldu ve gerillaların devrimci yaşamları anlatıldı.

42- 11 Haziran 1992: Bayram nedeniyle alışveriş yapmaktan dönen Kokarsu köyü Kanika mezrası köylülerini taşıyan bir minibüsün yolu, dağlık kesimde kontr-gerilla tarafından kesildi. Minibüste bulunan **Hikmetullah Diksin, İbrahim Işık, Aziz Taşoğlu, Yaşar Aymurt, Abdullah Özbaş, Mahmut Özer, Ahmet Şişman, Mehmet Şişman, Mahmut Şişman, M. Ali Ocal** ve soyadları belirlenemeyen **Kemal** ve **Mahmut** adlı kişiler kurşuna dizilerek katledildiler.

43- 11 Haziran 1992: Hizan'a bağlı bir köyde ARGK gerilla birliği ile korucular arasında çıkan çatışmada 7 korucu yaralandı.

44- 12 Haziran 1992: İran ve Mazra hattında yolcu taşıyan trene Muş'un Kurtkaya tren istasyonunda kontr-gerilla tarafından bir saldırı düzenlendi. Trendeki yolculardan İran uyruklu 6 yaşındaki çocuk öldürüldü, 7 kişi yaralandı.

45- 12 Haziran 1992: Kosar ilçesinde **Şehmus** ve **Hasan İbrahimoğlu** adlı iki kardeş, kontraların saldırıları sonucu katledildi. 18 Mayıs 1992 günü de, Şehmus ve Hasan İbrahimoğlu'ların ağabeyleri **Edip İbrahimoğlu** kontralar tarafından katledilmişti.

46- 13 Haziran 1992: Bazid'de ajanlık yapan Ahmet Demir (Kasap Ahmet) isimli kişi, gerillalarca ölümle cezalandırıldı.

47- 14 Haziran 1992: Eruh'a bağlı Avyan (Ballıkaya) köyü karakolu, gerilla birliği tarafından basıldı. Edinilen bilgiye göre eylemde 25 düşman askeri öldürüldü ve çok sayıda asker de yaralandı.

48- 14 Haziran 1992: Eruh'un Tümsek Tepe karakolu gerillalarca basıldı ve 13 düşman askeri öldürüldü.

49- 14 Haziran 1992: Silvan Devlet Hastanesi sağlık personelleri, Doktor **M. Emin Ayhan**'ın katledilmesini protesto amacıyla, hastaneden M. Emin Ayhan'ın evine kadar bir yürüyüş gerçekleştirdiler ve saygı duruşundan sonra, taziyede bulunmak için M. Emin Ayhan'ın evini ziyaret ettiler.

50- 14 Haziran 1992: Farqîn ilçesinde yurtseverlerle, hizbi-kontra elemanları arasında çıkan çatışmada, partimizin sempatizanı **Nihat Kurtan** şehit düştü. Hizbi-kontranın şefliğini yapan M. Emin Ülkü, yurtseverler tarafından ölümle cezalandırıldı. 2 kontra elemanı da ağır yaralandı.

51- 15 Haziran 1992: Muş'un Gumgum (Varto) ilçesinin kırsal kesiminde ARGK birliği ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 2 düşman askeri öldürüldü. 3 asker yaralandı. Çatışmada gerilla birliği kayıp vermedi.

52- 15 Haziran 1992: Çewlik'in Ziltelli (Ardıçağaç) köyünde koruculuk maaşını almaktan dönen bir grup korucuya yönelik gerçekleştirilen pusu eyleminde, 7 korucu öldürüldü.

53- 15 Haziran 1992: Nisêbîn sınır hattında gerilla grubu ile düşman arasında çıkan çatışmada 1 gerilla şehit düştü.

54- 15 Haziran 1992: Wan şehir merkezinde özel timler 3 evi rastgele taradılar, evlerde can kaybı ol-

Devamı 23. sayfada